

Reducerede gasleverancer fra Rusland

Den 26. juli, 2022 (EIRNS) –

Betydelig nedgang i den tyske industriproduktion.

EU-Kommissionen har opfordret til at skære ned på gasforbruget med 15 procent i den kommende vinter. Men Tyskland sparer allerede næsten tilsvarende. Der blev brugt 14,3 procent mindre gas mellem januar og maj i forhold til året før, ifølge den tyske Sammenslutning af Energi- og Vand-Industrier (BDEW). Dette skyldes på den ene side det forholdsvis milde vejr. En analyse dokumenterer imidlertid også, at især industrien har udnyttet besparelspotentialt.

Ifølge BDEW var faldet i gasforbruget særlig markant i maj måned. Her var det med 44,5 milliarder kilowatttimer "mere end en tredjedel lavere end i maj 2021". Hvis man medregner de høje temperaturer i år, ligger forbruget stadig en tiendedel lavere end i samme måned sidste år.

Virkeligheden bag disse besparelser er en reduktion af produktionen: Ifølge tal fra en rundspørge foretaget af DIHK (den nationale paraplyorganisation for industrien) blandt 3.500 virksomheder er produktionen (og den tilhørende beskæftigelse) allerede blevet reduceret hos 16 procent af virksomhederne, i de energiintensive brancher til og med i 32 procent af disse.

"Ifølge undersøgelsen mener i alt 16 procent af industrivirksomhederne, at de er nødsaget til at reagere på den nuværende energisituation ved at reducere produktionen eller i det mindste, delvist indstille driften. Ifølge deres egne oplysninger har lidt under en fjerdedel af disse virksomheder allerede gjort det, og en anden fjerdedel er i færd med at gøre det. Omkring halvdelen af disse virksomheder

beretter, at de stadig planlægger at træffe de fornødne foranstaltninger”, hedder det i DIHK-rapporten.

Hvad angår de energiintensive industrier, “har lidt under en fjerdedel af dem, dvs. i alt 8 procent af alle energiintensive virksomheder, allerede gennemført tilsvarende foranstaltninger. Yderligere 10 procent af de energiintensive virksomheder er ifølge egne udsagn i færd med at reducere deres arbejdsstyrke, og yderligere 14 procent planlægger sådanne foranstaltninger”.

“Det er alarmerende tal”, siger DIHK’s formand, Peter Adrian. “De indikerer, hvor stærkt de permanent høje energipriser belaster vores geografiske placering. Mange virksomheder har intet andet valg end at lukke eller flytte produktionen til andre lokaliteter.”

<https://www.dihk.de/de/themen-und-positionen/wirtschaftspolitik/energie/erdgas-als-druckmittel-wege-aus-der-krise/stark-gestiegene-energiepreise-gefaehrden-produktion-in-deutschland-76516>

Mens Socialdemokraterne og De Grønne bifalder de angiveligt “uundgåelige” nedskæringer, foreslår deres koalitionspartner i regeringen, De Frie Demokrater, at man forlænger anvendelsen af atomkraft ud over den planlagte endelige udfasning ved udgangen af 2022, nemlig til foråret 2024.

Ballade som følge af reducerede gasleverancer fra Rusland

Fra og med denne onsdag vil 33 millioner kubikmeter gas om dagen – 20 procent – stadig strømme gennem den vigtigste forsyningsrørledning Nord Stream 1 til Tyskland, meddelte Gazprom mandag. Det er omkring halvdelen af den gasmængde, som Gazprom allerede tidligere har reduceret til 40 procent (ca. 67 mio. kubikmeter pr. dag). Årsagen var reparationen af en anden turbine, ud over den turbine der for nylig blev repareret i Canada.

Tidligere mandag havde Gazprom klaget over, at der var uløste

problemer med Siemens-turbinen til rørledningen, som blev repareret i Canada: dokumenter, som Siemens Energy, der leverer denne turbine, havde udleveret, havde ikke på tilfredsstillende vis angivet, at alle risici og problemer var blevet afklaret. Det drejede sig også om de sanktioner, som EU og Storbritannien havde indført. Det er uvist, om den pågældende turbine allerede er tilbage i Rusland, eller om den stadig befinder sig undervejs.

Desuden har Gazprom også spørgsmål vedrørende vedligeholdelsen af andre turbiner til Nord Stream 1-kompressorstationen. Dette, sagde en repræsentant, var også årsagen til den kommende reduktion, der indledes den 27. juli.

For den tyske økonomiminister Robert Habeck (De Grønne) er det klart, hvem der har skylden: Putin fører en "økonomisk krig" mod Tyskland, siger han.

EU's 15 %-gasplan vil kollapse de nationale økonomier

EU's medlemslande har indgået et kompromis om Kommissionens forslag om at reducere gasforbruget med 15 % frem til foråret 2023. Målet ændres ikke, men flere undtagelser er blevet indført. F.eks. kan lande, der er foran med at fylde gaslagertanke, spare mindre (Italien vil f.eks. "kun" spare 8 %). Kommissionen vil heller ikke have beføjelse til at erklære en nødsituation og indføre obligatoriske nedskæringer; denne beføjelse overgår til Det Europæiske Råd, hvor der kræves et kvalificeret flertal. Et kvalificeret flertal godkendte også kompromiset, som Ungarn stemte imod.

Selv lavere målsætninger vil dog ikke blive nået, hvis Rusland fortsætter med at skære ned på gasstrømmene til Europa. Et forskerhold under økonom Michele Geraci har beregnet, at for Italiens vedkommende vil den nedskæring, som EU har anmodet om, alene for denne medlemsstat medføre et fald i BNP på mellem 4 og 10 %, alt efter hvor hurtigt udbuddet (gas) og efterspørgslen (opvarmning, madlavning osv.) erstattes/ændres.

EU's energipolitik ville i visse henseender være vanvittig morsom, hvis det ikke var en meget alvorlig sag. På et regionalt topmøde (Landesweit) mellem administratorer, industrien og andre grupper i Stuttgart den 25. juli, blev der fremlagt planer om at reducere gasforbruget med en femtedel (!) for at komme sikkert gennem den næste vinter. Planen, der allerede er utopisk, var baseret på den antagelse, at Gazprom fortsat ville levere 40 % gennem Nord Stream 1. Mandag aften var planen allerede skrottet, da Gazprom bekendtgjorde en yderligere nedskæring til 20 %.

Det gav FDP's gruppeformand, Hans-Ulrich Rülke, lejlighed til at fastslå, at det med den nye reduktion fra Gazprom "nu står klart, at man ikke kan forhindre en situation med gasmangel med homøopatiske besparelser", og han opfordrede, i udtalelser til DPA, til at erstatte gas med atomkraft gennem en forlængelse af de tre fungerende atomkraftværkers tilladelser. AFD's gruppeformand, Bernd Gögel, støttede også ideen.

Udvalgt billede: Pixabay, CC0

Yemens premierminister støtter Schiller Instituttets opfordring til et nyt internationalt Bretton Woods-kreditsystem

Premierministeren for Yemens nationale befrielsesregering i Sanaa, Abdel-Aziz Saleh Bin Habtour, mødtes lørdag med Fouad

Al-ghaffari, formand for BRICS Ungdom i Yemen, på førstnævntes kontor. På dette møde gav premierminister Habtour udtryk for sin støtte til Schiller Instituttets opfordring til at nedsætte et ad hoc-udvalg for et nyt internationalt Bretton Woods-system. Han udtrykte også sin glæde over at være blandt underskriverne af denne opfordring.

Disse oplysninger blev overbragt af Al-Ghaffari personligt til EIR.

I øvrigt blev mødet mellem Habtour og Al-Ghaffari offentligt annonceret af premierminister Habtours ministerkontor på Facebook. Den officielle tjeneste meddelte, at drøftelsen mellem Habtour og Al-Ghaffari handlede om den fremragende rolle, som BRICS Ungdom indtager i Yemen for at informere og opbygge vidensgrundlaget for BRICS-gruppens betydning i verdensøkonomien og det politiske liv. Habtour indvilligede i at være vært for og sponsorere den anden BRICS-dag i Yemen den 23. november, i anledning af den første BRICS-dag, som formanden for Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, den franske politiske leder Jacques Cheminade og andre medlemmer af Schiller Instituttet og LaRouche-Organisationen, først og fremmest den afdøde Marsha Mallouk, talte til.

På mødet blev det ligeledes drøftet, hvor vigtigt det er at styrke de yemenitisk-kinesiske forbindelser og fremme det økonomiske samarbejde mellem de to nationer. På denne baggrund drøftede premierminister Habtour og Al-Ghaffari nødvendigheden af at sende et mødereferat til den kinesiske premierminister, Li Keqiang, idet Kina er den nuværende formand for BRIKS, om Yemens forhold til denne vigtige sammenslutning. Premierminister Habtour erklærede endog, at hans kontor vil undersøge idéen om at opkalde en gade i hovedstaden Sanaa efter BRIKS. Drøftelserne anbefalede endvidere en undersøgelse af Kinas hvidbog om forbindelserne mellem Kina og den arabiske verden, der blev offentliggjort i januar 2016 forud for præsident Xi's besøg i Egypten og Saudi-Arabien. Habtour og Al-Ghaffari var også enige om vigtigheden af at fremme

undervisningen i kinesisk sprog i Yemen, da dette vil have vigtige politiske og økonomiske betydninger for fremtiden.

Udvalgt billede: Anthony Beck, Pexels

Sikring af retten til mad, brændstof, medicin – og udvikling

Den 21. juli (EIRNS) – Det er i tider som disse, hvor et imperialt system, som har hersket endog i århundreder, har drevet sig selv til dets uundgåelige opløsning, at menneskeheden ofte har fundet styrken til at hævde sig og skabe et nyt system, under hvilket befolkningerne og deres nationer kan blomstre. Alligevel nærer de fleste borgere i den vestlige verden i dag stadig alt for stor ærefrygt for den tilsyneladende “styrke” hos de magter, der er – eller var. Betragt nogle af dagens “nyheder”:

I dag måtte den italienske præsident Sergio Mattarella udskrive et valg i hast, da de globale finanskredse mislykkedes i deres sidste forsøg på at genindsætte deres håndlanger, Mario Draghi, som premierminister.

Samme dag bekendtgjorde Den Europæiske Centralbank en halv procents renteforhøjelse – og afsluttede otte års negative renter! Men af frygt for at denne beskedne åbning for “pengevandhanen”, der har holdt euroen og de europæiske banker flydende, kunne medføre, at f.eks. Italiens gæld sprænges, meddelte ECB også et nyt program, der pompøst benævnes “instrumentet til beskyttelse af overførelser”, hvor ECB vil gå ind og købe statsobligationer, der kan være ved at krakke.

Et problem (blandt mange): de lande, der skal "hjælpes" under dette såkaldte instrument, skal opfylde ECB's knusende sparevilkår – de samme stramninger, som var en vigtig faktor i udløsningen af de sociale omvæltninger, der førte til Draghis fald i første omgang.

Ingen tror på, at dette kan bestå. De "magthavere, der var", har ikke kontrol, og derfor er betingelserne for en eurokrise til stede.

På samme måde breder den manglende regeringsførelse sig fra land til land, som stadig er fastlåst i Vestens monetaristiske system – det system, som Vladimir Putin kalder "Den Gyldne Milliard".

Tag tilfældet Panama. Dette lille land med 4,5 millioner indbyggere i Mellemamerika har været lukket ned i de sidste tre uger på grund af en national strejke blandt lærere, bygningsarbejdere, indfødte folk... alle. De strejkende kræver, at regeringen sænker priserne på tre ting – fødevarer, brændstof og medicin – og hæver lønningerne.

Lignende strejker blandt lastbilchauffører og landarbejdere er påbegyndt i Peru. Landbrugsoprøret i Europa, med de hollandske landmænd i spidsen, bliver ikke mindre.

Folk kan ikke leve under de betingelser, som finansmændene i London, Wall Street m.fl. har skabt, under den globale hyperinflation. De kræver deres ret til at leve – til mad, brændstof og medicin. Men regeringerne vil ikke være i stand til at sikre dem denne ret, medmindre de går sammen med andre nationer om at etablere et nyt internationalt system, hvor der udstedes kredit til udvikling af den fysiske økonomi og ikke til spekulanter: det nye Bretton Woods-system, som Schiller Instituttet nu mobiliserer for.

Regeringer, der nægter at gøre dette, kan ligesom Mario "uanset-hvad-der-skal-til" Draghi, falde på halen. "Fødevarer, brændstof og medicin!" er ved at blive et samlet opråb

overalt.

Et højlydt råb, der kræver en tilbagevenden til fremskridt og udvikling, vil hurtigt slutte sig til kravet om “mad, brændstof og medicin”, efterhånden som folk i Vesten ser ud over deres relativt lille andel af planeten og opdager, at gigantiske nationer som Kina og Rusland har nægtet at lade sig knuse af “de magter, der var”. Kina og Rusland overlever ikke blot, men mobiliserer deres befolkninger til at deltage i den slags store projekter, som USA engang var det fremragende forbillede for: udvikling af banebrydende teknologier, opførelse af store vandprojekter i tilfælde af tørke, rumfart, udnyttelse af atomet til fusionsenergi. De hjælper ikke blot deres befolkninger til at leve bedre i denne proces, men hjælper også fattigere lande i Afrika, Asien og Sydamerika med at deltage i denne udvikling...

Udvalgt billede: Masood Aslami, Pexels

Midt i krigen er der en voksende bølge af klogskab

Den 15. juli 2022 (EIRNS) – Dette er en sommer med faldende regimer (Italien, Estland, Storbritannien, Sri Lanka) og øget modstand (international solidaritet blandt landbrugsledere i Spanien, Holland, Italien, Tyskland, Portugal og USA; de latinamerikanske og afrikanske nationers bevægelser i retning af Kina og væk fra dollaren). Mens krigen fortsætter med at sprede sig, gør bevidstheden om dens meningsløshed det ligeså.

Som det var tilfældet med Østtysklands Erich Honecker i 1989, er de ansvarlige for at indføre despotiske retsstatsprincipper ofte de mest vildfarne i forhold til deres egen forestående, selvvalgte skæbne. Honecker manglede den sans for ironi, som uden videre kunne have gjort ham opmærksom på sandheden. I stedet udbrød hans skrøbelige, kriminelt indstillede sind, at Østtyskland ville fortsætte i "endnu 1.000 år", blot 30 dage før han ville blive anbragt på bagsædet af en politibil og kørt væk fra historiens scene. Den tjekkiske forfatter Vaclav Havel skrev om "de magtesløses magt", men "de almægtiges magtesløshed" i forhold til at forstå en ny, revolutionær idé, hvis tid er kommet, hvilket er en endnu vigtigere idé at begribe.

Ad hoc-komitéen for et nyt Bretton Woods, "Operation Ibn Sina", Verdenslandbroen og programmet for genopbygning og udvikling af Ukraine er idéer, som alle har fælles rod i økonomien og statsmanden Lyndon LaRouches (1922-2019) tænkning. Digteren Percy Shelley (1792-1822) fortæller os: "Digtere blev i tidligere verdensepoker, alt efter omstændighederne i den tidsalder og den nation, hvor de fremstod, benævnt lovgivere eller profeter: en digter omfatter og forener i bund og grund begge disse karakterer. For han betragter ikke blot intenst nutiden, som den er, og opdager de love, efter hvilke de nuværende ting bør indrettes, men han betragter også fremtiden i nutiden, og hans tanker er kimen til blomsten og frugten af den aktuelle tid." Dette var den "poetiske" kraft i LaRouches økonomiske prognosemetode, en metode, der, som det fremgår af hans bog *Earth's Next Fifty Years*, tillempede og videreudviklede ideer fra videnskabsmænd som den store Vladimir Vernadsky. LaRouches "tungtvejende begreber" er de eneste anskuelser, der naturligt passer til krisen på nuværende tidspunkt.

James Webb-rumteleskopet og dets første billeder, står ikke i et rimeligt forhold til den sølle verden, som er præget af nutidens politiske, militære og kulturelle vanetænkning. I

princippet har Webb-teleskopet, ved at udvide det menneskelige sanseapparat med 13 milliarder lysår og mere, netop genforenet hele menneskeheden. Det er et Prometheus-instrument, der udvider ikke blot menneskehedens visioner, men også dennes formål. Ethvert barn i verden, der betragter disse billeder eller får fortalt om dem, har adgang til denne sandhed.

Det betyder også, at den russiske rådgiver Julia Zhdanovas rammende mistanke om, at nazisternes berygtede "Generalplan Ost"-politik dukker op igen midt i den "elskværdige" diskussion om krigen i Ukraine, i menneskehedens navn ikke blot må erkendes, men også besvares og afhjælpes. Zhdanova sagde: Dette er ikke første gang, at provokerende opfordringer til at reducere Ruslands befolkning, herunder Generalplan Ost, kommer fra Europa.

Schiller Instituttets udkast til en plan for genopbygning og udvikling af Ukraine er ligesom Webb-teleskopet en "gentænkning", der er uforenelig med alle andre forslag på dagsordenen – og derfor præcis det der er allermest påkrævet og nødvendigt. Ingen tilslørede malthusiansk-fascistiske "slutløsninger" på det "russiske problem" kan tolereres, især ikke som potentielt udsprunget af Wall Streets sidste tids "American Liberty League". I stedet er det et centralt element i vores arbejde at "etablere Ukraine som et knudepunkt mellem den østlige og vestlige del af Eurasien", bl.a. ved at genetablere Ukraines fortræffelighed inden for videnskab ved at få adgang til Vladimir Vernadsky, opfinderen af videnskaben om biogeokemi, et videnskabeligt geni, der er af samme vigtighed for russerne, ukrainerne og den øvrige verden.

I et andet, men beslægtet tilfælde har den LaRouche-uafhængige Diane Sares vellykkede kvalificering til at stille op som uafhængig kandidat til det amerikanske senat i staten New York både afsløret det incestuøse samarbejde i toppen af den "politiske klasse" der, og samtidig indirekte fastslået hvordan og hvorfor svindel i virkeligheden regelmæssigt forekommer i amerikanske valg. Det er forudsigeligt, at de

korrupte demokrater i denne stat, der handler præventivt, forsøger at bruge beviser for svindel (afsløret gennem Sare-kampagnens og andre uafhængige kandidaters indsats) mod deres republikanske guvernørkandidat, selv om den egentlige historie – at begge partier bevidst har deltaget i en principløs aftale for at forhindre uafhængige kandidater i nogensinde at opnå et embede i staten – snart vil blive afsløret.

I mellemtiden blev USA's byers sørgelige utilstrækkelighed, til rent faktisk at reagere i tilfælde af et termonukleart angreb, åbenbaret for et par dage siden, da en "Offentlig bekendtgørelse fra bystyret i New York City" anbefalede at "gå indendørs, blive i midten af bygningen, væk fra vinduerne og afvente yderligere instruktioner indenfor". Det viser sig, at der ikke længere findes tal fra Forsvarsministeriet om, hvor mange ofre USA ville lide, hvis et termonukleart angreb fandt sted! National Security Archive offentliggjorde i går en ny informationsbog, som beretter om forsøg i 1960'erne på at "anslå", hvilke civile tab der ville være resultatet af en atomkrig. NSA-arkivforsker William Burr skriver: "En rapport fra 1964 til JFK anslog omkring 134 millioner amerikanske og 140 millioner sovjetiske dødsfald, som følge af en teoretisk atomudveksling mellem supermagterne." Det var ud af en amerikansk befolkning på 192 millioner. Ved ren fremskrivning, uden hensyntagen til et større tab af menneskeliv som følge af forbedringer i våben og præcision og et tilsvarende sammenbrud i den amerikanske infrastruktur, ville over 200 millioner amerikanere dø enten øjeblikkeligt eller næsten øjeblikkeligt.

Kun store idéer kan med held afværge store katastrofer i en tid som denne. Dette er en tid for digternes visioner, ikke bureaukraternes blindhed. Dette er tiden for visionerne i LaRouches *Earth's Next Fifty Years*, som må være retningsgivende for etableringen af den nye finansielle, sikkerhedsmæssige og udviklingsmæssige arkitektur, uden hvilken civilisationen og selve Jorden måske ikke har en chance for at bestå.

Billedet: NASA, ESA, CSA, and STScI

- NASA's James Webb Space Telescope reveals emerging stellar nurseries and individual stars in the Carina Nebula that were previously obscured
 - Images of "Cosmic Cliffs" showcase Webb's cameras' capabilities to peer through cosmic dust, shedding new light on how stars form
 - Objects in the earliest, rapid phases of star formation are difficult to capture, but Webb's extreme sensitivity, spatial resolution, and imaging capability can chronicle these elusive events
-

Indkaldelse til et ad hoc-udvalg for et nyt Bretton Woods-system (Et nyt international kreditsystem)

Den 24. juni 2022 (EIRNS) – Det neoliberale system er håbløst bankerot. Men vestlige regeringer har, i stedet for at drage konsekvenserne af denne kendsgerning og grundlæggende reorganisere systemet, optrappet konfrontationen med deres påståede systemiske konkurrenter, Rusland og Kina. Dette har som følge af NATO's femdobbelte udvidelse mod øst, ført til en omvendt Cuba-krise og til en krig midt i Europa, som potentielt kan eskalere til en nuklear tredje verdenskrig.

Mange mennesker er med rette bange for en ny verdenskrig. Men det er årsagerne til faren, som vi skal gøre op med! Er vi

ikke vidne til, at intet længere fungerer? Bryder forsyningskæderne ikke sammen overalt? Er fødevarer- og energipriserne ikke ved at eksplodere? Den tyske regering vil nu rationere gas, mens folk i Polen og Litauen igen fyrer op med brænde.

Nej, dette har næsten intet at gøre med Kinas "Nul-Covid"-politik, og har kun indirekte noget med krigen i Ukraine at gøre. Men det har meget at gøre med den neoliberale model i alle dens aspekter. Den neoliberale idé om at outsource en nations industriproduktion til lavtlønslande var forkert, da det ødelægger produktive arbejdspladser i industrilandene og udnytter arbejdskraften i udviklingslandene. Lige så forkert er ideen om et "samfund med fokus på aktionærernes interesser", hvor kortsigtet profit på aktiemarkedet er det eneste mål, og hvor langsigtede stigninger i den fysiske økonomiske produktivitet er meningsløse. Og lige så forkert er ideen om, at "penge tjener penge", som om penge havde en værdi i sig selv, eller just-in-time-ideen, hvor der ikke længere er behov for lagre, da lastbiler kan levere halvfabrikater i sidste øjeblik. Men frem for alt er det fuldstændigt forkert at tro, at penge er ensbetydende med social rigdom. Dette eventyr har kun ført til en eksplosiv stigning i antallet af milliardærer og millionærer, mens antallet af fattige ligeledes vokser, og middelklassen forsvinder.

Det overvældende sammenbrud af infrastrukturen i USA og Europa – det være sig usikre broer, godstog, der venter i dagevis på sidespor, den absurde tid der kræves til reparationer, manglen på kvalificeret arbejdskraft eller produkternes manglende tilstedeværelse på butikshylderne – er et positivt bevis på den neoliberale models fiasko. Den galoperende inflation er især ikke et resultat af "krigen i Ukraine", men af centralbankernes umådeholdne pengetrykning siden 2008, i et forsøg på at dække over den systemiske krise.

Med det transatlantiske finanssystem i dag, står vi ansigt til ansigt med det som vi stod over for i Weimar-Tyskland i 1923,

nemlig hyperinflation, som risikerer at opsluge hele befolkningens opsparing. Centralbankernes forsøg på at bekæmpe denne inflation med renteforhøjelser, kan udløse en kædereaktion, som vil medføre et kollaps af gældsatte virksomheder og udviklingslande. Den aggressive afkobling fra Rusland, og forsøget på at gå imod Kina er i gang og vil sænke alle nationer.

Virkingen på udviklingslandene er morderisk. Allerede nu er 1,7 milliarder mennesker ifølge FN truet af en sultkatastrofe, hvilket er blevet forværret af de selvdestruktive sanktioner mod Rusland og andre lande. Den neoliberale model har ikke gjort noget for at bekæmpe fattigdommen i det globale syd, hvor 2 milliarder mennesker mangler adgang til rent vand, og hvor størstedelen af udviklingslandene ikke har noget effektivt sundhedssystem, hvilket gør dem forsvarsløse over for Covid-pandemien og andre sygdomme. De sociale systemer i mange lande er allerede ved at bryde sammen. Hvis inflationen kommer ud af kontrol, eller hvis der sker et pludseligt sammenbrud, kan store dele af verden blive kastet ud i totalt socialt kaos. Desuden er det uacceptabelt at bruge klima- og miljøhensyn til at retfærdiggøre afindustrialisering og radikal affolkning, som Malthus gjorde det i sin tid.

Selv om regeringerne i den vestlige verden ikke vil indrømme det, er det neoliberale system i dag lige så bankerot som de kommunistiske lande i perioden 1989-1991. I stedet for at erkende denne kendsgerning, fortsætter de med at træffe beslutninger, hvis konsekvenser de ikke har gennemtænkt, hvilket truer med samfundets sammenbrud. I stedet for at rationere benzin og lade priserne på basale fornødenheder stige ukontrollabelt, burde de ophæve sanktionerne – en brutal form for krigsførelse mod befolkningerne i de lande, der er omfattet af sanktionerne – og forlade sig på diplomatiet til at løse konflikter.

Som underskrivere opfordrer vi derfor til øjeblikkelig indkaldelse til en international nødkonference med følgende

mandater:

1.: En reorganisering af det bankerotte internationale finanssystem og en erstatning af dette med et nyt Bretton Woods-system. Det erklærede mål for dette nye kreditsystem skal være at overvinde fattigdom og underudvikling i hele verden, men først og fremmest at hæve levestandarden i udviklingslandene, så det bliver muligt for alle mennesker på denne planet at udvikle deres potentielle evner fuldt ud.

For det andet: En konkursbehandling af kommercielle banker, der bringer dem under kreditorbeskyttelse, så de kan forsyne realøkonomien med kredit. Investeringsbanker og andre finansielle enheder skal klare sig uden skatteydernes penge, og selv bringe orden i deres regnskaber og erklære sig konkurs, hvis det er nødvendigt.

For det tredje: Forbud mod handel med derivater i henhold til aftaler mellem regeringer. Al spekulation i energi og fødevarer skal være strengt forbudt.

For det fjerde: Den øjeblikkelige gennemførelse af et system med faste valutakurser, som regeringer kan justere med jævne mellemrum inden for visse grænser.

For det femte: En grundlæggende reorganisering af landenes og virksomhedernes gæld og, når det er nødvendigt for deres fortsatte produktive eksistens, eftergivelse af gælden.

For det sjette: Oprettelse i hvert land af en nationalbank i Alexander Hamiltons tradition, således at kreditskabelsen kommer under de suveræne regeringers kontrol. Dermed kan der opnås produktiv, fuld beskæftigelse gennem investeringer i grundlæggende infrastruktur og innovation.

For det syvende: Forhandlinger mellem nationalbankerne om langsigtede aftaler om langfristede, lavtforrentede kreditter, der gør det muligt at investere i et internationalt program for infrastruktur og projekter for Verdenslandbroen, som dem

der er skitseret i rapporten “The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge”, og som Kina er i gang med at gennemføre i Bælte- og Vej-Initiativet.

For det ottende: Udvidelsen af Verdenslandbroen, som skaber fælles økonomiske fordele for alle lande, hvilket igen bliver grundlaget for en ny international sikkerhedsarkitektur, der tager hensyn til sikkerhedsinteresser for alle nationer på denne jord. Det nye navn for Fred er Udvikling.

Vi, underskriverne af denne opfordring, er af den overbevisning, at systemet med “globalisering”, med dets brutale rovkapitalisme har fejlet – økonomisk, finansielt og moralsk. Vi må gøre mennesket til den vigtigste prioritet i økonomien, som ikke er en selvbetjeningsbutik for milliardærer og millionærer, men som skal tjene det fælles bedste. Den nye økonomiske orden skal garantere de uomstuelige rettigheder, for alle mennesker på jorden.

Første Underskriver,

Helga Zepp-LaRouche [hzl]

Panel 4: Klassisk kultur og dialogen mellem civilisationer

Den 19. juni 2022 (EIRNS) – Ordstyrer Dennis Speed åbnede panelet med bevægende og tankevækkende eksempler på de virkemidler, hvormed kulturen kan levere løsninger på nutidens dybe globale krise. En opførelse af Kyrie fra Wolfgang Mozarts Requiem, der blev opført den 19. januar 2014 i Boston af

Schiller Instituttets kor, satte dagsordenen, hvorefter en video af en kort mundtlig præsentation og derefter den afdøde operatørens George Shirleys opførelse af den spirituelle Little Boy behandlede det, som Shirley kaldte den ærlighed og enkelhed, der er fælles for store klassiske sange som Schuberts og Negro Spirituals. "Det klassiske princip", sagde Shirley, "er universelt overalt", og klassisk kultur er en opdagelsesproces.

Herefter fulgte et kort videouddrag af Lyndon LaRouche, som svarede på et spørgsmål på den samme konference, hvor Shirley talte, og præsenterede Den amerikanske Frihedskrigs sande natur som manifesteret i 1876, hvor den amerikanske økonomiske udvikling og det historiske vendepunkt, hvor forsøget på at undergrave den, fik nye ben at gå på. Speed fremhævede aspekter af historien, som er chokerende for dagens publikum, nemlig at Storbritannien havde været fjenden og Rusland Amerikas første store allierede.

Jacques Cheminade forklarede sit valg af nysgerrighed og udholdenhed i titlen på sin præsentation: disse to egenskaber var blevet valgt af amerikanske børn i konkurrencer om navne til de to rumvogne fra NASA. Cheminade talte om et "skatkammer af optimisme" i USA, som dette afspejlede. For at bringe det døende, men stadig eksisterende finanssystem i konkurs kræver det en personlig forandring, der kræver både nysgerrighed og udholdenhed. Friedrich Schiller insisterede på, at man må se realiteten af truende farer i øjnene for at være fri på det tidspunkt, hvor man beslutter sig for at udforske det, der synes at være en situation, som det er umuligt at undslippe fra, og hvor løsninger til forbedring af menneskeheden synes umulige. Udfordringen består i at komme ud af det manipulerende net, som de altomfattende "sociale medier" og de såkaldte mainstream-nyhedsmedier repræsenterer, for at blive fri på denne måde. Humor er et vigtigt redskab til at åbne og frigøre sindet fra den tilsyneladende almagt, som de "fyrster og magter", der dominerer livet, tilsyneladende har. Men tiden

til at opnå det "umulige" er knap.

Professor Felipe Maruf Quintas fremlagde et syn på Brasilien som en modpol til kulturens dekadence i det "angelsaksiske nordatlantiske område". Med henvisning til Brasilien som verdens femtestørste nation i areal (større end det amerikanske fastland) og 12. største økonomi samt en af de fem BRIKS-nationer, bemærkede han, at landets befolkning på grund af dets historie udgør en virkelig global smeltedigel. Der har aldrig eksisteret etnisk apartheid i Brasilien, sagde han. Denne kultur søger at bygge bro.

Brasilien har sine egne energikilder, herunder nogle af de største vandkraftværker i verden, med de mest omfattende transmissionsledninger i verden, samtidig med at landet har en stor biodiversitet. Landet er potentielt økonomisk selvforsynende og kan blive førende på verdensplan. Han nævnte landets adskillige atomkraftværker som en sejr for suveræniteten over slaveriet, der fysisk er placeret der, hvor slaveriet engang dominerede, og hvor slaverne boede. Kinas bistand til opførelsen af en transkontinental jernbane vil åbne Brasiliens adgang til Asien, erklærede han, og Brasiliens udvikling er afgørende for BRIKS-landenes udvidelse af de afrikanske forbindelser og for "at bryde det Sydatlantiske Atlanterhav fra den angelsaksiske imperialisme" og den neokoloniale elite i Nordatlanten. BRIKS, sagde han, ligesom Brasilien, er i praksis en dialog mellem civilisationer, en union af forskellige folkeslags sameksistens.

Dr. Zaher Wahab indledte sin præsentation med at sige, at han er "smertefuld over mit adoptivlands, USA's, opførelse" og bekymret over situationen i sit fødeland, Afghanistan, som nu "stort set er ødelagt af USA". Vesten fortsætter sin arrogante magtpolitik med dominans og magtmisbrug midt i alle de påtrængende problemer i verden. Det gamle paradigme er imidlertid blevet miskrediteret og er ved at gå i opløsning. Vi har "desperat brug for en ny dialog mellem civilisationerne" og et nyt sprog, et nyt paradigme. I

modsatning til Samuel Huntingtons tese om "civilisationernes sammenstød" har vi brug for en orden af gensidig respekt og samarbejde, "en ny livsform".

Den vestlige imperialisme må påtage sig ansvaret for sine forbrydelser, sagde han, og indgå i et samarbejde med hinanden på grundlag af lighed. Alle lande har brug for fred, udvikling, retfærdighed, demokrati og sikkerhed. USA skal holde op med at opføre sig som et imperium og tilslutte sig nationernes fællesskab. Det nye paradigme er allerede ved at opstå, bemærkede han.

Dr. George Koo indledte med at fastslå, at USA "åbent har proklameret sit ønske" om at forblive verdens overherre. I modsætning hertil har Kina erkendt sin position, men i stedet for at udfordre den har det tilbudt samarbejde om projekter til gensidig gavn for begge parter og global udvikling. Erklæringer fra Det Hvide Hus og en lang række andre relevante amerikanske regeringskontorer gentager, at USA ønsker at konkurrere med Kina, men nævner derefter Kina som den største trussel mod USA. I mellemtiden "er USA kun fokuseret på penge og personlige problemer", sagde Koo. Hvad med de svære beslutninger, der skal træffes til gavn for landet?

Mange lande er klar over, at det at omgås USA er som at gå i seng med en tiger – man kan blive "undværkelig" når som helst. Multipolaritet er ved at opstå med en anden hensigt.

Dr. Koo advarede om, at Washington opmuntrer Taipei til at gå mod de røde streger; mange taiwanesere tvivler i stigende grad på USA. Nogle siger, at Taiwan er ligesom den nuværende ukrainske stedfortræderkrig mod Rusland, som allerede forårsager store tilbageslag for Europa og USA, som er på vej mod en katastrofe.

Mike Robinson, medstifter og medredaktør af UKColumn, præsenterede, hvad han kaldte et mørkt kig på projekter og forskning, der er i gang med henblik på at anvende

elektroniske teknologier til at afhumanisere samfundet. Han viste overskrifter fra artikler som: "Is Nanotech Making Humans Unnecessary?" og en, der citerede den nylige Google-ingeniør, som hævdede at have skabt et "system med egne følelser", og han nævnte et spektrum af udviklinger på dette område, som omfatter bioniske implantater og eksperimenter med hjerne-computer-interaktion, som f.eks. hjerne-computer-systemet Neuralink, der falder ind under den nye undersøgelse af det, der kaldes "transhumanisme". Robinson indkapslede kernen i faren og viste en overskrift om "Elevating the Human Condition" – ikke gennem klassisk kultur, understregede han, men ved at betragte mennesket som blot en samling af manipulerbare sanseopfattelser.

Facebooks omdøbning til Meta, der henviser til dette "metavers", er en del af dette domæne, der erstatter begrebet om et virkeligt menneske med en forestilling om ligestilling mellem ens avatar i et videospil og det virkelige faktiske væsen.

Under spørgerunden blev mange af disse områder taget op, og de fleste talere understregede, at det gamle paradigme har mistet sin troværdighed og allerede er ved at blive erstattet af et paradigme, der handler om gensidig udvikling og problemløsning mellem ligeværdige nationer.

Det er kun "idépolitik", der fungerer i en tid med

civilisatorisk sammenbrud

Den 21. juni (EIRNS)- " I krisetider er det hverken magt eller penge, der tæller. Det er spørgsmålet, om man har en passende idé, som der er brug for i dette øjeblik. Så kan man faktisk forme historien."

Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche kombinerede denne kortfattede udtalelse om strategi, med en advarsel til ledere og borgere over hele verden om, at vi må forberede os mentalt, fordi vi er på vej ind i "den perfekte storm" med en akut krigsfare og et uafvendeligt sammenbrud af det transatlantiske system, som det er organiseret i sin nuværende form. Under disse omstændigheder vil kun en kraft, som er organiseret på vegne af en hensigtsmæssig idé, kunne ændre historiens gang.

Emnet for sidste weekends to-dages konference på Schiller Instituttet, "Der kan ikke være nogen fred uden en konkursbehandling af det døende transatlantiske finanssystem", hvor Zepp-LaRouche afgav disse udtalelser, var netop en omfattende drøftelse af disse " hensigtsmæssige ideer", som vil virke, med udgangspunkt i den amerikanske statsmand Lyndon LaRouches 50 års konstante studier og forslag til, hvordan menneskeheden sikkert og hurtigt, kan bevæge sig ud af dagens helvede og tilbage til uendelige fremskridtsmuligheder.

Konferencen var rettidig. På tærsklen til næste uges NATO-topmøde i Madrid har Den Europæiske Union, Storbritannien og USA optrappet deres stræben efter krig og udløst en ny provokation i Europa, med potentiale til at føre til et atomopgør mellem Rusland og NATO. Denne gang er NATO-medlemsstaten Litauen blevet valgt som brik, og beordret til at indføre en midlertidig, delvis blokade af landtransport til den tidligere russiske ekslave Kaliningrad. Det anvendte påskud er håndhævelse af EU-sanktioner mod Rusland. Russiske embedsmænd har erklæret, at blokaden er en overtrædelse af

folkeretten, som er "mere end alvorlig", og de har forsikret, at der vil komme et russisk modtræk. Udenrigsministeriet har i dag udsendt en erklæring om, at USA vil påberåbe sig NATO's artikel V (et angreb mod et medlem er et angreb mod alle), hvis Rusland griber ind.

Alle forudsætninger for en omvendt Cubakrise er nu til stede. Og denne uundgåelige kendsgerning gør voksende kredse i Vesten stadig mere nervøse for udfaldet. F.eks. har USA's tidligere ambassadør ved NATO Robert Hunter, en mand med en lang tradition i det etablerede system, netop offentliggjort en opfordring til at udsætte selve det kommende NATO-topmøde. Hunter hævder, at hvis topmødet mislykkes – hvilket kan ske på grund af de bitre uenigheder blandt medlemmerne om, hvordan man skal håndtere konflikten mellem Rusland og Ukraine – vil det skade USA's troværdighed på verdensplan i højere grad end en udsættelse.

Der er også en voksende, indbyrdes folkelig uro i de globale NATO-lande, både over krigspolitikken, og over det økonomiske sammenbrud, som de er udsat for. London er blevet lukket ned af en jernbanestrejke, der truer med at blive til en generalstrejke mod de dræbende stramninger, man presser ned i halsen på befolkningen. I Bruxelles – hvor NATO og EU's hovedkvarter er placeret – har de store fagforeninger mobiliseret 80.000 medlemmer til at afspærre byen i flere timer, og de bar skilte og råbte ikke kun, at lønningerne skal stige, men også "Stop NATO" og indstil militærudgifterne for at kunne betale lønninger, der kan leves af.

I Frankrig gav den forgangne weekends parlamentsvalg et muligt nederlag til Macron-regeringen, fordi den gik ind for NATO og militariseringen af økonomien. Ligeledes er den italienske regering igen på vej mod en krise, fordi medlemmer af Draghis koalitionsregering er imod at sende en endeløs forsyning af våben til Ukraine.

Selv mens Vesten sprænger sig selv i luften, mødes seriøse

regeringsledere rundt om i verden for at drøfte, hvordan de kan sikre økonomisk fremgang for deres befolkninger ved at samarbejde om projekter, der strækker sig over flere årtier – deres regionale dele af det fantastiske “World Land-Bridge”-projekt, som Schiller Instituttet har arbejdet på i tre årtier. Det var denne type af idéer, der blev drøftet på Det Internationale Økonomiske Forum i Skt. Petersborg (SPIEF), og som vil dominere de udvidede BRIKS-møder i slutningen af denne uge i Kina.

Nøglerådgivere i hovedstæderne i de lande, der deltager i disse drøftelser, studerer nu de fire paneler på Schiller Instituttets konference i den forgangne weekend. De vil kigge efter en af de ting, som de er mest bekymrede over: Hvilke politiske kræfter er i bevægelse omkring de “brugbare idéer”, som Schiller Instituttet drøftede i USA og Europa?

Slut dig til disse verdensledere og vær med til at studere denne konference. I lighed med dem, vil man finde en kraft, der måske er lille i antal, men som er fast besluttet på at redde menneskeheden fra afgrunden.

Som en deltager udtalte: Vi er David; det er vores regeringer og virksomheder, der er Goliat.

**En afkobling af de to
systemer eller et nyt**

paradigme for menneskeheden?

Den 18. juni 2022 (EIRNS) – Dette var titlen på det første panel på den to-dages internationale konference i Schiller Instituttet: “Der kan ikke være nogen fred uden en konkursbehandling af det døende transatlantiske finanssystem”. Ledende talere fra Rusland, Kina Indien, USA og Tyskland præsenterede et overbevisende overblik over den globale krise, som menneskeheden står over for i dag – af Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche beskrevet som den værste krise i civilisationens historie – og det presserende behov for at et nyt paradigme forhandles og gennemføres gennem samarbejde mellem alle de førende nationer, herunder USA, Rusland, Kina og Indien.

Indledning: Dennis Speed var ordstyrer på det første panel, der begyndte med en opførelse af Schumanns Lied, baseret på Heinrich Heines digt Die Beiden Grenadiere, sunget af William Warfield, som skildrede militarismens lidelser. Han viste et klip fra en tale af Lyndon LaRouche fra 1996 om det britiske imperiums karakter, som kan besejres, når dets finansielle imperium går i opløsning – som det er tilfældet nu.

Helga Zepp-LaRouches hovedtale: “Let’s Win Mission Impossible or Find Another Planet!” bragte et eksempel på et højhastighedstog, der nærmer sig en klippe i højeste fart med en lokomotivfører ved roret, som er blevet vanvittig og ikke vil gøre noget for at stoppe toget. Det er virkeligheden i det nuværende stormløb mod krig med Rusland, som utvivlsomt vil føre til en atomkrig, der vil sætte en stopper for den civilisation, som vi kender den, eller ligefrem udslette menneskeheden. Dette startede ikke med den russiske militære operation i Ukraine, men med Vestens politik fra tiden efter Sovjetunionens sammenbrud i 1991, den tabte mulighed for at få et fredsregime for menneskeheden. I stedet, sagde hun, blev Rusland pålagt “chokterapi”, efterfulgt af NATO-udvidelse, atommissiler placeret ved landets grænse, hvilket førte til

USA's voldelige kup mod den ukrainske regering i 2014, som bragte nazistiske grupper ind, der havde været essensen af vestlige efterretningstjenester siden Anden Verdenskrig, og USA's/Storbritanniens bevæbning af regimet til at føre krig mod sine egne borgere, der nægtede at støtte kuppet. Nu, bemærkede Helga Zepp-LaRouche, viser de massive sanktioner mod Rusland og den igangværende "afkobling" fra Kina sig at være selvdestruktive, idet de falder sammen med det allerede kollapsende vestlige finanssystem og samtidig truer 1,7 milliarder mennesker med at sulte. Lyndon LaRouche advarede i 1971 om, at Nixons ødelæggelse af FDR's Bretton Woods-system ville føre til netop denne sammenbrudskrise og truslen om en global krig.

At overbevise USA og Europa om at gøre en ende på galskaben, tilføjede hun, og at forhandle med stormagterne for ikke blot at afslutte krigen, men også for at skabe et nyt Bretton Woods-system baseret på sikkerhed og udvikling for alle nationer, kan synes umuligt, men det er det ikke. Når eliten ikke formår at lede, må borgerne blive ledere, insisterede hun og erklærede, at i krisetider formes historien ikke kun af penge og magt, men også af idéer.

Andrey Kortunov, generaldirektør for Russian International Affairs Council (RIAC), talte derefter om "Alle nationers uadskillelige sikkerhed". De nuværende alvorlige økonomiske og militære aktioner mod Rusland er ikke en reaktion på krigen i Ukraine, sagde han, men har været under opbygning i årevis, idet han senest pegede på oprettelsen af AUKUS-militærblokken, Quad, Bidens "Summit of Democracies" og den konstante udvidelse af militærstyrkerne omkring Rusland. Han sagde, at mange europæiske nationer, fra og med den ulovlige krig mod Irak i 2003, indledte et brud med USA's og Storbritanniens krigspolitik, og også med Obamas "Pivot to Asia", som blev betragtet som provokerende og unødvendig, ligesom Trumps handelskrig og teknologiske krig med Kina. Men nu har USA og Storbritannien tvunget Europa til at følge ordrer mod Rusland,

til Europas økonomiske ulempe. Det kan ikke være ved, argumenterede han, da dollarens kollaps som verdensvaluta fører til Vestens opløsning. De historiske forskelle mellem øst og vest og mellem nord og syd, som er blevet fremmet af den imperiale geopolitik, mister deres relative betydning, da den nye koalition af kræfter bag Kina og Rusland forener nationer fra alle dele af verden.

Wang Wen, administrerende dekan for Chongyang Institute for Financial Studies og vicedekan for Silk Road School ved Renmin University of China, talte om "Hvorfor Kinas opstigning er til gavn for verden". Han gennemgik Kinas mirakuløse vækst i løbet af de sidste 40 år, og påviste at den fandt sted uden krig eller alvorlige finanskriser, hvilket aldrig er sket andre steder i historien. Vesten ser det opstigende Kina som en trussel, sagde han, fordi de antager, at eftersom de vestlige nationer har gjort mange onde ting gennem deres historie som førende magter i verden, vil Kina gøre det samme. De overvejer ikke, at Kina tror på sit slogan om "win-win", i modsætning til Vestens brug af sanktioner og en stor kølle. Men Kinas fremgang er faktisk en "opgradering" i stormagternes historie. Han erklærede, at Kina er ansvarlig for 60 % af investeringerne i Afrika, og at Kina leverede omkring halvdelen af respiratorerne og maskerne til verden under pandemien. Han insisterede på, at Kina ikke vil tillade at Taiwan, som er en integreret del af Kina, bliver adskilt fra nationen, sådan som USA i stigende grad fremmer, og at Kinas militære opbygning ikke bør overraske med de åbne trusler fra USA. Han konkluderede, at man bør have tillid til Kina.

Oberst Richard Black (pensioneret), tidligere kampveteran fra marinekorpsset og leder af hærens strafferetlige krigsafdeling i Pentagon, talte om "The U.S. Is Leading the World to Nuclear War" (USA fører verden til atomkrig). Han erklærede, at "Ukraine har tabt krigen. Krigen er ikke slut, men Ukraine har tabt." Han bemærkede det ukrainske militærs forfærdelige tabstal og beregnede, at det pr. indbygger er 60 gange større

end de amerikanske soldaters tabstal i Vietnam-krigen, hvilket gør det uholdbart. USA's sanktioner har ikke opfyldt deres erklærede hensigt om at ødelægge den russiske økonomi eller isolere landet, da Ruslands handel og samarbejde uden for Vesten er vokset dramatisk. Det vanvittige propagandaregime, der dæmoniserer Rusland, er nu ved at smuldre, påpegede han, mens de europæiske nationer har mistet enhver antydning af suverænitet, som det fremgår af den tvungne lukning af Nord Stream 2 og relaterede ordrer fra Washington og London, der forårsager økonomisk kollaps i hele Europa. Den åbne opbakning til brugen af atomvåben fra flere politiske ledere i Vesten er fuldstændig vanvittig, sagde han. Den nødvendige løsning består i, at Ukraine følger den østrigske model – neutralitet, alliancefrihed og ingen udenlandske tropper.

Sam Pitroda, en IT-innovatør og tidligere minister eller rådgiver for syv indiske premierministre, talte om "Indien og den nye verdensarkitektur, der er ved at opstå". Han sagde, at han talte som en "global borger" om menneskehedens fremtid, idet han satte det store potentiale, som IT, biovidenskab og ny energi har for at forandre verden, løfte millioner af mennesker ud af fattigdom og udvikle alle nationer, op imod den omstændighed, at "profit og magt, ikke mennesker og planeten" regerer og fører til kaos. Han opfordrede til en ny økonomisk orden, mere decentraliseret, med lokale virksomheder og landbrug, med respekt for globaliseringen. Han blev født i 1942 under det britiske herredømme, og han henviste til "ghandiansk tænkning" og ikkevold og stillede de 2 billioner dollars i militærudgifter hvert år i modsætning til de få milliarder, der skulle til for at gøre en ende på sulten. Der er intet håb om at gøre en ende på den vold i hjemmet, der hærger i USA, så længe militærudgifterne og krigsførelsen udgør USA's politik.

Dr. Wolfgang Bittner, som er doktor i jura og en produktiv tysk forfatter, talte om "Konflikten mellem Vest og Øst – en orkestrering". Han hævdede, at Tyskland aldrig har fået

tildelt ægte suverænitet efter Anden Verdenskrig, og at USA's politik har været at forhindre et samarbejde mellem Tyskland og Rusland for enhver pris. Tyskland er stadig et besat land med 11 store amerikanske militærbaser på sit territorium. Putin holdt en lidenskabelig tale på tysk i Forbundsdagen i 2001, hvor han opfordrede til et forenet Europa for fred og udvikling, men dette blev forhindret af USA's imperiale prætentioner, som har skabt uro i hele verden. Han spurgte, hvilke "vestlige værdier" der forsvares i Ukraine, hvor nazister åbenlyst er en del af militæret og regeringen, og hvor de fører en dødbringende krig mod deres eget folk. Han pegede på de amerikanske leders hybris, og især på Obama, og hævdede, at USA har været imperialistisk indstillet siden Monroe-doktrinen fra 1823.

Denne påstand om USA's imperiale karakter blev udfordret af et spørgsmål fra et medlem af LaRouche-organisationen, som sagde, at det lød mere som det Britiske Imperium, men at det var det modsatte af det oprindelige "Amerikanske System" af bl.a. Alexander Hamilton, John Quincy Adams, Abraham Lincoln og Franklin Roosevelt. Det førte til en frugtbar diskussion i panelet om briternes rolle i tre krige for at ødelægge det Amerikanske System, mens Rusland kom til Amerikas forsvar i dets revolution, i borgerkrigen for at forhindre britisk støtte til Konføderationen, mens USA og Sovjetunionen samarbejdede i Anden Verdenskrig for at besejre nazismen. Helga Zepp-LaRouche argumenterede for, at USA har opgivet det Amerikanske System, og at Kina ironisk nok i dag praktiserer det Amerikanske System med øremærket kredit, mens USA er bukket under for det britiske system med "frihandel".

Dr. Cliff Kiracofe, tidligere ledende medarbejder i det amerikanske senats udvalg for udenrigsanliggender og formand for Washington Institute for Peace and Development, talte om "Diplomacy and Cooperation in a Time of Crisis" (diplomati og samarbejde i krisetider). Han kritiserede, at USA fører Vesten tilbage til et "korstog" fra Den kolde Krig imod

virkelighedens verden, der er ved at overgå til multipolaritet med Kinas fremmarch. Det gjaldt Obama, Trump og nu Biden, hvis "topmøde for demokratier" og sanktionsregime fremtvinger en opsplittning af verden, mens diplomatiets sammenbrud skaber kaos og fare for global krig. Vesten "hælder milliarder i en nynazistisk kloak" i Ukraine, sagde han, mens man skaber "helikopterpenge" og kredit med negativ rente for at redde bankerne og finansiere militæret, alt imens realøkonomien kolliderer. Sanktionerne tvinger Rusland og Kina til at skabe et alternativt finansielt system, men han insisterede på, at "to konkurrerende systemer er ikke en løsning". Vi må nu planlægge et nyt internationalt system, der omfatter alle nationer og garanterer sikkerhed og udvikling, som Franklin Roosevelt gjorde det med Bretton Woods-konferencen i 1944, inden krigen sluttede. Roosevelt erkendte, at enhver fred krævede internationalisme og stormagternes rolle, som i FN. Militarismen må erstattes af internationalisme, og diplomatiet må genoprettes øjeblikkeligt, hvis denne forestående katastrofe skal undgås.

Diskussion: Nogle få højdepunkter fra den omfattende diskussionsperiode: Fru LaRouche imødekom de "kraftfulde taler" ved at opfordre alle deltagere i denne konference til at deltage i formuleringen af et nyt initiativ, der genopliver en tidligere mobilisering fra Schiller Instituttet, som samlede tusindvis af tilhængere for 15 år siden, og som opfordrer til en ny Bretton Woods-konference, der skal sponsoreres af FN.

Sam Pitroda var bekymret over, at de politiske ledere "ikke lytter", at talrige grupper slår alarm, men at de ikke bliver hørt. Et medlem af LaRouche-organisationen blandt tilhørerne svarede, at i et sådant øjeblik med en eksistentiel krise vil en enkelt stemme, der fortæller sandheden, have større indflydelse på borgerne end løgnene fra de fejlslagne ledere.

Andrey Kortunov svarede på et spørgsmål om den farlige fødevarekrise ved at forklare, at fødevarekrisen begyndte

længe før krigen i Ukraine. Han sagde, at der er behov for sanktionsfritagelser for at frigøre russiske og ukrainske fødevarer og gødning, men det vil ikke være nok, og han opfordrede til en "grøn revolution 2.0", som den i 1960'erne, på globalt plan for at udvide fødevareproduktionen voldsomt.

Cliff Kiracofe bemærkede, at forbindelserne mellem USA og Tyskland var ekstremt tætte i det 19. århundrede, da Bismarck indførte det Amerikanske System fra Friedrich List, en tilhænger af Hamilton. Amerikanske elever studerede i stort antal på de fremragende tyske universiteter, især i Göttingen. Den senere fremkomst af den nietzscheanske nihilisme bragte militarismen ikke kun til Tyskland, men også til USA, som det ses i de neokonservatives militarisme i dag.

Gå ikke i panik, tænk!

Den 16. juni (EIRNS) – Tænksomme mennesker fra hele verden vil i denne weekend forsamlles, for i samarbejde med Schiller Instituttet at drøfte online hvordan det økonomiske sammenbrud og marchen mod atomkrig, der er forårsaget af en hensynsløs oligarkisk elite (og dens følgesvende), som er blevet vanvittige, mest effektivt og hurtigt kan bringes til ophør. Vær med!

Konferencen – med titlen: "There Can Be No Peace Without the Bankruptcy Reorganization of the Dying Trans-Atlantic Financial System" – kommer i sidste øjeblik. Det transatlantiske finanssystem er ved at sprænges indad i kaos i kølvandet på den amerikanske centralbanks renteforhøjelse på 0,75 % – med løfter om mere i vente. Centralbankfolkene er afsløret som svindlere, der ikke længere har kontrol over

noget som helst. Kaosset vil hurtigt blive værre end 2007-2008, indtil vi sætter systemet under "konkursbehandling", som den amerikanske statsmand og fysiske økonom Lyndon LaRouche beskrev nærmere for årtier siden.

Lad bankfolkene gå i panik, ikke os. Schiller Instituttets stifter Helga Zepp-LaRouche åbner konferencen lørdag morgen med en tale med titlen: "Lad os vinde Mission Impossible eller finde en anden planet!" Lad ikke din nabo eller din familie overbevise dig om, at "der er intet vi kan gøre". Schiller Instituttet er kendt som "folkene med løsningerne", og vi tager styringen nu. Det døde gamle system skal erstattes af en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der bygger på den samme filosofiske hjørnesteen i statskunst, som gav anledning til den Westfalske Fred i 1648. Disse principper virkede før, og de vil virke igen, fordi de er baseret på viden om, at mænd og kvinder er anderledes end dyr, at de er i stand til kreativ fornuft og til at mobilisere viljen til at ændre samfundet i en mere menneskelig retning.

Ud over det vanvid, der hersker i USA og Europa, er størstedelen af menneskeheden i stigende grad fast besluttet på at gøre op med fattigdommen, gøre en ende på sulten, bygge vidtstrakte jernbanelinjer med højhastighedstog, endog udvikle fusionskraft, kolonisere Månen og derefter tage til Mars. Dette er nogle af de temaer, der drøftes på det internationale økonomiske forum i Sankt Petersborg i Rusland i denne uge; det amerikanske udenrigsministeriums forsøg på at organisere en verdensomspændende boykot af forummet mislykkedes. Kinas Global Times, der konstaterer, at den nuværende herskende amerikanske elite har til hensigt at "afkoble" de vestlige økonomier fra Kina, stillede endnu en gang spørgsmålet i dag: Ville det ikke være langt nemmere og mindre omkostningsfuldt for USA at opgive sin stræben efter overherredømme og i stedet samarbejde med Kina, snarere end at insistere på at lede efter nye, akutte mineralleverandører, fordi man nægter at samarbejde med Kina?

De ofte ignorerede sydamerikanske nationer Paraguay og Bolivia viste i denne uge, hvordan det westfalske princip om fred gennem fælles udvikling kan fungere. De to nationers præsidenter, Luis Arce og Mario Abdo Benitez, mødtes for at fejre årsdagen for afslutningen af Chaco-krigen i 1932-1935, en ond, meningsløs brodermorderisk konflikt, hvor mere end 100.000 paraguayanere og bolivianere døde i en krig, der var orkestreret af engelsk-hollandske finansinteresser, som søgte at få kontrol over begge landes olieressourcer. De to parter hyldede begge nationers krigsofre ved at drøfte samarbejde om gensidig og regional udvikling, herunder opførelse af transkontinentale jernbaner, der for længst burde have været anlagt, og som forbinder sydamerikanske indre landsdele med Atlanterhavet og Stillehavet i samarbejde med deres naboer.

Der er et liv efter "The City" of London og Wall Streets død – og det vil være et langt bedre liv, end det vi udsættes for nu. Slut dig til os, og tag andre med for at komme i gang i denne weekend med at få arbejdet gjort.

Schiller Instituttets Dialog mellem eksperter den 26. maj: Politikernes vanvid udgør en trussel om atomkrig

Den 26. maj 2022 (EIRNS) – Schiller Instituttets online konference i dag med titlen "U.S. and European Military and Security Experts Warning: The Insanity of Politicians Threatens Nuclear War", indeholdt præsentationer og

udvekslinger mellem fire militær- og strategispecialister fra Frankrig, Italien og USA og med Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche og ordstyrer Dennis Speed. Få timer efter begivenheden var der næsten 2.000 visninger på YouTube.

(https://youtu.be/8Dt9D_D_U4U)

Dagens dialog fulgte efter en drøftelse i går, som Schiller Instituttet i Sverige og Danmark var værter for, og som blev gennemført online, med centrum i København, og hvor deltagerne omfattede fem talere med hjemsted i denne nordlige region samt også fru LaRouche. Arrangementet den 25. maj havde titlen: "Vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer, ikke en styrkelse af geopolitiske blokke; hvorfor Sverige og Finland ikke bør tilslutte sig NATO".

<https://schillerinstitute.com/blog/2022/05/24/87866/>

Disse to arrangementer er en del af Schiller Instituttets igangværende aktivitetsforløb, der opfordrer kræfter og enkeltpersoner overalt til at mobilisere imod krigens vanvid og for en ny ramme for fred gennem udvikling. Udskrifter og uddrag af begge denne uges konferencer vil blive offentliggjort i det ugentlige EIR, dateret den 3. juni.

Zepp-LaRouche sagde i sine afsluttende bemærkninger i dag: "Slut dig til os som organisator, som en mulighed for at forbedre menneskeheden". I weekenden den 18.-19. juni vil Schiller Instituttet afholde en verdensomspændende dialog i flere etaper for en indledende gruppe af kræfter, der er optaget af at skabe en ny global økonomisk og sikkerhedsmæssig arkitektur. En underskriftsindsamling fra Schiller Instituttet til dette formål, der blev udsendt den 23. februar, har nu omkring 4.500 underskrifter fra alle kontinenter. (https://schillerinstitute.nationbuilder.com/convoke_an_international_conference_to_establish_a_new_security_and_development_architecture_for_all_nations)

Zepp-LaRouche fastlagde indledningsvis fokus for dagens knap tre timer lange arrangement: "Enhver politisk overvejelse, der ikke starter med overvejelser om faren for atomkrig, er værdiløs". Hun og de næste talere uddybede derefter forskellige aspekter af, hvordan vi er havnet i denne situation, i samme ånd som et videoklip af Lyndon LaRouche, der pointerer, at "Ingen begivenhed har sin egen årsag... Man må tage udgangspunkt i verden som helhed."

Schiller Instituttets grundlægger skitserede et levende billede af krigens vanvid, fra aktuelle eksempler på hvem der diskuterer atomvåben som en del af en strategi, der kan "vindes", til historien med dæmonisering af Rusland og Kina som fjenden, imod hvem krig skulle give mening. Derefter præsenterede hun i detaljer tilgangen fra den "Westfalske Fred" som en vej ud af dette. Hun brugte de fem principper for fredelig sameksistens (Panchsheel) fra 1950'ernes periode med national suverænitet. Hun drøftede globale økonomiske og videnskabelige prioriteter, fra behovet for en "global Glass-Steagall" for at gøre en ende på kasinoøkonomien, til relaterede foranstaltninger med nationalbankvæsen til gavn for offentligheden og rigelig kredit til prioriteringer inden for videnskab og teknologi, herunder en "landsby på månen, en by på Mars, interstellær rumfart", som alle kræver et gennembrud inden for fusionsenergi og milliarder af kreative sjæle. Under diskussionen berettede hun, at hun så "en fremvækst af en alliancefri ånd" blandt mange nationer i dag, som afviser bestræbelserne på at indføre det dødbringende globale NATO-verdensherredømme.

General Leonardo Tricarico (pensioneret), tidligere stabschef for det italienske luftvåben, tog hårdt fat på spørgsmålet: "Hvad kan vi gøre for at stoppe denne meningsløse krig?" Han anførte datoer, med nøjagtig dokumentation, om de FN- og endog NATO-vedtægter, der er blevet overtrådt, hvilket har bragt os i denne fare, og udtalte: "I stedet for at hælde benzin på bålet i en krigsfremkaldende hetz, bør vi have forhandlinger"

om Ukraine. Det er vores "ufravigelige pligt" at få dette til at ske.

Oberst Richard H. Black (pensioneret), tidligere leder af den amerikanske hærs strafferetlige afdeling i Pentagon og tidligere senator i Virginia, gav en gribende redegørelse for begivenhederne siden det "revolutionære kup" fra 2014, som MI6 og CIA påtvang i Ukraine mod Rusland. Han sagde om vores nuværende situation: "Dette er vores "1914-øjeblik"." Han påpegede, hvor ulovlige, forkerte og farlige personer som Steny Hoyer (D-MD) er, der udtaler: "Vi er i krig mod Rusland".

Den næste taler, Eric Denécé fra Frankrig, tog fat på dette synspunkt og indledte med at stille spørgsmålet: "Hvordan er dette sket? Jeg er hverken for eller imod Rusland eller Ukraine. Men denne krigsførelse burde aldrig have fundet sted. NATO burde være blevet afviklet ved afslutningen af Den kolde Krig." Denécé er direktør for det franske Center for Efterretningsstudier (CF2R). Han påpegede, at de vestlige nationer, der forsyner Ukraine, er "direkte krigsførende" mod Rusland. Han sagde, at "læren af geopolitik er, at ingen stat kan sikre sine interesser på bekostning af nabostater".

Ray McGovern, tidligere CIA-analytiker og stiftende medlem af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS), valgte at indlede med en formaning om at "se under overfladen". Se med hjertet i stedet for kun med øjnene", og derefter brugte han dette til at give en forklaring på de politikere, der fører verden ind i denne katastrofe, idet de handler gennem MICIMATT, et nu berømt begreb af McGovern, som henviser til det militær-industrielle-kongres-efterretningstjeneste-medie-akademia-tænk tank-kompleks.

Spørgsmål fra det internationale publikum, og fra talerne indbyrdes bragte mange punkter frem, herunder Zepp-LaRouches bemærkning om, at politikernes og mediernes "drejebogs"-aspekt, manifesterer sig i en forfærdelig og hadefuld grad i

Tyskland og andre steder. I forbindelse med bemærkningerne blev forslaget om en model af "østrigsk karakter" for Ukraine rejst, hvor man anvender neutralitet i forbindelse med håndteringen af de dybtliggende komplikationer, der er involveret.

Oberst Black var fast besluttet på, at vi bør forstå, at hensigten om at fremstille våben ikke virker, medmindre man har fjender, så vi bliver manipuleret med hensyn til, hvem vores fjender er. Folk må gøre sig fri af dette. Når det drejer sig om Rusland og Kina, må vi "slippe ud af illusionen om, at "de er ude efter os". Den "eneste aggressor er USA, Storbritannien og NATO".

Zepp-LaRouche opsummerede situationen i løbet af den afsluttende firepersoners dialog: "Den gamle orden er ved at falde fra hinanden. Det gamle paradigme er dødt." Tænkende mennesker må overveje, hvad principperne for det nye system burde omfatte. Dette påtvinges os af omstændighederne, fra hungersnød til knaphed, til sygdom og til krig. "Det nye navn for fred er udvikling."

Introduktion og Helga Zepp-LaRouches tale til Schiller Instituttets online-seminar fra Danmark og Sverige den

25. maj 2022

Den 25. maj 2022 (EIRNS) – Her er introduktionen og grundlæggeren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouches tale ved videokonferencen:

Vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer, ikke for en styrkelse af geopolitiske blokke:

Hvorfor Sverige og Finland ikke bør tilslutte sig NATO, "Nej" ved folkeafstemningen i Danmark om at tilslutte sig EU's militær".

Introduktion ved Michelle Rasmussen, næstformand, Schiller Instituttet i Danmark

Deres Excellencer og diplomater fra mange lande fra fire kontinenter, gæstetalere, medlemmer og venner af Schiller Instituttet, mine damer og herrer!

Velkommen til dette seminar, der er sponsoreret af Schiller Instituttet i Danmark og Sverige, og som også bliver livestreamet på YouTube.

Titlen er: Vi har brug for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, ikke en styrkelse af geopolitiske blokke.

NEJ ved den danske folkeafstemning den 1. juni om afskaffelse af EU's forsvarsforbehold
NEJ til Sveriges og Finlands optagelse i NATO

Jeg er Michelle Rasmussen, vicepræsident for Schiller Instituttet i Danmark, og jeg vil være ordstyrer i dag.

Efter starten af krigen i Ukraine er der blevet foreslået et dramatisk skift i forsvarspolitikken i tre af de nordiske lande.

Danmark har den 1. juni en folkeafstemning om at tilslutte sig EU's militære aktiviteter,
og Sveriges og Finlands regeringer ønsker at tilslutte sig

Nato.

Vi mener, at det er nødvendigt at diskutere disse spørgsmål på et højere niveau.

Vores hovedtaler, Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, udtalte den 19. maj, at dette er det farligste øjeblik i verdenshistorien.

Der er krig i Europa, og mange eksperter advarer om, at hvis krigen ikke snart bringes til ophør, og der ikke findes en diplomatisk løsning, og hvis de, der går ind for at øge den geopolitiske konfrontation, ikke bliver politisk besejret, kan krigen eskalere og endog føre til en atomkrig.

Samtidig er verdensøkonomien i krise.

Selv om farerne er store, er der håb, fordi der findes løsninger i form af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, herunder forslag fra den afdøde Lyndon LaRouche, grundlæggeren af vores politiske bevægelse, Helga Zepp-LaRouche og Schiller Instituttet, om en sikkerhedsaftale efter forbillede af den Vestfalske Fred, kombineret med et øget økonomisk udviklingssamarbejde mellem landene.

Vi har indkaldt til dette møde for at drøfte

—

* Hvad er årsagen til den nuværende ekstremt farlige militære og økonomiske krise?

* Hvorfor en styrkelse af EU's militære enhed med dansk deltagelse og Sveriges og Finlands optagelse i NATO blot vil forværre de geopolitiske konflikter.

* Hvilke principper kan vi anvende til at skabe en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur til gavn for alle nationer og befolkninger?

Vi ønsker at sikre, at både farerne og løsningerne er kendt,

og at der opbygges en effektiv bevægelse for at stoppe en yderligere optrapning af denne krig og dens økonomiske konsekvenser, og forhindre fremtidige krige og økonomisk ødelæggelse.

På en eller anden måde må menneskeheden skabe de betingelser, hvor krig ikke er en mulighed i denne atomvåbenæra. Helga Zepp-LaRouche blev introduceret af Michelle Rasmussen, som også var ordstyrer på seminaret.

Den første taler er Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter. Hun er også chefredaktør for Executive Intelligence Review, formand for det tyske politiske parti BÜSo (Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet), og hun var hustru til og nærmeste medarbejder af den afdøde amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche.

Helga Zepp-LaRouche stod blandt mange andre ting i spidsen for en bevægelse for økonomisk udviklingssamarbejde mellem øst og vest efter Berlinmurens fald og Sovjetunionens sammenbrud, først kaldet Den eurasiske Landbro eller Den nye Silkevej, der siden blev udvidet til at blive Verdenslandbroen.

Helga, vi er glade for, at du kan tale til os i dag.

{{Helga Zepp-LaRouche:}} God dag, mine damer og herrer: Som Michelle netop har sagt, har jeg erklæret, at vi står over for den farligste krise i menneskehedens historie. Hvorfor siger jeg nu det? Det inkluderer naturligvis to verdenskrige i det 20. århundrede, Cuba-krisen, så det er en stor ting. Den første grund er den mest indlysende; for allerførste gang står vi over for den reelle fare for en global atomkrig, og hvis det nogensinde skulle komme dertil, ville det helt sikkert betyde udslettelse af den menneskelige art.

I den seneste tid er der opstået en illusion om, at en begrænset atomkrig kan udkæmpes og vindes, eller at en langvarig hybrid-atom/konventionel krig kan finde sted. Dette var emnet for en manøvre i januar i år, kaldet "Global

Lightning”, som havde den antagelse, at man har nogle atombomber, neutronbomber, rumkrig, cyberkrig, og at dette ville fortsætte i ugevis. Nu har den berømte atomvåbenekspert, den tidligere MIT-professor Ted Postol, udviklet alle argumenter for, hvorfor dette er fuldstændig latterligt, hvorfor, hvis man blot bruger et enkelt atomvåben, er logikken i atomkrig, at alle vil blive brugt.

I de seneste måneder, siden krigen i Ukraine startede, har man hørt alle mulige politikere og journalister og alle mulige andre, der har holdt uforsvarlige taler og sagt ting som: “Selv om der er risiko for atomkrig, er vi nødt til at sende tunge våben til Ukraine. Vi kan ikke lade os afpresse”. Eller: “Det vil ikke ske, for ingen ville være så tåbelige at gøre det”. Jeg synes ikke, at det er et overbevisende argument.

Den anden grund til at jeg vil påstå, at vi befinder os i den værste krise nogensinde, er, at vi oplever et civilisatorisk sammenbrud, afslutningen på et helt system. Dette har mange aspekter. Vi har en umiddelbar fare for en optrapning af krigen som følge af NATO's nuværende krigspolitik over for Rusland, der er baseret på konfrontation. Vi står over for et hyperinflationært sammenbrud af det vestlige neoliberale finanssystem, som længe har været undervejs, selv før krigen i Ukraine begyndte. Vi står over for en hungersnød i verden, som ifølge FN truer 1,7 mia. mennesker med sult. Det er 20 % af hele menneskeheden. Pandemien er ikke overstået, og alt dette truer med socialt kaos som følge heraf, og dette kaos kan i sig selv true med at kaste verden ud i en krig.

Hvis man lytter til de vestlige medier og alle mulige politikere, skal det hele naturligvis bebrejdes Putin. Han får alle mulige betegnelser lige nu: at han har forvoldt en “uprovokeret angrebskrig”, at han er ansvarlig for hungersnøden i verden, at han er årsag til inflationen, osv. Hvis man fremsætter noget som helst argument for de virkelige årsager til den nuværende situation, bliver man straks beskyldt for fake news, man bliver kaldt “Putin-agent”, det

bliver fordømt som Rusland-propaganda.

Men det har meget lidt at gøre med Ukraine. I virkeligheden handler denne nuværende konfrontation om verdensordenen. Det er en kamp mellem en unipolær verden, som i virkeligheden er et verdensimperium baseret på det "særlige amerikansk-britiske forhold", hvor det angloamerikanske herredømme insisterer på, at kun den såkaldte "regelbaserede orden", som de har defineret, er gyldig, imod en verden hvor Kinas fremvækst og lande, der er associeret med Rusland og Kina, insisterer på deres egen ret til økonomisk udvikling.

Vi befinder os lige nu i det mest usikre øjeblik: Det neoliberale system er ved at bryde sammen. Det er ikke længere stærkt nok til at gennemtvinge sin vilje, men den nye orden er endnu ikke klart defineret. I den officielt tilladte diskussion siges det naturligvis, at dette er en kamp mellem "demokratier" og "autokratiske regimer". Men hvis man lytter til, hvad visse politikere og folk som Stoltenberg siger, er vi lige nu på vej mod en potentiel total afkobling mellem Vesten samt Five Eyes plus Japan, Australien og Sydkorea over for en del af verden, som omfatter Rusland, Kina, Shanghai-samarbejdsorganisationen (SCO), BRICS, samt mange lande der nu forsøger at blive en del af BRICS, hvilket er det meste af det globale syd.

Med hektiske udflugter farer Blinken rundt i verden og forsøger at overbevise folk om at slutte sig til "demokratiernes" fraktion. Præsident Biden er lige nu i Asien og forsøger at gøre det samme. Kansler Scholz har for nylig rejst til Afrika, von der Leyen til Indien, alt sammen i et forsøg på at isolere Rusland og Kina, men det virker ikke: Fordi Indien, Indonesien, Brasilien, Egypten, Nigeria, Sydafrika og mange andre ikke ønsker at blive trukket ind i en geopolitisk konfrontation mellem de to parter. Det, vi faktisk oplever, er en reel renæssance for Den alliancefrie Bevægelse.

Vi må ikke overse briternes rolle i lyset af den amerikanske politik, som er "Global Britain", hvilket i virkeligheden er et nyt ord for det Britiske Imperium, som i modsætning til hvad mange tror, kun har ændret form, men ikke dets væsen. Tag f.eks. en artikel af Malcolm Chalmers, vicegeneraldirektør for Royal United Services Institute (RUSI), som i øvrigt er den ældste officielle tænketank med tilknytning til kongehuset og det britiske militær. De beskriver sig selv som "verdens ældste og førende britiske tænketank inden for forsvar og sikkerhed". De foreslår en "Cuba-krise på steroider", som kunne blive resultatet af Ukraines forsøg på at generobre Krim, hvilket efter deres mening ville gøre det lettere at løse krigen mellem Ukraine og Rusland. Dette er det forbløffende forslag i denne artikel, som har overskriften: "This War Still Presents Nuclear Risks – Especially in Relation to Crimea", som blev offentliggjort den 20. maj af tænketanken RUSI.

[<https://rusi.org/explore-our-research/publications/commentary/war-still-presents-nuclear-risks-especially-relation-crimea>]

Chalmers diskuterer, hvordan Rusland kunne blive tvunget ind i en nuklear konfrontation ved at sende stadig mere sofistikerede våben til Ukraine, som det i sidste ende ville trække sig tilbage fra. Chalmers beskriver NATO's strategi i de sidste tre måneder som en strategi, der går ud på at "koge den russiske frø". I husker alle billedet – ifølge historien, jeg tror ikke, at det faktisk er sandt – men ifølge historien, hvis man smider en frø i kogende vand, vil den hoppe ud; men hvis man lægger frøen i gryden, når vandet er koldt, og så langsomt øger temperaturen, ender frøen med at blive kogt, uden at den opdager det. Så han taler om at "koge den russiske frø" ved gradvist at øge "størrelsen og graden af raffinement af de våben, som de har været parate til at levere til Ukraine". På grund af disse våben vil man "i den næste periode se Ukraine tilbagevinde de fleste af Ruslands seneste territoriale gevinster, herunder Kherson og endda Mariupol." Det ville imidlertid ikke give anledning til en atomtrussel,

og det ville heller ikke give Ukraine anledning til at bruge disse våben og territoriale vindinger til at ødelægge broer, jernbanehoveder, lagerpladser og luftbaser inde i Rusland. Men hvis Ukraine skulle forsøge at generobre Krim og angribe et "fristende mål", f.eks. broen i Kertj, på nuværende tidspunkt, kunne det føre til en "Krim-missilkrise", mener Chalmers. "En specifik trussel om at bruge atomvåben i forbindelse med Krim ... kunne Putin se som en måde at genoprette noget af sin magtanvendelse på, selv om han (og USA) tvivlede på, om han ville gennemføre en sådan trussel... Hvis en rød linje ikke blev accepteret af Ukraine, kunne Rusland så føle sig nødsaget til at overveje en række yderligere optrapningsmuligheder, såsom at sætte sine atomstyrker i højere beredskab." De er allerede i beredskab. "Stillet over for alternativet med det sandsynlige tab af Krim, kunne Putin tro, at Ukraine (med USA's opmuntring) sandsynligvis ville blinke først. Det ville være et øjeblik med ekstrem fare, hvor alle parter ville forsøge at forstå hinandens hensigter, selv om de søgte at varetage deres nationale interesser.

"Netop på grund af den fare der ligger i en sådan situation, kunne en atomkrise af denne art gøre det lettere for lederne at indgå vanskelige kompromiser. Forudsat at krigen blev afsluttet og blokaden af Odessa ophævet, kunne Ukraines ledere være villige til at udskyde en løsning af Krim-spørgsmålet. For Putin ville en mislykket invasion og den efterfølgende succes for den ukrainske modoffensiv have været en massiv ydmygelse. Men han ville i det mindste kunne argumentere for, at det russiske strategiske arsenalets styrke på et tidspunkt med stor national svækkelse havde haft held til at afskrække NATO's planer om at splitte Rusland op. Dette kunne være nok for begge parter til at undgå det værste resultat af alle."

Jeg mener, at det er fuldstændig vanvittigt! At sige at man skal true med at generobre Krim og derefter sætte alle atomvåben i højeste alarmberedskab, og så kan vi sætte os ned og finde en løsning. Så han kalder det en Krim-cubansk

missilkrise på steroider.

Denne politik med at "koge den russiske frø" er ikke begyndt for tre måneder siden, men det har været metoden siden 1990, da James Baker III den 9. februar 1990 lovede Gorbatsjov, at NATO ikke ville bevæge sig en tomme mod øst. I hele Jeltsin-perioden var der en politik, der gik ud på at reducere den tidligere supermagt til en råstofeksporterende nation med Jeffrey Sachs' "chokterapi", og mellem 1991-1994 blev Ruslands industrielle potentiale reduceret til kun 30 %. Der findes en meget vigtig bog af Sergei Glazyev, som beskriver 1990'erne, med titlen {Folkemord: Rusland og den nye verdensorden}, fordi dette var hvad der blev pålagt Rusland på det tidspunkt.

Putins forbrydelse er, at han forsøgte at omgøre dette og havde en vis succes med det. Svaret var farverevolutioner, regimeskift, humanitære krige, som de 20 år i Afghanistan, hvor der som følge af NATO's og USA's forhastede tilbagetrækning i august nu er 24 millioner mennesker, der sulter i Afghanistan, udsat for COVID, mæslinger, polio, uden tilstrækkelig medicin. Så hvis man havde haft en lige så omfattende tv-dækning af Afghanistan i 20 år, som vi ser det nu med Ukraine hver dag, ville verden måske have været lige så oprevet – eller, måske ikke, for afghanerne er ikke hvide.

Så havde vi Irak-krigen i 2003, hvor Nancy Pelosi offentligt indrømmede, at alle ansvarlige mennesker på forhånd vidste, at der ikke fandtes masseødelæggelsesvåben. Der var Libyen. Hillary Clinton måtte under Durham-undersøgelsen i USA indrømme, at hele grundlaget for Russiagate udelukkende var usandheder. Har man set noget om det i de etablerede medier? Absolut ikke! I hvert fald ikke i Europa. Så var der Syrien. Så var der Maidan-kuppet i 2014, som Victoria Nuland pralede med, og hvor Udenrigsministeriet brugte 5 mia. dollars på ngo'er, og, lad os ikke glemme, Azov-bataljonen, hvor medierne i Vesten nu siger, at der ikke er nogen nazister i Ukraine – men det er et dokumenteret faktum, at det er der.

Som et resultat af denne "kogning af den russiske frø" gennem næsten 30 år, krævede Putin den 15. december juridisk bindende sikkerhedsgarantier fra USA og NATO. Han har ikke modtaget noget svar fra USA eller NATO på de væsentligste krav, kun på våbenkontrol, men det var ikke essensen af det, han anmodede om. Lederen af det russiske sikkerhedsråd, Nikolaj Patrusjev, erklærede, at Rusland ikke havde nogen anden udvej, fordi Ruslands eksistens som stat var truet, da de foretog det, de kalder den "særlige militære operation" i Ukraine. Man kan absolut argumentere for, at Rusland var i en situation, i henhold til FN-pagtens artikel 51, som er et spørgsmål om selvforsvar og ikke om aggression.

Nu står vi over for den sjette udvidelse af NATO i forbindelse med Finland og Sverige. Det er reaktionen, som Stoltenberg endda praler af. Han siger: "Putin ville have mindre NATO, nu får han mere NATO." Så kogepunktet bliver bare øget.

Man må betragte denne vanvittige politik for at fremkalde en Krim-Cuba-krise sammen med en anden britisk politik, som blev afsløret i et dokument fra Henry Jackson Society i 2020, som de igen har anbragt på forsiden af Henry Jackson Societys hjemmeside, hvilket betyder, at det er den igangværende politik fra denne tænketank. Det er en rapport, der skitserer en strategi for at bruge den berygtede "Five Eyes"-alliance – Storbritannien, USA, Canada, Australien og New Zealand – som et instrument til at gennemtvinge Vestens afkobling fra Kina. Denne rabiate anti-russiske, anti-kinesiske neokonservative tænketank drives af den britiske efterretningstjeneste, bl.a. gennem den tidligere MI6-chef Sir Richard Dearlove, som er den primære hjerne bag Russiagate, der blev fuldstændig miskrediteret som en løgn, og han var en af stifterne af Henry Jackson Society og er en af dets ledere i dag.

Så selv forsøget på at afkoble Kina fra det internationale system kunne, før det gennemføres, detonere en økonomisk atombombe over hele verdensøkonomien. Kina er ikke blot

verdens største handelsmagt: Det skaber i øjeblikket den højeste videnskabelige og teknologiske udviklingstakt på planeten, en produktiv kraft, som landene i udviklingssektoren og de sammenstyrtende vestlige nationer har hårdt brug for, hvis de vil overleve. Men en egentlig atomkrig kan også blive resultatet, for en del af Henry Jackson Societys strategi er at opbygge forbindelser med Taiwan, der fører til dets adskillelse fra Kina. Kina har gjort det helt klart, at det vil reagere med overvældende militær magt på ethvert forsøg på at adskille Taiwan fra resten af Kina. Dette er lige så farligt som et NATO-støttet Ukraine, der forsøger at generobre Krim. Så, præsident Biden begik den bommert i sit svar til en journalist på sin rejse til Japan for nylig, adspurgte: "Ville USA forsvare Taiwan militært?" Biden svarede igen: "Ja." Og han måtte endnu en gang blive korrigeret af Det Hvide Hus.

Kineserne har allerede skrevet i deres lederartikler, at dette ikke er en "bommert", men et signal om USA's virkelige hensigt. Og Chas Freeman, der var assisterende forsvarsminister for internationale sikkerhedsanliggender, og den officielle oversætter for præsident Nixon på hans rejse til Kina i 1972, samt en karrierediplomat, advarede og kaldte det en kolossal fejltagelse af Biden at have lavet en så tåbelig udmelding.

Præsident Biden er i øjeblikket fortæller for netop disse britiske strategier på sin nuværende rejse til Asien. Lige efter at have fejret udvidelsen af NATO skal Biden afsløre en storslået økonomisk rammeaftale, Indo-Pacific Economic Framework (IPEF) som højdepunkt på sin rejse under sit stop i Japan. Den nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan erklærede onsdag den 18. maj uden omsvøb, at budskabet i IPEF er, at "demokratier og åbne samfund i verden står sammen om at forme reglerne for fremtiden". Vi tror, at dette budskab vil blive hørt overalt. Vi tror, at det vil blive hørt i Beijing."

52 amerikanske senatorer sendte Biden af sted på sin rejse med

instrukser om, at Taiwan skulle indlemmes som et af de "lande", der deltager i IPEF, hvilket helt klart ikke er acceptabelt set fra Kinas side, fordi det er en overtrædelse af Et-Kina-politikken.

Nu er der netop i dag, hvis man åbner medierne, hvis man ser på tv eller aviser, en kæmpestor skandalehistorie om billeder fra de påståede arbejdslejre i Xinjiang, der blev "undersøgt" af en gruppe internationale medier, hvor 1 million uighurer skulle være blevet tortureret, slået i arbejdslejre, tvangsarbejde osv. Naturligvis udbrød vores såkaldte udenrigsminister, Annalena Baerbock (Tyskland), straks et ramaskrig og krævede en transparent afklaring af beskyldningerne. Opfordringer om at alle forbindelser med Kina skal afbrydes – efter at forbindelserne med Rusland er blevet afbrudt – og at al handel med Kina skal stoppes, lad os nu se realistisk på det: Kina var i 2021 den tredjestørste partner for EU's vareeksport, 10,2 %, og den største partner for EU's vareimport, 22,4 %; for Tyskland var Kina den største handelspartner for varer i 2021 med et handelsvolumen på over 245 mio. At skære ned på dette ville betyde totalt økonomisk selvmord, hvilket allerede er ved at ske med forbindelserne med Rusland.

Hvad er kilden til denne utrolige historie? Ifølge {Frankfurter Allgemeine Zeitung}, en af de førende aviser i Tyskland, er alle fotos og data blevet stillet til rådighed af Adrian Zenz, en tysk antropolog og mangeårig observatør af Xinjiang. Nu hævder denne Adrian Zenz, at han har fået alt dette fra en "unavngiven kilde", som havde adgang til cyber, cyberkrigsspionage og hvad ved jeg. Det er en meget tvivlsom observation. Men Adrian Zenz er ikke en ukendt person: Bloggen, The Grayzone, og de meget respekterede undersøgende journalister Ajit Singh og Max Blumenthal skrev allerede i 2019, efter at han var kommet med en lignende historie om folkemord i Xinjiang, artikler om, at Zenz er en "højreekstremistisk fundamentalistisk kristen, der er imod

homoseksualitet og ligestilling mellem kønnene, støtter "bibelsk prygl" af børn, og tror at han er "ledet af Gud" på en "mission" mod Kina.", fordi dommedag er nær, og opkomsten af antikrist også er på vej. Han er helt ude i hampen og siger, at der er folkemord i Xinjiang, på grund af et sammenbrud i uighurernes demografiske kurve, og Lyle Goldstein, der er professor ved Naval War College i USA, siger, at en sådan udtalelse er "latterlig i en sådan grad, at den er provokerende over for dem, der mistede slægtninge i Holocaust".

Der er rigeligt bevis for, at der ikke er tale om noget "demografisk sammenbrud" blandt uighurerne i Xinjiang: Tværtimod. Der er en undersøgelse fra 2019 i det britiske medicinske tidsskrift {Lancet}, som omhandler en massiv forbedring af den forventede levealder blandt uighurerne, en demografisk vækstrate, som er meget højere end hos Han-kineserne, en forbedring af mødres sundhed, faldende børnedødelighed, og alt dette repræsenterer "en bemærkelsesværdig succeshistorie".

Zenz' såkaldte vidnesbyrd kommer fra eksil-uighurere, som er blevet kultiveret af det amerikanske udenrigsministerium. Zenz har været medlem af Victims of Communism Memorial Foundation i Washington, D.C., som er en højreorienteret lobbygruppe, der er affødt af National Captive Nations Committee. Det er en meget, meget interessant forbindelse, for den blev grundlagt af den ukrainske nationalist Lev Dobriansky, som står i spidsen for denne institution, hvis medformand var Yaroslav Stetsko, som var leder af OUN-B-militsen, som er den nazistiske gruppe, der kæmpede sammen med de tyske nazister under besættelsen af Ukraine under Anden Verdenskrig. Stetsko og hans kone havde en bopæl i München i hele efterkrigstiden og ledede derfra den "Anti-bolsjevikiske Blok af nationer". Efter hans død rejste fru Stetsko til Ukraine og genopbyggede OUN-B, Bandera-organisationen, i traditionen fra Stepan Banderas ideer. Se, det er nu en direkte forbindelse til

dette apparat, som var stærkt ledet af de vestlige efterretningstjenester – Bandera selv blev medlem af MI6 i 1947, og BND i München havde et tæt, i det mindste “kendskab” til disse mennesker (for at sige det mildt).

Zenz blev også indsat af Jamestown Foundation, en neokonservativ tænketank i Washington D.C., der blev grundlagt af CIA-direktør William Casey, som en kanal for udenrigsministeriel til at betale sovjetiske dissidenter.

Hvis Tyskland eller andre europæiske nationer falder for denne efterretningsoperation, som er præcis det, som Henry Jackson Society talte om, nemlig “Five Eyes” på arbejde, hvis de følger dette, vil det være et totalt økonomisk selvmord. Nu er selv Henry Kissinger i en alder af 99 år mere fornuftig, og i Davos udtalte han, at verden højst har et tidsrum på to måneder til at afslutte krigen i Ukraine gennem forhandlinger, og han appellerede til Ukraine om at gå med til et territorialt kompromis for at opnå fred.

På Schiller Instituttets konference den 9. april præsenterede vi en helt anden tilgang: Der er et alternativ til den fuldstændige afkobling mellem de såkaldte “demokratier” og det Globale Syd på den anden side. Det nye system er allerede ved hastigt at udvikles. Der er mange lande, som på det nylige udenrigsministermøde i BRICS, ønsker at være en del af dette: Argentina, Indonesien, Egypten, Nigeria og mange andre. Vi har BRICS i udvidet form, vi har Shanghai-samarbejdsorganisationen (SCO), næsten alle organisationer i det Globale Syd, som ønsker at blive en del af en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som grundlæggende er en kombination af det kinesiske Bælte- og Vej-Initiativ samt to andre forslag fra præsident Xi Jinping: Det Globale Udviklings Initiativ og det Globale Sikkerheds Initiativ, som aktivt er ved at blive gennemført.

Nu har vi behov for en sådan konference om en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur i traditionen fra Den

Westfalske Fred. Den Westfalske Fred var en erkendelse fra alle krigens parter om, at hvis de fortsatte krigen, ville ingen være tilbage til at nyde sejren, fordi de alle ville være døde. Derfor udviklede de princippet om, at enhver fred skal være baseret på den andens interesser. Sikkerhedsinteresserne for alle lande på planeten, hvilket i dag ville betyde en sikkerhedsarkitektur, der i høj grad inddrager Rusland og Kina. En sådan konference skal adressere årsagerne til så stor en krigsfare: For det er ikke nok på nuværende tidspunkt at være imod krigen. Man er nødt til at løse det problem, at det neolibérale finanssystems sammenbrud er i gang.

Lyndon LaRouche har den usædvanlige fortjeneste, at han forudså det, der sker i dag, den nuværende krise, allerede i august 1971, da Nixon afsluttede det gamle Bretton Woods-system, ved at erstatte systemet med faste valutakurser med et system med flydende valutakurser, og LaRouche forudsagde dengang, at hvis man fortsatte på den vej, ville det føre til en ny depression, fare for en ny krig og fascisme. Det er præcis, hvor vi er i dag.

LaRouche foreslog fire love til at løse krisen. Det første skridt, et globalt Glass-Steagall-bankopdelingsystem, skal gøre en ende på kasinoøkonomien. Der skal være kapital- og valutakontrol for at forhindre den spekulative manipulation af valutaer, som vi lige nu ser i store dele af verden.

Hvert land skal have en nationalbank for atter at gøre skabelse af kredit til et anliggende for den suveræne regering i Alexander Hamiltons tradition og ikke for private bankfolk. Derefter skal disse nationalbanker være forbundet gennem et kreditsystem, som giver langsigtet kredit med lav rente til reelle investeringer i den fysiske økonomi.

Den fjerde lov består af, at vi skal have et forceret program for fusionsteknologi, som i den seneste periode har gjort utrolige fremskridt, og den kommercielle anvendelse af den er

umiddelbart forestående. Vi har brug for en massiv forøgelse af verdensøkonomiens produktivitet, for alene det faktum, at 1,7 milliarder mennesker er truet af sult, at 2 milliarder mennesker ikke har rent vand, er beviset på, at det nuværende produktivitetsniveau er faldet langt under det niveau, der er nødvendigt for at opretholde den nuværende befolkning i verden på 8 milliarder mennesker.

Der skal være et internationalt samarbejde, ikke kun om fusionsteknologi, men også om rumteknologi og rumfart, for det udgør den videnskabelige og teknologiske spydspids i dag.

Vi står lige nu over for en situation, hvor de førende regeringer og institutioner er udfordret: Er vi i stand til at løse verdens problemer, er vi i stand til at løse de problemer, der truer menneskehedens eksistens, eller er vi ikke i stand til at løse dem? Schiller Instituttet har i mere end 30 år foreslået først Den Eurasiske Landbro, Den Nye Silkevej, og i 2013 foreslog vi "Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen". Vis venligst diasbilledet: Dette er en plan for, hvordan vi kan overvinde verdens fattigdom, hvordan vi kan udrydde underudvikling for altid, og hvordan vi kan skabe et nyt, moderne globalt sundhedssystem for alle lande i verden, hvilket er den eneste måde, hvorpå vi kan overvinde gamle og nye sygdomme, denne pandemi og truende nye pandemier.

Det er bestemt muligt, og det er visionen om, hvordan verden vil se ud om nogle få år, hvis vi i øvrigt undgår den nuværende fare for atomkrig. Udviklingen af infrastruktur, der forbinder alle kontinenter, er den naturlige måde, hvorpå infrastrukturudviklingen vil fortsætte, forudsat at der er fred. Jeg mener, at det er noget, vi skal sætte på dagsordenen til diskussion, og grunden til, at man trods den utrolige fare kan være optimistisk, er, at vi er den menneskelige art, vi er i stand til at ræsonere, og vi er ikke barbarer.

Mange tak.

Rasmussen: OK, we have 10 minutes now questions to Helga. We have a question from Jens Jørgen Nielsen, one of our speakers.

Jens Jørgen Nielsen: Thank you for a very good presentation. I essentially agree with you. I have one question. As you may know, I live in Denmark, where we will have a referendum in a week's time, about the European Union: We are discussing in our country for the time being, the role of the European Union and whether it should have an army, how should we have security. I would like a few words: How do you think about the European Union in this context? Because I am somehow skeptical, but I would like to hear your opinion on the European Union and the development right now of the European Union in this context? And also specifically the question of the European military arm, which is the subject of referendum? And the policy toward Ukraine and Russia?

Zepp-LaRouche: When there was a referendum about the EU Constitution in France and Holland 2005, which was defeated, because the majority voted against it. And then they shifted it to the Lisbon Treaty, because by not calling it a "constitution" but by calling it a "treaty," it did not require a vote. So this was decided in great secrecy, but we were extremely closely watching it at the time. And if you look at the Charter of the EU as it was agreed upon in Lisbon in December 2007, it is practically interwoven with NATO, in such a degree that the Article 5 of NATO practically also involves the EU. In other words, when you join the EU, you are practically also part of whatever NATO does. And the character of NATO has also dramatically changed, in the last 30 years, after the collapse of the Soviet Union.

In the time of the Soviet Union, it was a defensive apparatus against the Warsaw Pact. But in the recent period, it has turned into a completely anti-Russian Russophobic alliance, and therefore, when, in November 2013, when the Ukraine government under Viktor Yanukovich refused to join the EU Association Agreement, it was clear that if Ukraine would join the EU, it

would give NATO access to the Black Sea, and that is why he opted out in the last moment.

So, I think that that is an important thing to keep in mind. And the fact that Ursula von der Leyen is at the forefront of all of the policies which I described as British, in my various examples, such as the fight of so-called democracies and so-called autocratic regimes, when she is talking about that every day: She went to India talking like that.

I think the present EU has completely lost touch with the interest of its member-states. I think they have become a gigantic waterhead of a bureaucracy in Brussels which makes for the most part completely ridiculous decisions and orders and rules which are absolutely contrary to the interest of the member countries. And I actually have called for Germany to move out of the EU, because we don't need a bureaucracy to have a unified Europe! We could have a Europe of the Fatherlands, in the spirit of Charles de Gaulle! We could work together for a joint mission to contribute to shaping a new world order in a positive way: We could do that by having national sovereign governments just working together. You don't need this bureaucracy. That is my view, and I would just advise anybody who has an interest in their own sovereignty to not join this colossus.

Rasmussen: Elena, why don't you ask your question now?

Elena: Thank you so much. I find everything that Madam Helga said very, very interesting. And of course, at the moment, as I am very interested in the situation between Ukraine and Russia, my optimistic feeling is that Russia is going to come to a solution with Ukraine. Because as I have heard today, Putin has been somehow winning in the territories. So most likely something good will happen.

However, I think what Madam said is so beautiful, I would like to have something to read if possible. Because my connection

was not very good, and I was not able to hear well. However, I would be very grateful if Madam could let me have what she said in a written form, that I can read and study. And I can write an article about what she has said, what are the goals of this new architecture and let other people to know about it.

Rasmussen: Elena we will have a transcript of Helga's comments, and we can send those to you and all the participants. And also the video of this conference will be available to send around.

We have one more questioner, Kwame. We can take a short question.

Kwame: I'm a Swede. Thank you for a nice presentation. My question, because I don't know: Would you say that China is united and in full control of the Chinese Communist Party? Or, are there some Chinese oligarchs that have good connections with their American counterparts? As for they send some money into the [inaud 51:09] laboratory, maybe to somehow get them connected to the globalists in the Western hemisphere. So, my question is, does the Chinese Communist Party have full control of the country?

Zepp-LaRouche: I would say, absolutely yes. And I just should say something, because right now, when you say "Communist," some people fall completely into a coma and have hysterical outbursts. I mean, the Communist Party of China is, in my view—and I don't even think that they would agree with that—but I think they're 90% Confucian, in the tradition of the ancient Chinese traditions and philosophy, which influenced Chinese policy for more than two millennia. And naturally, there is an element of Marxism and communism, but it's a meritocracy.

The way people look at the CPC in the West is completely uninformed, and I can only—my best way of answering is that I

was in China for the first time, in 1971, in the middle of the Cultural Revolution, and I could travel around in Shanghai, Tientsin, Qingdao, Beijing, I could visit the countryside: And I saw a country which was really distraught! People were poor, the conditions were very terrible. The beautiful garden of the Summer Palace had been painted all red by the Revolutionary Guards. In any case, this was 51 years ago, and when you go to China now, it is so developed! They have 40,000 km of fast train system, of which nobody in the United States or Europe can even dream, because we have nothing like that! China has made an incredible development: 850 million people have been lifted out of poverty. And I could say many, many more things.

Deng Xiaoping coined the term "judging truth from facts." And if you look at the facts of the gigantic development of China in the last 40 years, in particular, then this Communist Party has done something right. And if you travel to China, and study Chinese history, and meet people in all ranks of life, professors, students, people living in the countryside, other professions, you go to restaurants, and you see how people live, you find a population which is primarily content. They're optimistic: They're not like the Europeans and they're for sure not like the Germans, who are completely pessimistic, and think nothing can function and you can't do anything anyway. No. That is not the view in China. They are optimistic; they have, to a very large extent, trust in the government. And I think that the Chinese model, which the West is now regarding as a big competitor and threat, the Chinese model is doing something right, which the West is not doing right! And rather than opposing it, we should go to the Five Principles of Peaceful Coexistence, and say: We should respect each other, even if the other one has a different social system, and even if the other one has a different way of doing things, according to their history, and their tradition. And I think then, we can absolutely peacefully live together. And that is my stated view, and I think all the slanders about China are really absolutely unfounded, and in particular, this

present campaign by this very dubious Adrian Zenz, we should squash before it really takes hold.

Rasmussen: All right, thank you very much Helga! We really appreciate your very in-depth discussion.

“Dan et partnerskab mellem unge fra hele verden for at kæmpe for en bedre fremtid

Den 4. maj 2022 (EIRNS) – I løbet af et omfattende interview med forfatter og publicist Daniel Estulin

<https://vimeo.com/704208930/0bb85d2c8d> svarede Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche i dag på et spørgsmål om emnet for Schiller Instituttets kommende internationale internet-dialog lørdag den 7. maj kl. 17 dansk tid om “Ungdommens rolle i skabelsen af en ny international økonomisk arkitektur”.

<https://schillerinstitute.com/blog/2022/05/02/invitation-the-role-of-youth-in-creating-a-new-international-economic-architecture/>

“I det væsentlige vil det være en fortsættelse af den sidste videokonference [den 9. april, “For en konference til etablering af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer”], fordi det vi har iværksat er idéen om, at man er nødt til at have en international sikkerhedsarkitektur, der omfatter alle nationers interesser. Derfor havde vi på den sidste konference talere fra Rusland, USA, Europa, Indien, Sydafrika og Latinamerika. Det er tanken om, at hvis vi som menneskehed ikke kan mødes og beslutte os for principper, der

sikrer vores alles overlevelse, så er vi ikke bedre end nogle vilde dyr – selv om vilde dyr ikke er så onde, som den måde nogle mennesker nogle gange opfører sig på. Så det var en meget produktiv konference.

“Jeg har den idé, at man er nødt til at forme den internationale sikkerhedsarkitektur på grundlaget af fælles økonomisk udvikling, så det bliver en international sikkerheds- og udviklingsarkitektur. For når man først har en aftale om udvikling for alle nationer – Afrika, Latinamerika, Asien, de fattigere dele af Europa og USA – så kan denne fælles interesse danne grundlag for en fælles sikkerhedsarkitektur.

“Så den næste videokonference henvender sig primært til unge mennesker. For hvis man sætter sig i et ungt menneskes sted, lad os sige i Tyskland, Frankrig, Italien, USA osv., ser fremtiden ikke særlig lys ud. Man har udsigt til 3. Verdenskrig, man har udsigt til en kollapsende økonomi, et kollapsende finanssystem, sult i verden, en pandemi, som endnu ikke er under kontrol.

“Denne konference har til hensigt at danne et partnerskab mellem unge fra hele verden for at kæmpe for en bedre fremtid, thi fremtiden tilhører de unge. De bliver ikke spurgt lige nu: Er det virkelig i deres interesse, at verden skal gå op i en atomar svampesky efterfulgt af en atomvinter? De unge skal have indflydelse på, hvordan deres fremtid skal se ud.

“Der er så spændende udviklinger i gang! Vi er f.eks. på tærsklen til at få fusionsenergi. Det er utroligt, for når vi først har kommerciel fusionsenergi, har vi energisikkerhed og råstofsikkerhed på planeten. Desuden vil rumrejser blive meget forbedret, fordi vi har en ny brændstofkilde til rumrejser. Og så er der hele idéen om samarbejde i rummet: opbygning af månelandsbyer og senere opbygning af en by på Mars.

“Alt dette er ting, som begejstrer unge mennesker. Det er der,

hvor menneskeheden kan bevæge sig hen, forudsat at vi kommer ud af den nuværende krise. Så det er hvad denne konference vil tage fat på, og jeg tror, at vi vil have mange unge mennesker fra alle fem kontinenter til stede.”

Storbritannien hylder “Geopolitikens (militariserede) genkomst

Den 28. april 2022 (EIRNS) – Den multinationale militære sammenkomst den 26. april på den amerikanske Ramstein Air Base i Tyskland og dens opfølgning rækker langt ud over det globale NATO. Det er et direkte Globalt Imperium af de selvudnævnte, “regelbaserede”, vordende verdensherrer. Vært var den amerikanske forsvarsminister Lloyd Austin, med det angivelige formål at koordinere militære våben til Ukraine mod Rusland, og deltagerne kom fra de fleste af de 40 inviterede nationer, herunder fra Afrika og Sydvestasien, foruden NATO- og ikke-NATO-medlemmer fra Europa [herunder Danmark – red.] Sådanne møder skal nu afholdes hver måned, og der blev således allerede i marts oprettet et ledelsesorgan i den amerikanske hærs faciliteter i Stuttgart, kaldet ECCU – European Control Center Ukraine.

Ramstein som sådan, der længe har været et center for logistik og drone-opstilling, er nu yderligere udbygget. Det optager et område på 1.400 hektar (næsten 5,5 kvadratkilometer) og tjener som hovedkvarter for de amerikanske luftvåben i Europa, Afrika og NATO’s allierede kommando. Der er et medicinsk center med 4.400 sengepladser og et omfattende traume- og kirurgisk personale, som kan anvendes i krigssituationer. I Stuttgart, i

hovedkvarteret for den amerikanske europæiske kommando, er ECCU-personalet blevet øget med personale fra 15 nationer.

Tyskland er en besat nation. I dag ratificerede Forbundsdagen den nye beslutning om, at Tyskland nu vil sende tunge våben til Ukraine, en forpligtelse, som den tyske regering havde nægtet at påtage sig. Efter et voldsomt pres på kansler Olaf Sholz gav han dog sit samtykke i denne uge. Canada meddelte også i denne uge, at landet nu vil sende tunge våben til Ukraine.

I USA bebudede præsident Biden i dag en vidtrækkende forpligtelse til at levere våben, og opfordrede til en megapakke på 33 milliarder dollars (over fem måneder) til støtte for Ukraine: 20 milliarder dollars i militær bistand, 8,5 milliarder dollars i økonomisk støtte og 3 milliarder dollars i humanitær bistand.

Den britiske udenrigsminister, Liz Truss, satte ord på hele denne militære fremturen, *The Return of Geopolitics*, titlen på en tale hun holdt den 27. april ved Londons overborgmesters påskebanket. Hun sagde, at der skal være en ny "sikkerhedsarkitektur" til erstatning for FN, og hun leverede en vild svada om bl.a. nødvendigheden af et "frihedens netværk", der involverer AUKUS – Australiens, Storbritanniens og USA's forsvarsblok – Indo-Stillehavets QUAD (USA, Australien, Japan, og Indien,) og et G7 omdannet til et "Økonomisk NATO". Med hensyn til Kina sagde hun, at de der siger, at vi skal affinde os med "Kinas fremgang", tager fejl i alle henseender. Kinas fremgang er ikke uafvendelig!...

Præsident Putin advarede: "Lad mig endnu en gang understrege: Hvis nogen har til hensigt at gribe ind udefra og skabe en strategisk trussel mod Rusland, som er uacceptabel for os, skal de vide, at vores gengældelsesangreb vil være lynhurtige." Han udtrykte sig i en tale i Sankt Petersborg til et lovgivende råd på den nationale parlamentsdag.

Denne uges optrapning af konfrontationen markerer et nyt niveau af risiko. Det gør også Schiller Instituttets betydning for at fremme aktivering af dialog og handling, i retning af en ny arkitektur for fred og udvikling endnu vigtigere.

Der er imidlertid nye fornuftige stemmer, som bryder igennem krigskampagnen,. I Sverige og Finland lyder der modstand mod at tiltræde NATO. I dag sagde lederen af Venstrepartiet i svensk radio "nej" til at tilslutte sig NATO og nævnte truslen om et atomopgør. Hun sagde, at der må være en folkeafstemning. I Italien har præsident Sergio Mattarella opfordret til en ny Helsinki-konference i samme ånd som det oprindelige møde i 1975, hvor man drøftede fælles grundlag for fred og sikkerhed i hele Europa.

Tåbelig orden

Lige så ond som den militære geopolitik er, lige så forfærdelige er illusionerne om økonomien. Økonomierne i det transatlantiske område er ved at forfalde under en "tåbelig orden". Selv de officielle regeringsstatistikker, der udkommer i dag, rapporterer, at USA's økonomi faldt med 1,4 % i løbet af de 12 uger fra januar-marts, på årsbasis af BNP. Der skete dog en bemærkelsesværdig vækst i den amerikanske import. Se på det fysiske sammenbrud! De amerikanske jernbaner er f.eks. så dårligt fungerende, at de ikke længere kan transportere varer efter planen. Siden 2016 er 45.000 job inden for jernbanesektoren blevet nedlagt, såvel som lokomotiver, rangerbanegårde osv., for midlertidigt at støtte Wall Street-aktionærernes værdier. Som følge heraf vil f.eks. gødning, selv om der er gødning på centrallageret, ikke nå frem til landmændene i tide til den nuværende afgrødesæson.

I Europa er der hysteri med krav om at stoppe importen af brændstof fra Rusland, selv om det vil få den konsekvens, at industrien, landbruget og alle vitale sektorer vil blive lukket ned. EU drøfter nu en sjette runde af sanktioner mod Rusland, da de fem andre ikke har virket, og en olie- og

gasembargo er blandt forslagene.

Alt imens har verden desperat brug for foranstaltninger til at engagere al mulig og potentiel produktivitet til nødproduktion, så fødevarekrisen, behovet for sundhedspleje i forbindelse med en pandemi og meget andet kan imødegås.

Vejen ud af dette vanvid er beskrevet i Schiller Instituttets igangværende internationale underskriftsindsamling og i Schiller Instituttets politiske forslag af 28. marts, "LaRouche-planen for en ny international økonomisk arkitektur". Især vil de involverede principper blive diskuteret på en international dialog for unge den 7. maj, i erkendelse af at, som det hedder i invitationen, "verden desperat har brug for en ny generations politiske og moralske lederskab for at udstikke en ny kurs for menneskeheden". Kom i kontakt med os. Bliv i kontakt. Bliv aktiv.

Kinas ambassadør i USA opfordrer til en universel sikkerhedsarkitektur

Ikke korrekturlæst

Den 20. april (EIRNS) – i et indlæg offentliggjort i {The National Interest} den 18. april advarer Kinas ambassadør i USA, Qin Gang, om det presserende behov for at reducere det enorme pres, der er lagt på det internationale system efter krigen, og som er blevet forværret af pandemien, den truende recession, "uovertrufne sanktioner" og en galopperende

inflation. "Det er på høje tid, at vi mindsker presset, og ikke omvendt, for vores fælles verden", understreger han. Der skal ikke blot være en afslutning på krigen i Ukraine, men også et "grundlæggende svar på varig fred og stabilitet i Europa og en afbalanceret, effektiv og bæredygtig filosofi og arkitektur for dets sikkerhed".

Qin gennemgår derefter nøglepunkter i de sidste 40 års historie, herunder hvordan landene i Centralasien, Kina og Rusland håndterede provokationer fra Vesten, herunder NATO's ekspansion mod øst, og engagerede sig i en "hidtil uset udforskning af en ny sikkerhedsfilosofi og -model". Det, der blev kendt som "Shanghai Five"-mekanismen, Shanghai Cooperation Organization (SCO) og lignende typer af samarbejdsorganisationer, var konsekvensen, som gjorde det muligt at skabe fælles fred mellem Kina, Rusland og de centralasiatiske lande.

Qin uddyber karakteren af forholdet mellem Rusland og Kina samt Kinas egen udenrigspolitik og tilbageviser enhver idé om, at Kina på forhånd havde kendskab til Ruslands militære operation i Ukraine, eller at Kina bistår Rusland med hjælp. Dette er ren misinformation, sagde han. Han understreger den uafhængige karakter af Kinas udenrigspolitik og advarer om, at et forværret forhold mellem USA og Rusland ikke vil betyde et bedre forhold mellem USA og Kina, og at et dårligere forhold mellem Kina og Rusland heller ikke vil betyde et bedre forhold mellem Kina og USA. Det er en fejl, at nogle mennesker truer Kina med sanktioner for at tvinge det til at give afkald på dets uafhængige udenrigspolitik. Det er også en stor fejl at forsøge at sammenkæde Taiwan med Ukraine. Og andre "opildner til misforståelser, konfrontationer og usikkerhed i Asien og Stillehavsområdet", uden at de bekymrer sig om, hvorvidt denne region kommer til at følge i Europas fodspor.

Den kinesiske ambassadør gør det grundlæggende punkt gældende, at selv om "vi ikke er i stand til at nå til enighed i øjeblikket om, hvilken slags internationalt system vi ønsker",

bør folk huske på “krigens svøbe”, der opstod to gange i det 20. århundrede, og som bragte “usigelig sorg over menneskeheden”. De sidste fire årtiers fremmedgørelse burde oplyse os om, at “vi alle lever i en fælles verden med en fælles fremtid”. Det er udelukket, at et land eller en blok af nationer kan have absolut sikkerhed, og samtidig ignorere andre landes sikkerhed. Uden respekt, tillid, gensidig tilpasning og samarbejde vil verden aldrig blive fredelig... Vores fælles mål er varig fred, universel sikkerhed og fælles velstand for de 1,8 mia. kinesere og amerikanere og de 7,8 mia. mennesker i verden. Dette er det historiske ansvar for Kina og USA som to store nationer.”

Kilde:

(<https://nationalinterest.org/feature/chinese-ambassador-ukraine-crisis-and-its-aftermath-201867>)

Anerkend de røde linjer, og indfør et nyt paradigme for verden

Ikke korrekturlæst

Den 18. april (EIRNS)-Det er slemt nok, at Vesten ignorerede Ruslands røde linje mod NATO's udvidelse til dets grænser; men nærmest ingen i den officielle ledelse er tilstrækkelig ærlig og moralsk ansvarlig til at anerkende denne fejltagelse og påbegynde en ansvarlig adfærd. Nu er der flere røde linjer, der bliver overskredet. I denne farlige og grusomme situation, tæller de enkelte personer, der har karakter til at erkende de røde linjer, se det store billede og kæmpe for et nyt paradigme, uvurderligt meget i historien.

En af Ruslands nuværende røde linjer er, at der ikke må indsættes NATO- eller amerikanske styrker i Ukraine. Den 15. december 2021, fremsendte Rusland dette sikkerhedsforbehold skriftligt til Washington, Bruxelles og alle NATO-hovedstæder, men det blev fuldstændig ignoreret. Nu har flere kilder, herunder den fremtrædende Le Figaro-medarbejder Georges Malbrunot, rapporteret, at amerikanske Delta Force og britiske SAS har styrker i Ukraine, på trods af at Washington har afvist at have "no boots on the ground" dér.

I Washington opfordrer senator Chris Coons (D), nu indtrængende til at indsætte amerikanske tropper i Ukraine. Coons er en af Bidens kumpaner og sidder nu på det embede, som Biden tidligere havde i Delaware.

Biden, NATO's chef Jens Stoltenberg og den britiske premierminister Boris Johnson agerer alle for at forpurre enhver forhandling om en løsning mellem Ukraine og Rusland. EU-Kommissionens næstformand og udenrigspolitiske chef Josep Borrell har udtrykkeligt sagt, at der skal findes en "militær løsning". Han tweetede den 9. april efter et besøg hos præsident Zelenskij i Ukraine: "Denne krig vil blive afgjort på slagmarken."...

Rapporter sent i dag tyder på, at russiske styrker nu rykker kraftigt frem [i Mariupol] og andre steder i Donbas. Det Hvide Hus har meddelt, at præsident Biden vil afholde en telekonference om sagen den 19. april med europæiske ledere.

I dag opfordrede Schiller Instituttets formand Helga Zepp-LaRouche, der gennemgik disse faktorer, til, at flere fornuftige stemmer fra alle lande og kredse, træder frem for at sikre lederskab over for dette vanvid og i stedet mobiliserer for handlinger i overensstemmelse med et nyt paradigme for internationale relationer.

Som bekendt har millioner af mennesker i Vesten på grund af mediernes black-out, ingen anelse om, at der er en forhistorie

med NATO's bevægelse østpå til Ruslands grænser, som går forud for det, som de får at vide er et "uprovokeret" russisk angreb på Ukraine den 24. februar. Men stanken fra løgnene i Washington, London og Bruxelles er så slem, at folk hurtigt kan blive klogere.

En anden rød linje, der bliver overskredet, er at Taiwan er en del af et-Kina, hvilket det globale NATO benægter, mens Washington hykler omkring det. I sidste uge anførte senator Lindsey Graham (R-SC) og Bob Menendez (D-NJ) en delegation af en række andre kongresmedlemmer om bord på et fly fra det amerikanske luftvåben til Japan, Australien og Taiwan. Graham mødtes med Taiwans præsident Tsai Ing-wen. Menendez og Graham anbefalede en AUKUS-militær opbygning af militæret (Australien, Storbritannien, USA) i Indo-Stillehavsområdet med henblik på at slå tilbage mod Kina. "Dette er en chance for demokratier til at stå op mod bøller, og du vil se en modreaktion imod bøllerne overalt i verden", erklærede Graham rasende.

I mellemtiden agerer Kina og Rusland i deres nationale økonomiske og strategiske interesser i fællesskab og i dybden. I dag mødtes præsident Vladimir Putin med sine øverste økonomiske ledere for at drøfte den russiske økonomi på en tv-transmitteret videokonference. Han sagde, at den "økonomiske blitzkrieg" med sanktioner mod landet har den alvorligste effekt på dens ophavsmænd i Vesten. I mellemtiden er Rusland fortsat med at sende hvede til udvalgte lande, herunder Tyrkiet, Egypten, Iran, Algeriet, Sudan og Kina. Den 17. april meddelte Rusland også, at det vil øge mængden af gødning, som det vil afskibe, med 700.000 tons.

I Kina rapporterede statsrådet her til morgen om de økonomiske fremskridt i første kvartal med en samlet årlig stigning på 6,5 % i fremstillingssektoren og lignende foranstaltninger. I kampen mod COVID-19 er Kina nu ved at innovere foranstaltninger til det, der kaldes "lukket kredsløbsstyring" af produktionen på fabrikkerne. Arbejdstagere i lokalsamfund

med aktiv SARS-CoV-2 virus, vil arbejde på fabrikkerne i en 14-dages periode under meget sikre og overvågede forhold, hvorefter de holder en pause og planlægger test og nye arbejdscyklusser. Idéen er både at redde liv og at sørge for midlerne til at leve på samme tid, uden at der skal foretages nogen kompromiser.

Sammenlign denne situation med det åbenlyse sammenbrud og den manglende mobilisering af produktionen i det transatlantiske område, inden for de mest grundlæggende sektorer som energi, fødevarer og vand. Et eksempel fra den seneste tid gør det tydeligt. Union Pacific Railroad med base i Omaha, Nebraska, et af de vigtigste jernbaneselskaber for landbrugsstaterne fra Iowa til Californien og Texas, har meddelt CF Industries, et stort kvælstofgødningsselskab, at CF Industries er nødt til at reducere sine gødningstransporter med 20 % på jernbane, fordi Union Pacific ikke kan håndtere dem. Union Pacific forsøger at nedbringe sit eksisterende efterslæb af forsendelser af korn, ethanol og andre råvarer. Den amerikanske jernbanekapacitet har været underudviklet i årtier som følge af deregulering, privatisering og fusioner. Dette betyder en katastrofe for afgrøder og landmænd, hvilket CFI's præsident udtalte i en erklæring i sidste uge.

Kombineres forstyrrelsen med de massive konsekvenser af den vestlige tørke i Nordamerika, der påvirker Californien, gennem High Plains og ned til Mexico, er betingelserne for en fødevarekrise for amerikanerne " på hjemmefronten" nært forestående. Der har været voldsomme brande i hvedeområderne i Kansas og Texas, fordi det er så tørt. Årsagen er ikke klimaændringer: Det er årtiers manglende opbygning af vandinfrastruktur. Dette kan ikke bebrejdes Putin.

Således er de umiddelbare farer for atomkrig, langvarige geopolitiske stridigheder og økonomisk sammenbrud alle aspekter af opløsningen af et Wall Street/London-politisk system, hvis etablerede ledere kun repræsenterer deres eget værdiløse ego, og ingen andre. Situationen kræver, at ledere

for det fælles bedste aktiveres, at der føres forhandlinger om den snarest mulige løsning i Ukraine og at der træffes samordnede foranstaltninger mod hungersnød, for at opfylde verdens sundhedsbehov og for at sikre fremtiden.

Panel 1: hovedtale af Dennis Small ved Schiller Instituttets videokonferenece For at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer den 9. april 2022

Jeg er meget glad for at være her i dag blandt denne fremragende gruppe af internationale tænksomme aktører eller aktive tænkere, som er samlet for at udarbejde løsninger på verdens problemer. Problemerne er virkelig store. Jeg kommer til at tænke på, hvad Ramsey Clark engang sagde om det, der gjorde Lyndon LaRouche så farlig for hans fjender i det internationale finansielle etablissement, nemlig at hans organisation var en "frugtbar idémotor".

Og det er igen i dag præcis det, der gør os til en så stor en trussel mod det eksisterende finansielle etablissement med centrum i London og en vigtig gren i Wall Street. Det haster nu med at få gang i disse motorer for at håndtere en krise af en størrelsesorden, som vi ikke har set siden Den sorte Død i det 14. århundrede.

Vi kigger f.eks. i retning af en global hungersnød, hvor det for blot et par måneder siden blev anslået til at 235-250 millioner mennesker ville dø af sult i løbet af dette år, men nu er de bedste vurderinger – og de er desværre præcise – at så mange som 1 milliard mennesker meget vel kan dø af sult i år.

Det er en ottendedel af den menneskelige befolkning. Situationen i bestemte lande, især i Mellemøsten og Nordafrika, er slem på grund af deres ekstreme afhængighed af import. Ved at afskære den russiske og ukrainske eksport gennem disse supersanktioner der er blevet anvendt – de to lande har tilsammen en tredjedel af al den hvede, der handles på verdensmarkederne – rammes især Afrika og Mellemøsten endnu hårdere.

Energisituationen er endnu værre. Det rammer Europa særlig hårdt. Europa er fuldstændig afhængig af russisk eksport af olie og gas. Tyskland, den mest industrialiserede af Europas nationer, får 24 % af sin samlede energiforsyning fra russisk gas og olie, som det fremgår af grafikken på skærbilledet. Men dette rammer ikke kun Afrika, det rammer ikke alene Tyskland. Disse supersanktioner, der kommer oven på et igangværende sammenbrud af hele det globale finanssystem, berører hele verden.

Det, vi nu har at gøre med, som I kan se ved at kigge på Lyndon LaRouches berømte Triple Curve, tredobbelte kurvefunktion, som giver en idé om forholdet mellem væksten i finansielle spekulative aktiver og det fysiske økonomiske sammenbrud nedenunder. Det ses, at dette problem faktisk begyndte med et kollaps i vækstraterne i den fysiske økonomi tilbage omkring 1971, da det flydende valutakurssystem blev indført internationalt. Bretton Woods-systemet med faste valutakurser, der blev indført af Franklin Delano Roosevelt, blev skrottet, og det åbnede dørene for en flodbølge af spekulation, som i dag har skabt en boble af derivater, der er på et sted mellem 1,5 og 2 billioner dollars.

Det der er sket, som man kan se på den anden version af denne tredobbelte kurve, er, at oven på dette igangværende sammenbrud har vi haft en nedgang pga. pandemien, som forårsagede frygtelige kriser i hele verden. Oven i det var der en yderligere forværring af den forsættelige afindustrialisering, der blev indført efter COP26-mødet og miljøpolitikken på internationalt plan generelt.

Og nu er der så en tredje tilbagegang af en dramatisk art med de sanktioner, der er blevet indført internationalt. Så siden 1971, da det flydende valutakurssystem blev indført, var det begyndelsen til enden på det, der i virkeligheden var Glass/Steagall-systemet internationalt, som adskilte produktiv anvendelse af valuta og kredit fra spekulative aktiviteter. På internationalt plan taler vi om et system med faste valutakurser; i USA er det Glass/Steagall-systemet. Det er det samme med hensyn til de økonomiske grundprincipper.

Lad mig gå over til spørgsmålet om, hvordan vi løser dette problem, for jeg mener, at det er det, som vores opmærksomhed og vores diskussion virkelig skal fokuseres på. Vi har sammensat et program til at løse denne krise globalt, til at skabe en ny økonomisk arkitektur med udgangspunkt i LaRouches grundlæggende økonomiske politik, der er centreret omkring hans Fire Love. Se, det man begynder med, og man er altid nødt til at begynde med dette, er den fysiske økonomi. Ikke de finansielle aspekter, men den fysiske økonomi.

Hvis man ser på kombinationen af Rusland, Indien og Kina – hvad Primakov kaldte den strategiske trekant – kan man se, at disse tre nationer i sig selv, som alle bliver angrebet og ødelagt af de spekulative angreb fra London og Washington og de politiske angreb og også de militære angreb, tilsammen udgør 38% af verdens befolkning; de producerer 42% af hveden, 66% af stålet. 45% af de nye atomkraftværker der bygges. Det er ikke sådan, at de kan fungere på en selvstændig måde, men de har et meget godt grundlag for at bryde med det spekulative system og etablere – og dette er det andet punkt i vores

forslag – en fælles valuta, der indledes mellem disse nationer, som ville etablere en fast valutakurs indbyrdes og med en absolut barriere mellem dem og det spekulative dollarsystem.

Der har været mange diskussioner i finansielle kredse på internationalt plan om, hvordan man kan gøre dette. Ville den blive bakket op af guld, af råvarer, af hvad? Det vigtigste, der gør en valuta værdifuld, er, at den er bakket op af realkredit, der udstedes i en produktiv retning. Jeg vil gerne citere for jer, hvad Lyndon LaRouche sagde om dette på et seminar den 29. juni 2005 i Berlin. Han sagde:

“Regeringers og ledende institutioners populære opfattelse af penge er vanvittig, når man ser på virkningerne af begrebet, og den måde det anvendes på. Pengenes værdi bør bestemmes ud fra et videnskabeligt princip, ikke et regnskabsprincip. Og det videnskabelige princip er, hvad der er en fysisk forsvarlig bestemmelse af regeringernes vilje og evne til at skabe kredit på lang sigt til udvikling af deres økonomier og deres produktivitet. Viden om regeringens vilje og kompetence til at skabe værdi, til at skabe rigdom og til at have tilstrækkelig velstand til at tilbagebetale den gæld, som man skaber, rettidigt. Dette er et fysisk spørgsmål, ikke et regnskabsrelateret spørgsmål.”

Jeg mener, at dette er afgørende for opgaven med at sammensætte en sådan fælles blok og en valuta, der kan understøtte den med hensyn til dens fysiske økonomiske kapacitet.

For det tredje skal de nationer, der er en del af denne genopretning af de fysiske økonomier ved at bryde med det synkende Titanic, etablere nationale valutaer med faste valutakurser, ikke en flydende valutakurs, som åbner døren for spekulation med dollaren, og forsvare den med valutakontrol. Brug dette til at etablere hamiltonisk kredit udstedt til produktive aktiviteter af præcis den slags, som Lyndon

LaRouche netop beskrev. Behovet for en sådan fuldstændig mur mellem den spekulative økonomi og den produktive økonomi er kernen i en ordning af Glass/Steagall-typen.

Med dette på plads som en byggesten eller et udgangspunkt har vi så kravet om de tre RIC-nationer [Rusland, Indien, Kina], som erindres var starten på BRIC efter RIC, og derefter BRICS [Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika]. De burde udvides ved at låne kapital til produktive aktiviteter til udvikling af Den tredje Verden, udviklingssektoren. De fleste nationer i udviklingssektoren vil være meget glade for at tilslutte sig en sådan ordning, fordi de bogstaveligt talt bliver dræbt af politikken fra det synkende, selvdestruerende, transatlantiske finanssystem.

Det er ekstremt vigtigt som et femte punkt, at USA og de europæiske nationer kan tilbydes denne type ny mekanisme. Det er det, som Lyndon LaRouche altid havde foreslået; en fire-magts-aftale mellem Rusland, Indien, Kina og USA. I forbindelse med forslag som f.eks. Kinas Bælte- og Vej-Initiativ tilbydes USA og Europa at tilslutte sig disse aktiviteter, som naturligvis vil være til gavn, ikke for Wall Street eller City of London, men for befolkningen og industrien i hele den pågældende region. Det er ikke en så stor ændring for USA. Det betyder udelukkende, at man skal vende tilbage til Alexander Hamiltons principper, som vores amerikanske system for politisk økonomi faktisk blev grundlagt på.

Endelig, og for det sjette, foreslår vi, at denne nye orientering, denne tilgang til øst-vest-samarbejde med henblik på win-win-udvikling anvendes på Ukraine; det måske vanskeligste problem på planeten. Ukraine er blevet ødelagt af 30 års liberal økonomisk politik, ikke kun af krigen. Det har betydet, at landets befolkning er faldet med en tredjedel, at arbejdsstyrken er styrtdykket, at arbejdsstyrken i fremstillingsindustrien er gået ned med 25%.

Og dette i en økonomi, som havde været en af de mest avancerede industrielt udviklede økonomier med højteknologi, rumfart og andre kapaciteter, atomkraft osv. Og naturligvis den berømte sorte muldjord, der sørgede for udvikling af landbruget. Alt dette skal genopbygges, og det må ske i et fælles samarbejde mellem øst og vest. På denne måde vil Ukraine ikke blive udløseren for en potentiel atomkrig, men en reorganisering omkring det westfalske princip om, at den andens fordel skal være grundlaget for løsningen af hele jordens problemer. Vi må tage udfordringen med Ukraine op, ikke fordi den er let, men fordi den er svær.

Jeg takker Dem.

**Behovet for et nyt paradigme.
Åbningstale af Helga Zepp-
LaRouche, Schiller
Instituttets grundlægger
og international præsident,
ved Schiller Instituttets
videokonfernece
For at etablere en ny**

sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer den 9. april 2022

Kære konferencedeltagere fra hele verden! Det der bringer os sammen her i dag, med deltagere fra over 60 lande fra fire kontinenter, er vores dybeste bekymring over, at selve menneskehedens eksistens er i alvorlig fare. Formålet med vores konference er at gøre de stadig mere omfattende samfundsmæssige kræfter i verden opmærksom på, at der på grund af faren ved den nuværende eskalerende strategiske konfrontation snart kunne opstå en fuld militær konfrontation mellem NATO og Rusland, som kunne føre til en verdenskrig, der efter al sandsynlighed ville betyde menneskehedens udslettelse i en efterfølgende atomvinter. Formålet med vores konference er derfor at demonstrere på den mest kraftfulde måde, at der findes et umiddelbart tilgængeligt alternativ, et nyt paradigme, som kan lægge denne dødelige trussel bag os og indlede en ny æra i menneskehedens historie i overensstemmelse med menneskehedens sande natur som den eneste hidtil kendte art, der er i stand til at ræsonnere.

Denne fare for nævnte store krigsfare begyndte ikke den 24. februar i år. Som min afdøde mand Lyndon LaRouche forudsagde med forudseenhed i august 1971, efter at Nixon havde erstattet Bretton Woods-systemets faste valutakurser med flydende valutakurser, at en fortsættelse af denne pengepolitik – hvis den ikke korrigeres – uundgåeligt ville føre til en ny fascisme og en ny verdenskrig. Og 50 år senere er det præcis, hvor vi befinder os lige nu. Den akutte fare for krig, den større krig, skyldes at det transatlantiske neoliberale finanssystem allerede var på et fremskredent stadium af sammenbrud, med en hyperinflationær eksplosion af et håbløst bankerot system, før krigen i Ukraine begyndte.

For at forstå de virkelige årsager til krisen i Ukraine må man gå tilbage til årsagerne til, at den store historiske chance, der eksisterede efter Sovjetunionens opløsning for at etablere en ægte fredsordning, som vi foreslog med programmet for den eurasiske landbro dengang, blev forpasset. Et godt udgangspunkt, et vindue til at få et indblik, er et dokument, der oprindeligt blev lækket til New York Times af en whistleblower i marts 1992, og som blev kendt som Wolfowitz-doktrinen, der blev skrevet i ånden fra det tidligere Project for a New American Century. Dokumentet fastslog, at en del af den amerikanske mission ville være at sikre USA's rolle som den eneste supermagt i den post-sovjetiske verden, der ville have tilstrækkelig militær magt til at afskrække enhver nation eller gruppe af nationer fra at udfordre USA's forrang. Den 8. marts 1992 skrev New York Times: "[D]et er Pentagons hidtil klareste afvisning af kollektiv internationalisme, den strategi, der opstod efter Anden Verdenskrig, da de fem sejrsmagter søgte at danne et FN, der kunne mægle i konflikter og overvåge voldsudbrud."

Wolfowitz-doktrinen var den egentlige årsag til, at det løfte, som udenrigsminister James Baker ved tre forskellige lejligheder i februar 1990 gav Gorbatsjov om, at NATO ikke ville udvide "en tomme mod øst", ikke blev holdt. Wolfowitz-doktrinen, der var baseret på det angloamerikanske særlige forhold, var det grundlæggende aksiom for en hel række politikker der fulgte, begyndende med den såkaldte "chokterapi" til de IMF-støttede liberale reformer i Rusland i 1990'erne, som i lyset af Ruslands rigdom på råstoffer og videnskabelige ekspertise udtrykkeligt havde til formål at eliminere en potentiel fremtidig konkurrent på verdensmarkedet, og som reducerede Ruslands industrielle kapacitet fra 1991-1994 til kun 30 %. Det var grundlaget for de forskellige interventionskrige i Irak, bombningerne mod Jugoslavien, krigene mod Afghanistan, Libyen og Syrien samt de fem NATO-ekspansioner mod øst.

Putins tale på sikkerhedskonferencen i München i 2007 var en dramatisk protest mod indførelsen af den unipolære verden, som i det væsentlige forblev lige så ubesvaret som de forskellige definitioner af "røde linjer" vedrørende Ruslands centrale sikkerhedsinteresser, indtil den seneste til USA og NATO, som Putin fremsatte den 17. december. Konflikten mellem påstanden om at opretholde en i det væsentlige unipolær verden og fremkomsten af en multipolær verden, som var det naturlige resultat af Kinas økonomiske fremgang, BRI's tiltrækningskraft for over hundrede lande, det strategiske partnerskab mellem Rusland og Kina og senest mange lande, såsom Indien, Pakistan, Brasilien, Sydafrika og andre lande, der nægter at blive inddraget i den geopolitiske konfrontation mellem Vesten og Rusland og Kina. Denne konflikt er kernen i den nuværende fare.

Det er forfærdeligt, at vi har en krig midt i Europa, men det var krigene i Irak, Afghanistan, Libyen, Syrien, Yemen osv. også, men de fandtes næsten ikke i nyhederne. Og var der nogen der troede, at det russiske militær kunne have draget andre konklusioner, da de så indførelsen af stadig hårdere sanktioner, gennemførelsen af diverse Rand-tænk tanksscenerier og koret af vestlige politikere om at "knuse" den russiske økonomi, "knuse" Putin, "knuse" det russiske system, den største atommagt på planeten? Og nu, efter at forhandlingerne mellem de russiske og ukrainske delegationer i Tyrkiet havde nået et første håbefuldt skridt, bruges billeder af krigens grusomheder, uden blot et minut af princippet om uskyldsformodning indtil det modsatte er bevist, til at indføre yderligere sanktioner, udvisning af diplomater og en åbenlys trussel om at ruinere Rusland.

Politikken er åbent rettet mod et regimeskifte i et forsøg på at gøre ikke blot Putin, men også hele Rusland til en paria blandt nationerne i en ubestemt fremtid, udelukke landet fra FN's Sikkerhedsråd, ja, endog FN og G20, hvilket vil ødelægge disse institutioner. Det vil medføre en fuldstændig politisk

og økonomisk afkobling mellem Vesten og Rusland og Kina. Denne politik har allerede gjort og gør ødelæggende skade på den fysiske økonomi på verdensplan, de såkaldte forsyningskæder, og den bringer antallet af potentielle ofre for en global hungersnød op på 1 milliard mennesker, dvs. en ottendedel af hele menneskeheden! Der er allerede hungerprotester i mange lande i Mellemøsten, Afrika og Latinamerika! I mellemtiden truer inflationen i priserne på fødevarer, energi og råvarer med at halvere industriproduktionen i mange lande. Der truer massearbejdsløshed og et totalt sammenbrud i kaos.

Et nyt system er allerede ved at opstå, centreret omkring Kina og BRI, Rusland, Indien og andre. Der er mange nye strategiske tilpasninger på vej; SCO, BRICS, OIC, Kina-forbindelserne, de mange forbindelser mellem det globale syd. Men selv opfattelsen af en multipolær verden løser ikke problemet, fordi den stadig indebærer faren for en geopolitisk konfrontation: Vi har brug for en markant og pludselig ændring i den måde, vi organiserer vores anliggender på. Den må starte med en ærlig, entydig erkendelse af, at en fortsættelse af den nuværende politik risikerer en konflikt, hvor der ikke ville være nogen vinder. Derfor er der behov for en ny fredskonference i traditionen fra den Westfalske Fred.

Erkendelsen af at den eneste mulighed, der var tilbage, var at føre fredsforhandlinger, gik op for de stridende parter efter 150 års religionskrig i Europa, hvoraf Trediveårskrigen kun var kulminationen; da de indså, at ingen ville være tilbage i live til at nyde sejren, hvis krigen fortsatte. I dag, hvor mange byer i en atomkrig ville være døde i løbet af få timer, ville resten af menneskeheden lide og sygne hen i en atomforurenede verden, indtil enten alt liv ophører, eller de få ulykkelige overlevende ville overveje, hvorfor menneskeheden ikke var i stand til at forhindre sin egen ødelæggelse.

Derfor må der straks indkaldes til en krisekonference i den Westfalske Freds ånd, hvor "For fredens skyld skal alle

forbrydelser begået af den ene eller den anden side tilgives og glemmes”, og “For fredens skyld skal al politik tage hensyn til den andens interesser”.

Der må være en hensigt om at skabe en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til sikkerhedsinteresserne for hvert enkelt land på planeten. Der skal øjeblikkeligt indføres en våbenhvile. Og der skal skabes et nyt kreditsystem til erstatning for det bankerotte finansielle system, som er den egentlige årsag til krigsfare. Det skal være baseret på principperne i det oprindelige Bretton Woods-system, som det var tiltænkt af FDR, men som på grund af hans tidlige død aldrig blev gennemført.

Disse principper, som Lyndon LaRouche skitserede i et “Udkast til aftalememorandum mellem USA og U.S.S.R.”, der blev offentliggjort den 30. marts 1984, efter at Sovjetunionen havde afvist præsident Reagans tilbud om at samarbejde om at gøre atomvåben forældede ved hjælp af teknologiske midler, er stadig absolut gyldige i dag. I dette memorandum hedder det:

“Artikel 1: Generelle betingelser for fred

“Det politiske grundlag for varig fred må være: a) Den ubetingede suverænitet for hver enkelt og alle nationalstater, og b) Samarbejde mellem suveræne nationalstater med henblik på at fremme ubegrænsede muligheder for at deltage i fordelene ved teknologiske fremskridt til gensidig fordel for alle og enhver.

“Det mest afgørende træk ved den nuværende gennemførelse af en sådan politik for varig fred er en dybtgående ændring i de monetære, økonomiske og politiske relationer mellem de dominerende magter og de relativt underordnede nationer, der ofte klassificeres som “udviklingslande”. Medmindre de uretfærdigheder, der hænger tilbage i kølvandet på den moderne kolonialisme, gradvist afhjælpes, kan der ikke blive nogen varig fred på denne planet. For så vidt som USA og

Sovjetunionen” – i dag Den Russiske Føderation og Folkerepublikken Kina – “anerkender, at fremskridt i den produktive arbejdskraft på hele planeten er i deres og begges vitale strategiske interesser, er de to magter i denne grad og på denne måde bundet af en fælles interesse. Dette er kernen i den politiske og økonomiske politik, som er uundværlig for at fremme en varig fred mellem disse to magter.”

Forpligtelsen til at engagere sig i et globalt program til udryddelse af fattigdom, som det f.eks. er skitseret i Schiller Instituttets rapport “The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge” eller Kinas forslag om et samarbejde mellem Bælte- og Vej-Initiativet, USA’s Build Back Better-program og EU’s Global Gateway-program, kan blive det egentlige udviklingsmæssige grundlag for en global sikkerhedsarkitektur. Ukraine kan i stedet for at være kanonføde i en geopolitisk konfrontation udgøre en bro mellem Europa og de andre eurasiske nationer.

I lyset af den nuværende og den fremtidige fare for pandemier må der opbygges et moderne sundhedsvæsen i alle lande. I betragtning af den hungersnød, der truer 1 milliard mennesker på livet, og den forventede befolkningstilvækst skal regeringerne træffe hasteforanstaltninger for at fordoble verdens fødevareproduktion for at sikre en sund kost for alle mennesker.

Folkeretten, som den udviklede sig på baggrund af den Westfalske Fred og blev fastlagt i FN-pagten, skal genindføres uden begrænsninger. De fem principper for fredelig sameksistens skal være retningslinjerne for samarbejdet mellem alle nationer.

Den nuværende eksistentielle krise har vist, at menneskeheden har en fælles fremtid eller ingen, og at vi må sætte den fælles menneskeheds interesse før alle nationale interesser, og at alle nationale interesser fra nu af må være i samhørighed med hele menneskehedens interesse.

Det er et udtryk for vores menneskelige civilisations rigdom, at den har skabt forskellige kulturer. Vi må fremme dialogen mellem de bedste traditioner fra disse kulturer, de smukkeste frembringelser inden for videnskab og kunst, som et bevis på menneskets unikke kreativitet og på den måde skabe en ny renæssance, der vil indlede en ny æra for menneskeheden.

Vi vil erstatte had og fordomme mod andre kulturer, som kun eksisterer, hvis vi ikke kender dem, med en nænsom kærlighed til hele menneskeheden, fordi den er det mest værdifulde gode i det kendte univers.

LaRouches plan for en ny international økonomisk arkitektur.

Inkl. Udkast til plan for genopbygning og udvikling af Ukraine

Den 28. marts 2022 – Det følgende er en foreløbig udgave af et politisk forslag fra Schiller Institutet, som blev udarbejdet og skrevet af en arbejdsgruppe fra Executive Intelligence Review, bestående af Claudio Celani, Richard Freeman, Paul Gallagher, Marcia Merry-Baker, Dennis Small og Karel Vereycken.

Resumé af handlingsplanen

Udviklingen i 2022 til dato har gjort det helt klart, at Lyndon LaRouches forudsigelser i det sidste halve århundrede om det uundgåelige sammenbrud af det finansielle system med flydende valutakurser efter Bretton Woods var rystende præcise. Verdensproduktionen af fysiske økonomiske basale varer er styrtdykket; hyperinflation af finansielle aggregater har udløst kraftigt stigende priser på forbrugs- og produktionsvarer, hvilket har gjort dem utilgængelige for en stor del af menneskeheden; handelskrig under dække af sanktioner er brudt ud på verdensplan; og pandemier af gamle og nye sygdomme har allerede direkte og indirekte kostet omkring 18 millioner mennesker livet. En global hungersnød er nært forestående.

De politiske ledere og massemedierne i Vesten giver patetisk Vladimir Putin skylden for alt dette – og mere til. Men den egentlige, underliggende årsag er det årtier lange fald i menneskehedens “potentielle relative befolkningstæthed”, som helhed – LaRouches metode til at måle et samfunds evne til at reproducere sig selv på et stadigt stigende niveau af velfærd, videnskab og klassisk kultur for en voksende befolkning – et sammenbrud, der er resultatet af den nedskæringspolitik, som City of London og Wall Street gennem et halvt århundrede har påtvunget os.

Den mekanisme, gennem hvilken denne politik i dag føres til sin “endelige afvikling”, er en radikal afkobling af verdensøkonomien i to bittert modsætningsfyldte blokke – en militariseret NATO-dollarblok og Bælte- og Vejblokken – som begge er tiltænkt at blive kastet ud i et inferno af affolkning og krig, meget muligt inklusive termonuklear krig.

Det er særligt sigende og forfærdeligt, at de spirende Bælte- og Vejforbindelser via jernbane, der strakte sig fra Kina gennem Rusland og ind i Europa, er blevet næsten fuldstændig afbrudt af de igangværende sanktioner og krigen.

Det er nu også på tide, at Lyndon LaRouches programmatisk

løsning på denne krise bliver helt og aldeles indlysende, og at der handles derefter, over hele jorden – mens der stadig er tid til at gøre det. I modsætning til Londons malthusianske afkobling af verdens fysiske økonomi, må verdens nationer i stedet kobles sammen igen omkring et program for økonomisk vækst og sikkerhed for alle og enhver, en ny international arkitektur for sikkerhed og udvikling.

Det væsentlige i denne programmatisk politik blev fastlagt af LaRouche i hans Fire Nye Love fra 2014, som er lige så gældende i dag, som da de blev udformet for otte år siden (se boks 1 nedenfor). Under de nuværende omstændigheder med den åbenlyse "totale krig", som det finansielle etablissement fører mod Rusland (og snart Kina), og som omfatter alle de væsentlige kendetegn ved strategisk tæppebombning af fjendtligt territorium, er det nødvendigt med en omgående handlingsplan, der er centreret omkring disse Fire Love:

1. Fysisk økonomi: Rusland har allerede vedtaget krigsøkonomiske foranstaltninger for at forsvare sin grundlæggende nationale kapacitet og garantere selvforsyning med de vigtigste økonomiske livsfornødenheder. Den "strategiske trekant" bestående af Rusland, Indien og Kina vil imidlertid være endnu mere effektiv til at opfylde de væsentlige fysisk-økonomiske behov hos deres fælles befolkning, som udgør 38% af verdens samlede befolkning, hvis de arbejder sammen. Denne RIC-kombination – som var den oprindelige kerne i det, der senere blev til BRICS-landene – producerer 43 % af verdens hvede, 23 % af naturgassen, 66 % af stålet og enorme mængder af råstoffer af afgørende betydning. De har også kapaciteter i verdensklasse inden for kerneenergi, jernbaner og andre infrastrukturer, rumforskning og andre avancerede teknologier (se tabel 1).

Tabel 1: RIC's fysiske økonomi, udvalgte parametre (kommer senere)

På trods af mangler i visse økonomiske sektorer

(værktøjsmaskiner og andre kapitalgoder, lægemidler, fly osv.) er RIC'erne stærkt positioneret med hensyn til den fysiske økonomi til at etablere en "regional blok, der enten opererer uden for eller parallelt med det eksisterende IMF-system", som Lyndon LaRouche anbefalede for år tilbage. Alliancen mellem Kinas Bælte- og Vej-Initiativ (BRI) og den russisk ledede Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) er allerede en operationel hjørnesteen i et sådant foreslået nyt arrangement.

2. Fast valutakurssystem: Handel og produktive investeringer inden for en sådan blok vil finde sted ved at etablere et fast valutakursforhold mellem deres valutaer med et lille spænd for midlertidige udsving. Denne ordning vil udelukke enhver indtrængen af spekulative finansieringsstrømme i dollar eller relaterede finansielle bevægelser. Pariteterne mellem deres respektive valutaer vil således ikke længere have noget forhold til det spekulative system med flydende dollarkurser, men vil blive fastlagt direkte af aftaler mellem regeringer og dermed ikke af det manipulerede spekulative "marked".

Der vil også blive forhandlet om en regional fælles valuta for at lette international handel, investeringer og afvikling af konti – med en guldunderstøttet renminbi som en fremtrædende løsningsmodel. Dette vil gøre det muligt at "forhandle en række langfristede sæt af beskyttende traktat-aftaler på lang sigt om kredit, told og handel mellem en række førende nationer", som LaRouche skrev i 2004 (se boks 2, vedlagt dette dokument).

3. Fuldstændig kapital- og valutakontrol og målrettet kredit: Hvert af landene vil også etablere en fuldstændig beskyttet national valuta og et nationalt banksystem, hvilket kræver: fuldstændig kapital- og valutakontrol; en fast valutakurs i forhold til andre valutaer (som angivet i punkt 2); og udstedelse af målrettet, produktiv kredit med lav rente til prioriterede projekter. I Ruslands tilfælde ville en guldunderstøttet rubel (eller en ny "stærk rubel") opfylde disse krav på en eksemplarisk måde; guldunderstøttede valutaer

kunne også indføres i Kina og Indien, og dette kunne udvides til den fælles valuta.

Tiden med høje renter for at tiltrække "carry-trade"-spekulative finansielle strømme fra udlandet vil blive bragt til et brat ophør. I et land i udviklingssektoren har en sådan streng adskillelse mellem den beskyttede, produktionsbaserede nationale valuta og den spekulative London-orienterede internationale dollar den samme funktion som Glass/Steagall-bankadskillelsen i USA. Dette er en forudsætning for at etablere en Hamiltonisk nationalbank til at organisere udstedelsen af nye, lavt forrentede, produktive kreditstrømme til højteknologiske sektorer i nationens fysiske økonomi – "et massivt supplement af langfristet kredit til kapitaldannelse med indledende vægt på kapitaldannelse i den grundlæggende økonomiske infrastruktur", med LaRouches ord.

4. RIC-plus: RIC-nationerne vil udgøre den grundlæggende kerne i en ny international arkitektur, som vil være åben for alle nationer, der er villige til at deltage på grundlag af sådanne sunde fysisk-økonomiske principper. Der er næppe tvivl om, at de fleste nationer i udviklingssektoren vil finde denne nye arkitektur langt mere fordelagtig for deres egne behov, end den ødelæggelse som det bankerotte transatlantiske finanssystem nu pålægger dem, og de vil hurtigt orientere sig mod en sådan foranstaltning. En mulig umiddelbar udviklingsblok er Shanghai-samarbejdsorganisationen eller SCO (Kasakhstan, Kirgisistan, Pakistan, Tadsjikistan og Usbekistan, ud over Rusland, Indien og Kina), som nogle førende eksperter har anset for at være tilstrækkelig bred til at fungere som en mulighed for at iværksætte et nyt guldbaseret monetært system uden dollar, baseret på en traktat mellem de lande, der har taget initiativ til det.

Den massive eksport af kapitalgoder til udviklingslandene vil være af central betydning for RIC-blokkens produktive ekspansion. Store infrastrukturprojekter i disse lande vil også være en integreret del af den økonomiske genopretning i

verden. Langfristede, lavtforrentede kreditter til sådanne aktiviteter vil blive udstedt i den nye fælles RIC-valuta, på samme måde som renminbi allerede anvendes af BRI i dag, blot i langt større omfang. Kreditter til avancerede teknologiske produktive økonomiske aktiviteter – til forskel fra spekulative aktiviteter – er ikke inflationære og tilbagebetales bekvemt gennem den produktivitetsforøgelse, som sådanne investeringer vil medføre.

5. USA og Europa skal tilslutte sig Bælte & Vej: Det vil være af særlig betydning at få såvel USA som de europæiske nationer med i dette nye sæt af internationale aftaler. Det amerikanske og europæiske folk og deres økonomier vil klare sig langt bedre i forbindelse med RIC og Bælte- og Vej-Initiativet, end under det afindustrialiserings- og affolkningsregime, som de nu står overfor under det nuværende bankerotte britisk styrede system. Lyndon LaRouche omtalte denne politik som en alliance mellem fire magter (Rusland, Indien, Kina og USA), som alene ville have den nødvendige styrke til at gøre en ende på det Britiske Imperium en gang for alle. For at gøre dette kræver det udelukkende, at USA vender tilbage til sit forfatningsmæssige formål, herunder det amerikanske økonomiske system, som Alexander Hamilton var banebrydende for, og at suveræne nationer i Europa handler på samme måde.

6. Genopbyg Ukraine gennem øst-vestligt samarbejde: Det umiddelbare fokus for et sådant økonomisk samarbejde til gavn for alle vil være Ukraine. Det, der i dag er en blodig slagmark, ville blive en model for øst-vest-samarbejde. Den engang så magtfulde ukrainske økonomi – ødelagt af 20 års økonomisk liberalisme efter uafhængigheden; efterfulgt af endnu en forringelse efter det vestligt ledede Maidan-statskup i 2014; og nu hærget af krig – kan genopbygges og genoplives ved hjælp af fælles bestræbelser. Ukraine vil blive omdrejningspunktet for transit via Bælte & Vej fra Kina til hele Europa og genopbygge Ukraines engang så magtfulde videnskabelige, tunge industri- og landbrugssektorer til gavn

for hele verden.

Ovennævnte seks foranstaltninger udgør ikke en langsigtet strategi, ej heller er de et forslag på mellemlang sigt. De er en kortsigtet handlingsplan, der er nødvendig for at standse den massive økonomiske ødelæggelse, der allerede er i gang, stoppe de geopolitisk drevne krige og skabe den nødvendige arkitektur for en fremskyndet vækst og udvikling af alle nationer.

Boks 1: LaRouches "Fire Nye Love"

Den 8. juni 2014 skrev Lyndon LaRouche et dokument med titlen "De fire nye Love til at redde USA nu! Ikke en mulighed: En omgående nødvendighed", som understregede følgende fire politiske krav:

1. Den øjeblikkelige genindførelse af Glass/Steagall-loven, der blev indført af den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelt, uden ændringer, hvad angår handlingsprincippet. Det betyder, at hele den spekulative finansboble skal gennem en konkursbehandling.

2. En tilbagevenden til et system med et topstyret og grundigt defineret nationalt banksystem, som specificeret af USA's første finansminister, Alexander Hamilton.

3. Formålet med brugen af et sådant føderalt kreditsystem er at skabe en højproduktiv udvikling i forbedringer af beskæftigelsen; med den ledsagende hensigt at øge den fysisk-økonomiske produktivitet og levestandarden for personer og husholdninger.

4. Vedtage et fusionsdrevet "lynprogram" for at fremme de fundamentale gennembrud inden for videnskab, som ubegrænset økonomisk vækst og udvikling kræver.

LaRouche-planen fortsætter med følgende kapitler:

1. Sanktioner afkobler verdensøkonomien og fører den ud mod

afgrunden

- 2. Sanktioner fremskynder det transatlantiske finansielle sammenbrud**
- 3. Udkast til plan for genopbygning og udvikling af Ukraine**

En pdf af hele rapporten findes nedenunder.

Udkast til en plan for at genopbygge og udvikle Ukraine

Følgende er det sidste kapitel fra (Link:) LaRouches plan for en ny international økonomisk arkitektur

Fred gennem udvikling er kodeordet for politikken for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, og det skal anvendes umiddelbart i forbindelse med genopbygningen af et neutralt Ukraine efter krigen.

Selv om omfanget af ødelæggelserne som følge af den igangværende krig er ukendt på nuværende tidspunkt, er det en kendsgerning, at Ukraines økonomi kan og bør genopbygges og omdannes til en førende videnskabelig-teknologisk avanceret økonomi som et knudepunkt mellem den østlige og vestlige del af Eurasien. Det kan hæve sin levestandard og sin arbejdsstyrkes kognitive og kreative evner, samtidig med at det afviser City of London-IMF's destruktive rådgivning, som har ført landet til tre årtiers økonomisk ødelæggelse. Det kan genopbygges ud af de murbrokker, som den nuværende krig efterlader i sit kølvand.

Ukraines iboende potentiale er stort. Landet har historisk set haft en kvalificeret og produktiv arbejdsstyrke med kvalifikationer i verdensklasse inden for en række områder. Det har et betydeligt industrielt bælte i regionen mellem og inklusive Dnipropetrovsk-regionen og Donetsk Folkerepublikken (tidligere Donetsk-regionen i Ukraine), som har produceret mere end en tredjedel af Ukraines samlede industrielle udbytte. (I denne undersøgelse betragter vi den omstridte Donetsk Folkerepublik [D.P.R.] og Luhansk Folkerepublik [L.P.R.], hvis nøjagtige status vil blive fastlagt ved

fredsforhandlinger, og Ukraine som en del af den samordnede region, der skal udvikles). Ukraine har design- og maskinfabrikkerne Juzhmash og Juzhnoye, der er involveret i produktion af rumfartøjer, raketter og støbegods, og Antonov Aeronautics, der er specialiseret i fragtfly, som alle kunne udvides til at producere rumrelaterede køretøjer, men en del af dem kunne ombygges til at fremstille f.eks. laserværktøjsmaskiner.

Landet er udstyret med 20 % af jordens "sorte muld", der kan producere rigeligt med hvede, korn og mange andre landbrugsafgrøder, både til eget brug og til eksport til hele verden. Landets jernbanenet er gammelt og nogle steder nedslidt, men det kunne opgraderes til at omfatte elektrificerede højhastighedstog eller magnetiske svævebaner, idet man udnytter dets privilegerede centrale geografiske beliggenhed til hurtigt at transportere varer og mennesker nord-syd og øst-vest gennem hjertet af Eurasien, et centralt led i Bælte- og Vej-Initiativet. Ukraine er faktisk det perfekte omdrejningspunkt for at erstatte det nuværende globale paradigme for økonomisk sammenbrud og krig, med en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der er baseret på princippet om fred gennem udvikling.

Tredive års ødelæggelse

Efter Sovjetunionens opløsning i 1991 erklærede Ukraine sig uafhængigt den 24. august 1991, men dets "uafhængighed" blev kortvarig. Med det samme kom en sværm af økonomer fra IMF, Wall Street og City of London og gennemtvang en politik med privatisering, lukning af fabrikker, firing af arbejdere osv. Økonomen Dr. Natalia Vitrenko, formand for Ukraines progressive socialistiske parti (PSPU), dissekerede resultaterne af denne destruktive politik på en konference den 13.-14. april 2013, hvis tale blev gengivet i EIR-magasinet den 3. maj 2013. Vitrenko berettede: "Hvor Medens Ukraine tidligere havde 16 store værktøjsmaskinfabrikker, som producerede 37.000 værktøjsmaskiner i 1990, er der nu kun tre

tilbage, som knap nok er på benene; de producerer kun 40 værktøjsmaskiner om året.”

Vitrenko bemærkede endvidere, at hvis man sammenligner niveauet i 2012 med 1990, så var Ukraines elproduktion efter 22 år faldet med 35 %, dets stålvalseproduktion var faldet med 57 %, og dets traktorproduktion var kollapsede med 94,3 %. I løbet af disse år med pengepolitisk “uafhængighed” mistede Ukraine 12 millioner arbejdspladser, og befolkningen blev gradvist fattigere.

Et vendepunkt i Ukraines historie indtraf i slutningen af 2013: Den ukrainske præsident Viktor Janukovitj besluttede den 21. november at undlade at underskrive en associeringsaftale om frihandel med EU, og han overvejede andre alternativer for Ukraines udvikling. Den 3.-6. december aflagde Janukovitj et statsbesøg i Beijing. Her mødtes han med den kinesiske præsident Xi Jinping og forpligtede Ukraine til at tilslutte sig Bælte- og Vej-Initiativet, hvis oprettelse Xi havde annonceret blot tre måneder tidligere den 7. september i Kasakhstan. Den 5. december kommenterede det kinesiske udenrigsministerium mødet: “Ukraine har engang skabt vigtige forbindelser mellem de østlige og vestlige civilisationer, og ligger på den vej som den kontinentale bro over Eurasien skal passere. Ukraine er klar til at deltage i opbygningen af “Silkevejens Økonomiske Bælte”. Den kinesiske part udtrykker tilfredshed med dette og er parat til at drøfte relevant samarbejde med den ukrainske side.”

Kina og Ukraine underskrev en strategisk partnerskabsaftale, og Kina indvilligede i at investere 8 milliarder dollars i Ukraines økonomi, ifølge Ukraine Monitor fra 6. december 2013.

Samarbejde med Rusland var også på dagsordenen. Den daværende russiske vicepremierminister, Dmitrij Rogozin, havde etableret en arbejdsgruppe om russisk-ukrainsk industrisamarbejde, der involverede militær og fælles rumproduktion, som blev konsolideret med Rogozins rundrejse fra 1.-3. december til

industriplanlægning i industriområdet Dnepr-bugten, der kulminerede med et møde med Ukraines daværende premierminister Mykola Azarov.

Disse udviklingsperspektiver var mere, end det forfærdede britiske og amerikanske etablissement kunne tolerere, og de gik "live" med gamle kapaciteter i Ukraine, herunder Victoria Nuland, den daværende amerikanske vicestatssekretær for europæiske og eurasiske anliggender, og netværkene omkring tilhængere af den pro-nazistiske kollaboratør Stepan Bandera, som blev indsat for at optrappe vold og kaos for at vælte Janukovytsj-regeringen – hvilket det lykkedes dem at gøre den 24. februar 2014. Den på forhånd udvalgte Arsenij Jatsenjuk blev indsat som premierminister den 27. februar 2014 på Victoria Nulands opfordring for at genindføre City of London-IMF-politikken, der havde anstiftet så megen ødelæggelse og lidelse i Ukraine i 21 år.

Mellem 2012 og 2019 faldt Ukraines samlede arbejdsstyrke med 3,96 mio. arbejdstagere eller med 18,6 %; arbejdsstyrken inden for landbruget faldt med 486.000 arbejdstagere (med 13,9 %); arbejdsstyrken inden for industrien faldt med 884.000 arbejdstagere (med 26,4 %); og arbejdsstyrken inden for fremstillingsindustrien (en del af industriarbejderne) faldt med 443.000 arbejdstagere (med 19,5 %).

I 1992 havde Ukraine en samlet befolkning på 51,9 mio. mennesker. I 2012 var den faldet til officielt 45,4 millioner, selv om økonomen Vitrenko oplyste, at det faktiske tal dengang var 39 millioner. I 2020 var det officielle befolkningstal 41,4 millioner, inklusive befolkningen i Donbas (men med Vitrenkos justering ville det være tættere på 35 millioner). Efter officielle standarder har Ukraine haft den største befolkningsnedgang af alle europæiske lande mellem 1992 og 2020, og alt dette skete før den russiske militæroperation i Ukraine den 24. februar 2022. Nu er der yderligere ca. 4 millioner ukrainere, som er emigreret til udlandet, og et ukendt antal, der er blevet internt fordrevet.

At vende processen, at genopbygge Ukraine

Ukraine kan tage nogle afgørende skridt som en del af en ny international økonomisk arkitektur, som præsenteret tidligere i dette dokument.

For det første bør Ukraine i første omgang lægge den største vægt på at genopbygge og udvikle sin produktive arbejdsstyrke. I en webcast den 7. december 2012 sagde økonomen Lyndon LaRouche følgende: "Vi har én befolkning på denne planet, og vi har brug for hvert eneste forbandede individ på denne planet: Vi har behov for dem! De har et formål med at eksistere, fordi de kan blive mere produktive, og når de bliver mere produktive, så bliver deres børn mere produktive og så fremdeles; menneskehedens evne til at håndtere disse problemer øges."

I løbet af det næste årti bør Ukraine sigte mod at få 10 millioner arbejdere tilbage i arbejdsstyrken, herunder 4 millioner flere industriarbejdere, og af dem bør der være en stigning på 2 millioner arbejdere i fremstillingsindustrien.

I 2019 havde Ukraine 118.935 fremstillingsvirksomheder, nogle med så få som fem ansatte. I dag er det utvivlsomt langt færre, men Ukraine bør sigte mod at øge dette med ca. 50.000 nye fremstillingsvirksomheder inden 2032 og udvide størrelsen og arbejdsstyrken i eksisterende fremstillingsvirksomheder. Den førende sektor i denne forbindelse bør være maskinværktøjsindustrien, og der bør bringes mestermekanikere fra Kina, Tyskland, Italien og Schweiz til at arbejde sammen med ukrainske værktøjsmaskineksperter for at uddanne en ny generation af værktøjsmaskinarbejdere.

Ukraine har en officiel ungdomsarbejdsløshedsprocent, der svinger mellem 15 % og 22 %, selv om den reelle arbejdsløshedsprocent angiveligt er meget højere. Ukraine bør oprette et civilt bevarelseskorp efter samme model, som det USA's præsident Franklin Roosevelt oprettede i USA i marts

1933 for at ansætte og uddanne arbejdsløse unge. Det ukrainske korps bør fokusere på lægeligt og hospitalsmæssigt hjælpearbejde og endog støttefunktioner i forbindelse med opbygning af hospitaler og anden infrastruktur, sammen med uddannelseskurser, der gives om aftenen, som en del af et verdenssundhedssystem efter de retningslinjer, som Schiller Instituttets stifter Helga Zepp-LaRouche har foreslået.

For det andet skal Ukraine genopbygge mange af sine byer og genopbygge og modernisere sit industribælte. En betydelig del af områdets industri er koncentreret i to store regioner: Dnipropetrovsk-regionen i den sydøstlige del af landet og D.P.R. i den østlige del, som hver især havde frembragt omkring 17 % af Ukraines industriproduktion før krigen.

D.P.R. koncentrerer sig overvejende om stålproduktion, kemisk industri og kulminedrift. Det har også videnskabelige centre. Det er vigtigt, at Donetsk by og Mariupol udgør to ender af en enkelt industrikorridor med industrivirksomheder. I Mariupol ejer selskabet Metinvest, der kontrolleres af milliardæren Rinat Akhmetov, to store stålværker samt andre anlæg, der tilsammen angiveligt beskæftiger 40.000 mennesker. Den demokratiske Folkerepublik er blevet negativt påvirket af faldet i kulproduktionen. I 2013 producerede Ukraine 84 mio. tons kul. Sidste år var tallet nede på 29 mio. tons, hvilket er et brat fald på to tredjedele. En stor del af områdets miner er placeret i Donbas-regionen. Flere af D.P.R.'s kulminer er blevet oversvømmet af voldsomme regnskyl i de sidste par år og gjort ubrugelige, og centralregeringen i Kyiv har ikke gjort meget for at hjælpe. Dette har skadet Ukraines stålproduktion. De britiske royales hellige "Great Reset"-korstog mod kul skader Ukraine yderligere.

Dnipropetrovsk-regionen, der er et center for sværindustri, er kendetegnet ved mange anlæg, der producerer en bred vifte af industri- og kapitalgoder, herunder støbejern, valset metal, rør, maskiner, maskiner, mineudstyr, landbrugsudstyr, traktorer, spovogne, køleskabe og fødevarerforarbejdning.

Flere store mineselskaber er beliggende i Kryvyi Rih, den længste by i Europa, som ligger i Dnipro-regionen. ArcelorMittal, den største stålproducent i Ukraine med en årlig produktion på mellem 4 og 6 millioner tons, er beliggende i Kryvyi Rih. Juzhmash og Juzanoye, to store statsejede virksomheder, som var kernen i Sovjetunionens forsvars- og rumfartsproduktion, ligger også i Dnipro-regionen.

I disse to industricentre, som tilsammen producerede mere end en tredjedel af Ukraines industriproduktion, er en del af fabriksudstyret nedslidt – nogle stammer fra den midterste del af Sovjettiden – og en del af infrastrukturen er utilstrækkelig. Deres opretholdelse vil kræve betydelige kapitalinvesteringer i teknologisk opgradering og modernisering af kapitalgoder og anlæg samt opførelse af mange nye fabrikker. Dette bør være en fælles indsats i form af en Marshallplan-lignende indsats fra industrinationerne i Vest og Øst, ikke ulig det der var nødvendigt for at hjælpe med at genopbygge Tyskland efter Anden Verdenskrig.

For det tredje, jernbaner. Den vedlagte figur med titlen "Railroad and Road Corridors Across Eurasia", som først blev vist i Schiller Instituttets rapport "The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge", bind II, viser Ukraines fysiske centrale placering i forhold til World Land-Bridge. I øjeblikket går 80-90 % af den godstrafik, der transporteres fra Asien til Europa, gennem jernbanelinjerne i den nordlige korridor, som går gennem Rusland, og som er blevet bragt næsten til standsning på grund af sanktioneerne.

[[Indsæt MAP på s. 108 i SI specialrapport]]

En del af Ukraines jernbanenet er forældet og har et stort behov for genoplivning. Halvdelen af dets 21.640 kilometer (13.447 miles) er elektrificeret, men det kan ikke håndtere højhastighedstrafik undtagen på nogle få strækninger. I 2021 underskrev Krzaliznytsia, de ukrainske jernbaner, imidlertid

en aftale med det italienske jernbaneselskab Ferrovie dello Stato Italiane om at gennemføre en forundersøgelse af muligheden for at indføre højhastighedstogtrafik i Ukraine. Centralt i forslaget er opførelsen af en højhastighedsjernbanelinje fra Odessa til Kyiv til Lviv, en afstand på 790 km (489 miles). Denne højhastighedsrute skal udvides til at forbinde det vestlige Ukraine (hvor Kyiv og Odessa ligger) med Dnipro og D.P.R. i øst. Systemet omfatter passagertransport, men det bør udvides til også at befordre gods. Kineserne, der er verdens førende aktør inden for jernbanebyggeri, er også interesseret i at bygge højhastighedstog i Ukraine.

En jernbanelinje med højhastighedstog til transport af passagerer og gods gennem Ukraine ville kræve ca. 10.000 km nye strækninger (6.200 miles).

For det fjerde har Ukraine en meget fremtrædende og kompetent rumfartsindustri, som er forankret i det Kyiv-baserede Antonov Aeronautics og virksomhederne Juzhmash og Juzhnoye. Både Juzhmash og Juzhnoye har hovedkvarter i den sydøstlige ukrainske by Dnipro i Dnipropetrovsk-regionen, der er døbt "Rocket City" efter sin rumindustri. I sovjettiden fungerede Dnipro som et af de vigtigste centre for rum-, atom- og militærindustrien og spillede en afgørende rolle i udviklingen og fremstillingen af ballistiske missiler til U.S.S.R. Et af de kraftigste interkontinentale ballistiske missiler (ICBM'er), der blev anvendt under Den kolde Krig, var R-36, som senere blev et forbillede for Tsyklon-familien af løfteraketter. Både R-36 og Tsyklon blev designet af Juzhnoye og fremstillet af Juzhmash.

Vejen ud af den militære produktion var rumfartsindustrien. Begge virksomheder blev rygraden i landets rumindustri og byggede over 100 løfteraketter om året. I Vesten fik de opmærksomhed for at designe og fremstille de første trin til Antares-raketten, som opsendte Northrop Grumman Cygnus-lastbilen til den internationale rumstation. Og Juzhnoye

fremstiller også motorer til Europas Vega-raketter.

Ud over rumfartøjer og raketter fremstiller Juzhmash også landingsgear, støbegods, smedegods, traktorer, værktøj og industriprodukter. Disse virksomheder og andre af Ukraines forsknings- og produktionsfaciliteter råder over gigantiske hangarer og komplekse testsystemer, der repræsenterer investeringer i milliarder af dollars.

Antonov Aeronautics fremstiller især tunge militære og kommercielle transportkøretøjer samt passagerfly og er også førende på verdensplan inden for lufttransport af rumkomponenter og fragtrelaterede satellittransporter. I 2016 blev det lagt ind i det nyoprettede Ukrainian Aircraft Corporation.

Juzmash, Juzhnoye og Antonov beskæftiger tilsammen 40.000 medarbejdere, hvoraf mange er ingeniører, rumforskere osv. De og deres komplekse enheder, udgør en ægte perle, ikke kun for rumforskning, men for deres bredere kapacitet, hvoraf en del kunne producere nye produkter såsom laserværktøjsmaskiner og mange andre avancerede maskiner, som Ukraine og andre nationer vil få brug for.

For det femte er Ukraines rige sorte muld en velsignelse for menneskeheden. Ukraine er en af verdens største korneksportører og eksporterer ifølge USA's landbrugsministeriums prognose fra marts 2022, for perioden 2021/22, 20 mio. tons hvede, 27 mio. tons majs og 6 mio. tons byg. Landet er verdens største producent af solsikkefrø og en af verdens syv største producenter af kartofler, tørrede ærter, gulerødder, agurker, græskar, kål, raps, sukkerroer osv. Med de rette internationale ordninger kunne det brødføde en del af Afrika.

For det sjette kræver alle disse projekter en enorm mængde støtte. Den økonomiske politik i Ukraine, der er dikteret af IMF, London og Wall Street, må ophæves fuldstændigt og

omgående. Den har medført ødelæggelse, plyndring, sult og sygdom for det ukrainske folk fra 1991 til i dag.

Kreditbehovet for det ovenfor beskrevne program for Ukraines genopbygning vil med lethed beløbe sig til mellem en halv og en billion dollars. Det kan ikke opnås gennem IMF-City of Londons spekulative globale monetære kasino-system. Ukraine bør anvende Glass/Steagall-loven for at sætte sit finansielle system under øjeblikkelig konkursreorganisering og oprette en Hamiltonisk nationalbank som erstatning for centralbanken for at udstede de nødvendige mængder af målrettede kreditter til den produktive del af økonomien.

Alle disse foranstaltninger vil blive gennemført, som vi skitserede i det indledende afsnit af dette dokument, inden for rammerne af et nyt globalt kreditsystem, som sammen med Bælte- og Vej-Initiativet vil skabe en revolution i global udvikling.

The following excerpt is taken from Lyndon LaRouche's January 12, 2004 essay, "On the Subject of Tariffs and Trade."

Now, the world's present, floating-exchange-rate monetary-financial system is hopelessly bankrupt. It must be placed into governments-controlled receivership for necessary forms of administration and reorganization. Virtually none of the leading banking institutions of western Europe and the Americas (among other cases) are not implicitly bankrupt presently. Therefore, the first, most immediate objective of intervention by sovereign governments must be stability of the normal functions of society; the second, short- to medium-term objective, must be an increase in productive employment to levels sufficient to bring current accounts of nations into balance; the third objective must be the negotiation of a nested array of long-term sets of protectionist treaty-agreements on credit, tariffs, and trade among a set of leading nations. The latter agreements should range from one to two generations: corresponding to capital cycles of from

twenty-five to fifty years.

The possibility of a recovery from the condition presently bequeathed to us by the combination of the floating-exchange-rate IMF system and the wildly aberrant behavior of central banking systems of nations, depends upon a massive supplement of long-term credit for capital formation, with initial emphasis on capital formation in basic economic infrastructure. To sustain such a program of expansion over two generations, as we must, requires a system in which fundamental borrowing costs must be no higher than between 1-2% simple-interest rates. This can be achieved only under conditions defined by a fixed-exchange-rate monetary-financial system. Therefore, this means a 'gold reserve system,' but not a revival of a British-style (or looney Ezra Pound's) 'honest money' sort of gold standard system. This also means a system of long-term trade and tariff agreements among nations, to an effect consistent with such goals as long-term growth of capital formation.

Download (PDF, Unknown)

Den økonomiske politik, der skabte den vestfalske fred (1648)

På engelsk: The Economic Policy that Made the Peace of Westphalia

by Pierre Beaudry

[Print version of this article]

This is a newly edited version of an article, originally published in EIR, on the history of the famous treaty that established the modern idea of cooperation and non-intervention among nations (EIR Vol. 30, No. 21, May 30, 2003). British Prime Minister Tony Blair's speech in Chicago in 1999, in which he declared that the era of the Treaty of Westphalia was over, opened a period of unceasing wars by major powers on smaller nations. The principles of the 1648 Treaty of Westphalia are needed now more than ever.

*This article appears in the March 11, 2022 issue of **Executive Intelligence Review**. **SUBSCRIBE TO EIR***

Author's Introduction to this Republication

March 4, 2022—Power never smashes itself in anger on the reef of righteousness. Power is *agapē*, the love of God and humanity. As the Apostle Paul demonstrated in his First Letter to the Corinthians, chapter 13, *agapē* is generous and never envious; it is never righteous nor vengeful; it is patient and always merciful, and forgives easily. *Agapē* gives and never takes. Because of all of these qualities of leadership, *agapē* has no place of its own, and has no need of one, because it builds its home and takes its residence in others, as others take their happiness and rest in it. It is for these reasons that the power of the Peace of Westphalia is able to endure the rages of others, and it never traffics with them for some popularity. Thus, the secret of this Peace of Westphalia is to internalize, ahead of time, what other people are thinking, or are afraid of thinking, about themselves and their fellow man, and to give them the benefit of the doubt.

The Treaty of Westphalia says it explicitly, that it abolishes all competition, pretensions, and advantages over others, and "*forgives the sins of the past by leaving all wrongs that have been committed to perpetual Oblivion.*" Such is the beauty of power when it is proportional with reason, and such was the commitment of France in 1648, in the Peace of Westphalia,

pledging to entertain a good and faithful, neighborly relationship with all nations. Such is the beauty of proportion between power and reason that Leibniz had identified as the basis for his idea of the Republic, and for which the recognition and remembrance of others grow unceasingly.

This is also what Rabelais meant when he said that *gratuitousness*, that is, what is given with benevolence, is the only living power that does not decrease and perish with time. It can only increase as time passes, because it decreases hatred in the same proportion that it increases love. Therefore, this principle of *agapē* represents the best that Western civilization has to offer: the idea of power found in the Athens of Solon in the 6th Century B.C., the sacrifice of Jesus Christ in 33 AD, the Council of Florence in 1439, the Peace of Westphalia in 1648, and the adoption of the American Constitution in 1787. This is how the idea of power became the power of an idea. The question is: Is the world ready to accept such an idea for the benefit of future generations yet to come?

May 30, 2003—In view of the currently collapsing world financial system, which is tearing apart the Maastricht Treaty, European governments have a last opportunity to abandon the failed Anglo-Dutch liberal system of private central banking and globalization, and organize the new Eurasian axis of peace centered on Russia, Germany, and France. To solve the collapse as sovereign nation-states with a common interest, their historical foundation is the 17th-Century Peace of Westphalia, which began “the era of sovereign nation-states” and is now attacked by all the new imperialists and utopian military strategists.

The 1648 Westphalia Peace succeeded only because of an economic policy of protection and directed public credit—dirigism—aimed to create sovereign nation-states, designed by France’s Cardinal Jules Mazarin and his great

protégé Jean-Baptiste Colbert. Colbert's dirigist policy of *fair trade* was the most effective weapon against the liberal *free trade* policy of the central banking system of the maritime powers of the British and Dutch oligarchies.

Similarly, it is only with a return to the Peace of Westphalia's principle of "forgiving the sins of the past," and of mutually beneficial economic development (see box, Principles of Westphalia, Article I), that the current Israeli-Palestinian conflict could be solved on the basis of two mutually-recognized sovereign states.

[View full size](#)

The then unique principles of the 1648 Treaty that finally ended 125 years of religious warfare in Europe, enshrined the benefit or advantage of the other—the common good—in the statecraft of sovereign nations. Two men—France's Cardinal Jules Mazarin and Minister Jean-Baptiste Colbert (on coin)—were most responsible for this opening of the principles of nation-building.

[View full size](#)

Gerard Ter Borch

In the Peace of Westphalia, Mazarin's and Colbert's common-good principle of the "advantage of the other" triumphed over the imperial designs of both France's Louis XIV and the Venice-controlled Hapsburg Empire. In the 18th Century, the same principle brought the posthumous victory of Gottfried Leibniz over John Locke in shaping the American republic's founding documents—the victory of "the pursuit of happiness" and the principle of the general welfare—over Locke's "life, liberty, and property."

Today, that principle has created the Eurasian Land-Bridge policy, as designed by U.S. Presidential pre-candidate Lyndon LaRouche, and as expressed in the economic development policies of China and some other Asian powers. This aims at "transport corridors of development," spanning Eurasia from

the Strait of Gibraltar to the Bering Strait, and from the North Sea to the Korean Peninsula and Southeast Asia.

How Mazarin Looked Toward Westphalia

By the early 1640s, after witnessing so much abuse by the Hapsburg Emperor's feudal authority against the peoples of the small and war-devastated German states, and realizing that the horrors of the Thirty Years' War were leading toward the destruction of civilization, Cardinal Jules de Mazarin acted to shift the attention of Europe away from Venetian-manipulated religious conflicts that had become an endless cycle of vengefulness of each against all. He sought to base a peace on the economic recovery and political sovereignty of the German Electorates and States, to move them toward freedom and away from the tyranny of the Emperor, and from Venice's intrigues.

In 1642, six years before the signing of the Peace of Westphalia was to end the Thirty Years' War, Mazarin sent a negotiating team to Münster to begin working on his peace plan. The two French plenipotentiaries, Claude de Mesmes Comte d'Avaux, and Abel Servien, were his close associates. The mission was to use the power of France to intervene between the Emperor and the German Electors and princes in such a way that the Emperor would be forced to relinquish his overpowering authority and France would facilitate an economic program for the German states by helping them rebuild their territories.

This result could not be achieved, however, unless France, as the most powerful nation outside of the Empire itself, were to be given the role of guarantor of German freedom on their own territory—a status of mediator that would give Mazarin's French plenipotentiaries a friendly and indirect right to intervene inside the government of the Empire. This had to be done in such a way as not to give umbrage to the German princes, who would have rejected any form of direct foreign

intervention. Indeed, what would be the benefit of replacing an Austrian imperial power by a French one?

Mazarin directed his plenipotentiaries to make their presence necessary, primarily along the Rhine River, by engaging in the only form of French expansion that would correspond to Mazarin's principle of "the advantage of the other," and that was, to engage in a productive economy of fair trade and commerce. Thus, Mazarin began to play an entirely new and unique role inside the Empire by increasing German freedom in trade and commerce along the main waterways of the Empire.

The Rhine River, running through very fertile lands, had long been the target of Mazarin's predecessor, Cardinal Richelieu, who, as the First Minister of Louis XIII, had waged 14 years of war to acquire key territories along the High Rhine, with the presumption that the Rhine River was a God-given "natural border of France." This foolish idea stemmed from the days of the Roman Empire, that is, from the same imperialist outlook that was to be Louis XIV's *folie des grandeurs*, and was to become the pretext for Napoleon Bonaparte's mad imperial conquests, a century later. The imperial Roman historian Strabo had concocted the geopolitical delusion whereby "an ancient divinity had erected mountains and traced the course of rivers in order to define the natural borders of a people," whereby, consequently, the Rhine River had to be viewed as a natural border of France.

The Rhine: Boundary, or Corridor?

However, that was not the view of Mazarin. He saw the Rhine River as a great economic project rather than a way to grab more territory. It was a *natural communication canal* within German territory, a *corridor of development*. But it was unfortunately being commercially misused by river princes, who were going against their own best interests by imposing such outrageously expensive tolls, that tradesmen preferred using alternative routes, which had become more to the advantage of

the Venetians, the Dutch, and the English, than to the German people themselves. This had to be changed.

According to the German historian Hermann Scherer,

The expansion of Amsterdam and of the Dutch market had given the last blow to the ancient commercial greatness of the German principalities. The Rhine River and later the Escaut, were closed to the German people; an arbitrary system of rights and tolls was established, and that became the end of wealth and prosperity in the heart of Europe. The defection of many Hanseatic cities from the interior, and the diminishing foreign trade of the Hanse, destabilized internal commerce and the relationship between the northern and southern regions of Germany. Add to this, the interminable wars, the religious conflicts and persecutions, and on top of all of this, the addition of customs barriers established under all sorts of pretexts, and for which the smallest princes of the empire added a cost as if it were an essential attribute of their microscopic sovereignty.[fn_1]

Each region was measuring its “sovereignty” by the power to raise Rhine customs fees. The interruptions of trade traffic between southern and northern Germany were bringing the German economy to a halt. This became particularly disastrous for Braunschweig and Erfurt, while Frankfurt-am-Main and Leipzig prospered, thanks to their annual fairs. The very geographic situation of Germany required precisely the opposite: that it free itself of the burden of customs barriers and open all of its internal mini-borders for anyone who wanted to trade in and out of the country, at low cost, not only north-south, but also east-west. Such were the conditions that Mazarin was attempting to address during the 1640s negotiating period of the Peace of Westphalia.

Fair Trade on Europe’s Rivers

Mazarin conducted a thorough study of the entire river system

of the Hapsburg Empire, including the region of Poland. He established a complex intelligence network from among his German allies, to report back to the French negotiators who were involved in the preliminary negotiations for the Peace of Westphalia in Münster, and to inform them of how many German cities would be willing to increase their freedom within the Empire, by collaborating with France.

FIGURE 1

Three Centuries' Canal and River Development Initiated by Mazarin and Colbert

[View full size](#)

Mazarin examined closely the potential for a north-south expansion of trade and commerce of goods being produced along all of the rivers of the Empire (see **Figure 1**).

First, farthest east, on the northeastern border of the Hapsburg Holy Roman Empire, Mazarin studied the potential of the Vistula River going through the Polish regions of Silesia, Mazovia, and Eastern Prussia (today Poland), and emptying into the Baltic Sea near Gdańsk. That river provided for Gdańsk all of the riches coming from all of these regions, and could make it the major port city of Poland.

Second, he wrote of the Oder River—which also empties into the Baltic Sea—that if all of the commerce from the Brandenburg, Silesia, and Pomeranian plains were to flow into the city of Szczecin, it could transform that city into a major international port city.

Third, the Elbe River, which starts in Bohemia (today the Czech Republic) after having gone through Saxony and Brandenburg, then flows into the North Sea northwest of Hamburg. Mazarin noted that most of the goods coming from the provinces of Lower Germany also flowed northwestward past Dresden, Magdeburg, and Leipzig. Those cities could improve their economic situation by offering commercial houses for

transshipment of regional goods to foreign countries.

Fourth, Mazarin was given a report that the Weser River, which also flows through the fertile regions of Middle Germany, could be provided with a number of canals acting as import and export channels, to make the city of Bremen on the Weser into a significant port.

Fifth, Mazarin saw another expansion of north-south trade by way of the Ems River, which crosses Westphalia, and brings all of the trade and commerce from Münster and the North Rhine region into a north-south axis opening to the North Sea.

Sixth, and farthest west, Mazarin studied the Rhine River as the most economically viable communication channel among Switzerland, Germany, France, and the Netherlands, connecting Mulhouse, Strasbourg, Mainz, Bonn, and Cologne, and carrying a great amount of trade from Alsace Lorraine, the Swiss Counties, Baden-Württemberg, and the Rhineland Palatinate, to its exit into the sea through the cities of Rotterdam and Amsterdam.

Mazarin saw that the surest way to bring about peace was to develop the general welfare of the German people, by developing, for their greatest advantage, the cities located at the mouths of these rivers or along them. Thus, those war-torn regions of the Empire could be rescued and rebuilt, by creating new infrastructure. He considered this to be the way to counter the British-Dutch mercantilist control over key cities of the Baltic and North Seas.

In 1642, Mazarin summoned his negotiators at Münster to announce and circulate everywhere that the precondition to the peace negotiations was to forbid the creation of new tolls along the Rhine River. The proposition was written as follows:

From this day forward, along the two banks of the Rhine River and from the adjacent provinces, commerce and transport of goods shall be free for transit for all of the inhabitants,

and it will no longer be permitted to impose on the Rhine any new toll, open birthright, customs, or taxation of any denomination and of any sort, whatsoever.

Because the injunction included the mention "and from adjacent provinces," it proposed to bring fair trade and economic expansion deeper into the heart of Germany.

Centuries of Canal Building

Under the protection of the French, as the guarantor of the Peace of Westphalia, the different princes of the Empire were able to establish a whole series of houses of commerce in Huningue, Strasbourg, Mannheim, Frankfurt an der Oder, Coblenz, and Cologne. Thus, Mazarin's plan to build the economic basis for the nation-state of Germany began to take shape. With goods produced in France, Lower Bavaria, Upper Palatinate, Swabia, and so forth, the river communication system began to revive the economies of the cities of Huningue and Strasbourg, as well as to give access to Switzerland and to the extended parts of Austria.

The economic development was to go farther by access to the seventh and longest river in western Europe, the Danube, expanding the import-export trade of goods to and from Bavaria, Austria, Hungary, Serbia, Bulgaria, Romania, Moldavia, and all the way East to the mouth of the Danube in the Black Sea.

As early as 1642, Mazarin had singled out 28 primary cities along the Danube River alone. It is from this standpoint that a new understanding began to emerge from the rubble of war in Europe, capable of creating thousands of jobs and new markets along the main rivers of the Empire. It was under Mazarin and Colbert that the idea of a Rhine-Main-Danube canal began to be considered as a feasible project, a corridor of development only completed three centuries later, connecting the North Sea to the Black Sea.[fn_2]

By the time a number of Electors and princes began to realize that Mazarin's project was entirely to their advantage, and decided to modify their allegiance to the Emperor, war had reduced the German people from 21 million to only 13 million as of 1648. Without peace, European civilization was going to be destroyed.

On the other hand, the Venetians saw that Mazarin was accelerating the process of negotiation in Münster, and that his economic initiatives with the German Electors were beginning to gain some momentum. Venice and the Hapsburgs saw the paradox—the more you increase economic freedom within the Empire, the more you are destroying that Empire itself—and smelled danger. The more the German leaders were won over to the principle of “the advantage of the other” (especially since they were “the other”), the closer they were to replacing the predatory Empire with nation-states. This principle had such a corroding effect on the minds of the Venetians and the Hapsburg Emperor that they were ultimately forced to accept the conditions set by Mazarin for the Peace of Westphalia, which was signed on Oct. 24, 1648, in Osnabrück for the Protestants, and in Münster for the Catholics.[fn_3]

Colbert and the Birth of Political Economy

Jean-Baptiste Colbert (1619-83) was, without a shadow of a doubt, the greatest political economist and nation-builder of the 17th Century, and his ideas and influence have determined the entire course of development of all modern nation-states, including the United States of America, since the Treaty of Westphalia.

Initially promoted as Steward of the Household of Cardinal Mazarin, Colbert later became Comptroller General of the Finances of France during most of the reign of Louis XIV. Colbert was the first world leader to successfully apply the

new principle of Westphalia to economics, the which would later be followed successively by Gottfried Leibniz, Benjamin Franklin, Alexander Hamilton, John Quincy Adams, Henry C. Carey, Friedrich List, Franklin D. Roosevelt, and Lyndon H. LaRouche, Jr.

Colbert's seminal contribution to a humanist republican conception of political economy was initially reflected in France's historic fight to liberate the peoples of Europe from the predatory control of the Austrian Hapsburg Empire, and from the central banking role of the Venetian and Dutch oligarchies. Colbert applied the principle of the Peace of Westphalia—that is, the principle of “the advantage of the other”—to a grand design of economic development of France itself.[fn_4]

For Colbert, the most important asset of the common good, and the most powerful enemy of war itself, was the development of infrastructure projects. Colbert carried the principle of benevolence of Cardinal Mazarin into large-scale economic development projects. If he was the farsighted forerunner of Leibniz, of Franklin, and of LaRouche, it was because his towering figure stood on the shoulders of Jeanne d'Arc, King Louis XI's creation of the nation-state of France, King Henry IV (1589-1610), Henry's minister the Duke of Sully, and Cardinal Mazarin. All were the most powerful enemies of British-Dutch-Venetian free-trade and “central bank” liberalism.

The very name of Colbertism, dirigism, still rings as anathema in the ears of the British-Dutch oligarchies today. In fact, any economic outlook organized by a strong centralized government that favors the common good through great public works, stems from Colbertism, and is anathema to British-Dutch monetarism, especially to the Dutch East India Company.[fn_5]

The Industrial Commonwealth Policy

Jean-Baptiste Colbert did not come from a noble family, as many historians have falsely claimed. He was the son of Nicholas Colbert and of Marie Pussort, she of a merchant family, who had traded in Reims and in Lyon from 1590 to 1635. This period was the turning point for French economic development, with the upsurge of manufacturing under Henry IV and his great advisor, the Duke of Sully. Nicholas' brother, Odart Colbert, was a trader in Troyes, working with an Italian banker partner located in Paris, by the name of Gio-Andrea Lumagna, with whom he had developed an excellent trade in draperies, bolting-cloth, linen, silk, wines, and grains, which they produced in France and traded in England, the Low Countries, and Italy.

Jean-Baptiste worked for a few years in Lumagna's bank until 1649, one year after the Treaty of Westphalia was signed, when Lumagna became the personal banker of Mazarin and recommended that Colbert become the Cardinal's Steward of the Household. The meeting of such great minds foreshadowed a true French revolution.

Looking at Colbert from British and some American history books, one would become convinced that he was a mercantilist free trader. But anyone identifying Colbert as a mercantilist has to be either totally ignorant or a British agent, at best. The British hated Colbert precisely because he was not a mercantilist; he was feared because he was a humanist nation-builder. Colbert's policy was to undertake and fund, from the royal coffers of Louis XIV, all forms of industry, mining, infrastructure, canal building, city building, beautification of the land through *Ponts et Chaussées* (Bridges and Roads), and *Arts et Métiers* (Arts and Crafts), including the promotion of all aspects of science through the creation of the Royal Academy of Sciences under the leadership of Christian Huygens.

Thus, clearly, Colbert's idea of "the advantage of the other"

was aimed at benefitting future generations. It precluded primarily the idea of *competition*, a politically correct term for *enmity*.

Colbert's industrial protectionist system is generally known for four major reforms that marked the beginnings of the modern industrial nation-state:

1. He organized and funded a system of industrial corporations and infrastructure projects that provided job security for all types of skilled and non-skilled labor, that is, workers of all types of *arts et métiers*;

2. He established protectionist measures for all standardized French clothing products, such that no dumping of foreign goods was allowed in France, except at very high cost. Colbertism became synonymous with protectionism;

3. He funded and supported population growth, considering that war and ignorance were the two main causes of population reduction. He believed that the "government had to take care of its poor," and that its role was to foster the increase of the population density of the nation; and

4. He accompanied industrial measures with a reform of civil justice that became the first Civil Code of France, lasting 130 years until it was destroyed by the imperialist code of Napoleon at the turn of the 18th Century.

These four points were enforced with total energy and determination, and with the full backing of the King of France. In other words, the entire Colbertian system of nation-building was based on state-controlled industrial development, combined with carefully selected and productive private initiatives.

Colbert cared for the nation as a farmer cares for his farm: The entire territory of France was meant to become the land where the common good was to grow unimpeded. He protected it,

showered it with public funds, enriched it, and let others reap its beautiful fruits. He cultivated the common good by weeding out the privileges of aristocracy. He encouraged new industries and funded population growth by creating tax incentives and special bonuses for married couples. He put protectionist barriers all around France, against British, Dutch, and Belgian dumping. In one word, Colbert became the champion of skilled labor and the sworn enemy of the commercial aristocracy, which had been living off its privileges, as the feudal aristocracy had done during the past centuries.

So, Colbert re-established the priority of the “common good, the ‘Commonwealth’ of Louis XI.”

The following case suffices to make the point.

During the 1660s, there persisted a three-century-old privilege that dated back to the shameful 1358 edict of King Charles V, that stated that the laws of commerce “are made to profit and favor each craft rather than the common good.”^[fn_6] Colbert turned this on its head, instituting his first Edict on April 8, 1666, which was made to secure all of the manufactures and factories of the kingdom for the benefit of the common good. From that day on, Colbert wrote hundreds of measures and regulations until the entire garden of France began to bloom again, after the devastation of the religious wars.

From 1666 on, Colbert not only asserted total control over the production of all French clothing goods, but he instituted a master’s degree for the work force, in order to improve the quality of all manufactured products.

Colbert invested about £5 million a year from the coffers of the King in new manufacturing endeavors. This money went for improvements in technology, for improving skills of the workers to raise the quality of the products, and for

incentives to population growth. A lot of the new technologies were imported from Italy, Holland, and elsewhere, to improve the quality of tapestries, linens, silks, etc.; but most of the improvement was done on location. Historian Pierre Clement reports that Colbert—

stopped at nothing in order to fortify the new establishments; each dyeing manufacturer received £1,200 of encouragement; the workers who married girls of the locality where they were employed, would receive a bonus of 6 pistoles, plus 2 pistoles at the birth of their first child. All apprentices were given £30 and their own tools at the end of their apprenticeship. Lastly, the tax collectors were ordered to give a tax exemption of £5 for those employed in certain more privileged manufactures.[fn_7]

Colbert further established that all workers who married under the age of 20 were exempt from taxes (*tailles* and other public charges) for a period of five years, and four years if they married at 21. The very same advantages were extended to older workers who had 10 children, including those who died in combat. As of July 1667, all workers who had 10 children could receive a pension of £1,000 a year, and £2,000 a year if they had 12 children. After 16 years of such a regime, from 1667 to 1683, the French population had reached a level of 20 million, the largest national population in all of Europe. The policy was called Colbert's "revenge of the cradles" (*revanche des berceaux*). The same policy was established in the French colony of Canada.

Colbert's Reform of Justice

The reform of the civil justice system, in 1669, was one of Colbert's greatest and most enduring achievements. It was so efficient and complete that it became accepted as the Civil Code of France for a period of 138 years, until the feudalist faction of the French oligarchy replaced it with the Code Napoleon in 1807, and turned France, one more time, back to a

fascist imperial police state. The Code Napoleon rules France to this day.

In the spirit of Mazarin, Colbert was able to launch a great offensive against the very powerful aristocracy of France, and go against all odds; that is, against both public opinion and backward local prejudices, to implement his reforms. He established a most sweeping reform of justice, succeeding in accomplishing what even the great Sully before him had attempted, but was not able to do. Colbert systematically extirpated venality (the practice of buying public offices and profiting from them). He established a system of state counsellors to replace the old civil order of Roman law, and totally transformed the traditional, regional, customary law. One of his most effective administrators and collaborators was the King's Counsellor to the Parliament of Toulouse (Court of Justice), the famous mathematician, Pierre de Fermat.

As early as the reign of Louis X *le Hutin* (1314-16), judicial offices had been sold to the nobility at a minimal fee paid to the King, but they brought incredible profits to the office holders. This was done as a matter of course, under the absolutely trusting, axiomatic assumption that "the monarchical system was based on honor and that the nature of honor is to have for Censor, the entire universe" (Montesquieu, *The Spirit of the Law*). This being the case, why should anyone raise an eyebrow about the "honesty" of any member of the Court to whom the public good was entrusted? As Montesquieu himself argued, after all, "No one believes he is lowering himself by accepting a public function."

However, the heart of man being everywhere the same, Colbert understood very well that, under any government, at any time, the honor of fulfilling the duties of an office of state can always be mixed with a certain amount of personal interest, which brings justice to tilt its balance to one side rather than the other.

For example, public opinion had it, in those days of the monarchy, that the rich were not only better off, but also better educated than the rest of the population, and because of that, they had more dignity and impartiality; and since paying for their public office was a way to bring in money for the King, they demonstrated themselves less venal than others, and therefore should not pay any taxes; because the investment of their capital was obviously benefiting the kingdom more than could the people with less money, and whose contribution to the common good was less than their own, and should therefore be made to pay taxes more readily. And, that is the way the balance of justice tilted for centuries.

The most famous example of abuse of public trust during that period was known as the Fouquet Affair, the scandalous case of the Superintendent of Finances of King Louis XIV. In November 1661, Colbert forced Nicolas Fouquet to be brought before the tribunal for having stolen an immense fortune from different public offices, and from the treasury of the King. [Box: Principles of Westphalia]

Acting as a central banker, and borrowing for the King and Mazarin—to whom bankers were told not to lend any money—Fouquet had been playing the interest rates game in his favor; and since he had all of the controls to blur the differences between public and personal interests, he was able to hide a huge fortune, until Colbert got a whiff of it. In one instance, Fouquet had managed to reassign to his own bank account the value of a loan that was never made, but for which the State “repaid” him £6 million. During the last four months before his trial, he had managed to siphon off a total of £4 million in amounts of between £10,000 to £140,000 that he stole from the different tax-farms of the Charente, Pied-Fourche, Lyon, Bordeaux, the Dauphine, etc. Fouquet had even prepared himself a fortified refuge in Belle-Isle, in case of disgrace.

In 1661, the government brought him to trial, where he was

found guilty of massive embezzlement. All of his goods were confiscated, he was condemned to exile, and then later imprisoned for life in the fortress of Pignerol.[fn_8]

A Coup d'État Against the Oligarchy

In March 1661, the 23-year-old King Louis XIV replaced Nicolas Fouquet with Colbert as the Superintendent of Finances. If Louis XIV was so upset by corruption, it was not because of moral indignation, but because it was taking place under his watch. Colbert recognized that fact and did not miss a moment in applying the principle which Alexander the Great used to get his (indifferent) generals to act effectively.

Never was there as effective and universal a minister as Colbert, during the entire history of France. Formed at the school of Sully and Mazarin, Colbert served during 22 years successively as the Superintendent of Buildings, Controller General of Finances, Secretary of State of the Maison du Roi, Secretary of State of the Navy, Minister of Trade and Commerce, and last but not least, the equivalent of a Minister of Sciences and Technology. He made profound reforms in all of these public domains, including criminal justice, commerce, police, fine arts, water and forestry.

After the scandalous trial of Fouquet, Colbert became a popular hero, and was given the green light for the creation of a Chamber of Justice that he had already proposed to Mazarin, in 1659. This Chamber of Justice was composed of the presidents and top counsellors of the Parliaments of Paris, Toulouse, Grenoble, Bordeaux, Dijon, Rouen, etc. In all, 27 judges were commissioned by Colbert to clean up the biggest financial mess the nation had ever seen.

Colbert's edict, which circulated in every city of the kingdom, stipulated that all of the financial officers of the nation who had been at their posts since 1635 were required to establish a justification for all of their legitimate goods,

including their inheritances, the acquisitions they had made, and the amounts given to their children for anything from weddings to acquisition of offices. If the information was not given to the attorney general within eight days, all of their goods and properties were to be confiscated.

Colbert established all sorts of means to force the truth out into the open. The edict stipulated that the King would reward an accuser with the value of one-sixth of the fine given to anyone convicted of fraud, financial abuse, or embezzlement. On Sunday, Dec. 11, 1661, as well as on the following three Sundays, Colbert had all of the curates of the Paris churches make the announcement that the parishioners, under threat of excommunication, were obliged to speak out about all known financial abuse in their parish.

The first operations of the Chamber of Justice created total panic throughout Paris. Friends of Fouquet, such as François Vatel, Braun, and Jean Hérauld Gourville, left for London; others were tried and sentenced. After a few financiers were sent to the Bastille, the whole nation began to realize that Colbert really meant business. Then a lot of people began to be identified to the Chamber of Justice.

After Colbert made a public showcase of this insane system, the idea of buying a public office became so unpopular that people circulated a Colbert quip that said: "Each time the King creates an office, a new idiot is created to buy it." The reforms were so sweeping that in only a few years, a total of £419 million was recovered from the income of venal offices, and no fewer than 40,000 noble families were affected by this axiomatic change.

All of those funds were then invested in Colbert's program of development of new industries. Slowly, but surely, the balance of justice began to tilt back toward the common good.

The Royal Academy of Sciences

The greatest achievement of Colbert was the creation of the Royal Academy of Sciences and its technological projects. This was not just another academic teaching institution, but rather, a research center for scientific and technological development that had the mission of creating innovations in specific areas of scientific activities: to improve economic development in the fields of astronomy, chemistry, optical physics, geometry, geography, industrial engineering, canal building, agriculture, and navigation. Each area was to be oriented toward technological advances through the application of new discoveries of physical principles. This Colbertian Academy of Sciences became the model institution from which Gottfried Leibniz later created his academies in Berlin and St. Petersburg.

In 1662, Colbert's good friend and collaborator, the Toulouse Counsellor of Parliament and mathematician Pierre de Fermat, joined Blaise Pascal, Gilles de Roberval, Pierre Gassendi, and a few others, to form the core of a society that met regularly, and in private with Colbert in the Royal Library, until the time the Academy was to be officially located in the Louvre Museum in 1699. Scientists and mathematicians from all over Europe were invited to join the new institution—all of whom had been challenged, in 1658, by the young Pascal into discovering a geometric construction for determining the characteristics of the cycloid curve.

[View full size](#)

Sébastien Le Clerc I, 1671

[View full size](#)

LoC

A method of accurately determining longitude, derived at Colbert's Royal Academy of Sciences, advanced the geographic knowledge of Europe. New geodesic studies resulted in improved maps and sailing charts. The first truly accurate map of

France and its provinces, in 1744 (bottom) was the work of three generations of work by the Cassini family. At top, Louis XIV visiting the astronomy room of the Royal Academy of Sciences.

The offers of salaries and pensions were very attractive, and the prospects of collaborating with the best scientists of Europe were even better. Colbert sent out personal invitations to the Dutch astronomer and geometer Christian Huygens, one of the few to solve Pascal's cycloid problem; the Italian astronomer and civil-military engineer Gian Domenico Cassini; the young Danish astronomer who was to establish the speed of light, Ole Rømer; the German mathematician Ehrenfried Walther von Tschirnhaus; the German astronomer Johann Hevelius; the Florentine geometer Vincent Viviani; and even the British mathemagician Isaac Newton. Huygens, Cassini, and Rømer immediately accepted the invitations; others accepted a little later.

On Dec. 22, 1666, Huygens was nominated as President of the Royal Academy.

Colbert believed that the most important means of securing the future of France was to persuade the young King to fund and support great scientific and technological projects that would both increase the power of the nation internally, and extend its contributions abroad.

There were several great projects of note. One was an accurate method for the determination of longitude, a project as old as the Platonic Academy of Alexandria, following through the astronomical discoveries of Erastosthenes and Hipparchus. This caused a major advance in the geographic knowledge of Europe by improving the accuracy of maps and sailing charts through the introduction of new geodesic studies (the Cassini maps), a precursor to the revolutionary study that Carl Gauss made two centuries later. This effort resulted in the first accurate knowledge of the Earth's geography. Parallel to it, was the creation of the Paris Observatory, and the successful

precision grinding of very powerful telescope lenses, designed and hand-polished by Huygens himself.

The second and most far-reaching scientific breakthroughs came with new discoveries in the field of optical physics, especially the revolutionary discovery of principle by Rømer in the determination of the finite speed of light; by Huygens in the discovery that light propagates in spherical waves; by Fermat in demonstrating the principle of least-time in light refraction; and by Leibniz with the revolutionary application of his least-action principle to optical processes by means of his calculus.[fn_9]

A third project, involving the special collaboration of Huygens and Leibniz, was the development of a steamboat invented by Denis Papin.[fn_10]

In 1673, Leibniz built a working model of a calculating machine with the collaboration of the Royal Librarian Pierre de Carcavy, and Huygens. It became such a success that he was immediately asked to build three models, one for the new Observatory, one for the King, and one for Colbert.

After Colbert died in 1683, a new witch-hunt began against the Protestants of France, and the Academy suffered greatly when, in 1685, under the revocation by Louis XIV of the Edict of Nantes, which had guaranteed freedom of religion for Protestants since Henry IV, Ole Rømer and the other “undesirable Protestant,” Christian Huygens, were forced out of the country. The Academy survived for a hundred years under Fontenelle, Condorcet, and Lavoisier, but was ultimately destroyed in 1793 by the Jacobin counter-revolution.

View full size

Sergent-Marceau

Colbert presents plan for the Canal royal en Languedoc to Louis XIV in 1668.

Continental Challenge to the 'Sea Powers'

But the most immediate and powerful industrial result of Colbert's Academy project, was the realization of the greatest hydraulic engineering masterpiece of the era—the Languedoc Canal.

The *Canal Royal en Languedoc* (built 1667-81), known also as the *Canal du Midi*, was a typical example of how Colbert, and his engineer protégé, Pierre-Paul Riquet, realized the Mazarin principle of the Peace of Westphalia. In fact, the Languedoc Canal represented, for several hundred years, the most advanced form of hydraulic technology in the world, and the most economical route for the transport of merchandise between the northern nations—Sweden, Denmark, Poland, Northern Germany, Belgium—and the southern nations of Italy, Greece, Venice, the Balkan States, Turkey, Africa, and the Orient. The construction of the canal provided a short-cut route of 240 kilometers (145 miles) across France, saving 3,000 kilometers represented by the sailing around Spain; and an economy of taxes, by avoiding the Hapsburg Empire's tolls at the choke point of Gibraltar.

Had the British and Dutch monopolies of the time been reasonable in their trade negotiations with France, this fair-trade system would have also brought down their costs of goods.

As far as external commerce is concerned, Colbert always extended the same fair trade policy to all nations, including the liberal free-traders Holland and England. But neither the liberal Dutch nor the English accepted Colbert's policy of fair trade. That is why Colbert had to send his toughest ambassador to London: his own brother, Charles Colbert de Croissy, the same who had served Mazarin as ambassador to Vienna in 1660.

After a number of tough negotiating years, in which Charles

Colbert was forced to make a certain number of sacrifices, an amusing point of contention came up that could serve as a precursor to the antics of Lewis Carroll in his book, *Alice's Adventures in Wonderland*. In 1669, Colbert reminded his ambassador "not to be duped" by British pretensions on the high seas; the issue related to the British Admiralty requesting the right to be saluted first on all of the seas of the globe.

In a letter dated July 21, 1669, Colbert wrote his brother a note in which he stated:

As far as the Ocean is concerned, even though they [the British] are the more powerful, we have not, until now, come to the view that their pretended sovereignty has been recognized; therefore it pertains to the common good of the two nations, and of the interests of the two kings, to establish this parity on all of the seas.... As for the treaty on commerce, the ideas of Lord Arlington are very reasonable, since they tend to establish a reciprocal treatment between the two Kingdoms.

Colbert ended up recommending that "salutes" be considered optional; but the liberal free-trade policy of England remained on a steady course.

The control of sea-lanes by the financial oligarchies of maritime powers such as the Venetians or the British-Dutch East India company monopolies, was being challenged by Colbert's emphasis on a dirigist continental infrastructure project, as the growth principle for economic development of sovereign nation-states. The same principle is applicable today, with the LaRouche Eurasian Land-Bridge concept, in which all European governments see the benefit of Asiatic nations as the natural outlet for export of their technologies. The proposed agreements for the extension of the German-Chinese magnetic-levitation Transrapid train, already commercialized in Shanghai since Jan. 1, 2003, are a prime

example of this type of fair trade, technology-sharing policy.

Economics of Generosity: The Languedoc Canal

The Languedoc Canal Project was the greatest project of the 17th Century: a triumph of engineering skills, built by a self-made geometer-engineer, Pierre-Paul Riquet. This Herculean task, which had been deemed impossible since Roman times, was a gigantic water infrastructure work that Charlemagne himself had dreamed of building. In 1516, François I had asked Leonardo da Vinci's advice on the feasibility of a canal in that region of France. Leonardo actually spent his last years in Amboise, studying possible canal connections between the Loire and the Seine Rivers. Other studies had been made for a canal through the Languedoc region during the reigns of Charles IX, Henry III, Henry IV, and Louis XIII.

It was not until Colbert that a solution, to what had become known as the impossible Canal du Midi, was discovered.

There were four main reasons for the construction of this great canal:

First, coming out of the Thirty Years' War, this canal project corresponded to a greatly needed change of strategy and of political economy for the entirety of Europe. As we have said, the crossing of France by canal, between the Atlantic Ocean and the Mediterranean Sea, provided French and allied ships with a strategic by-pass of Gibraltar, an area that had become very dangerous, and quite costly, during the interminable wars with Spain and the Austrian Hapsburg Empire.

Second, the canal set the example for joint public and private infrastructure development projects along waterways of any nation, providing improvements for land-locked areas, and opening them up to increasing exchange of cultures with other regions and other nations. Moreover, both the King and Riquet were to receive a regular income stream from low-fee tolls.

The canal was going to pay for itself in a very short period of time, and provide a small margin of profit, enough for repairs and for the introduction of new technologies. Riquet made it explicit that he had no intention of building the canal for the purpose of financial gain.

Thus, the Peace of Westphalia trade and commerce studies, made earlier by Mazarin for the benefit of the seven river regions of the Hapsburg Empire, became a renewed focus of interest. The canal was going to create the greatest import-export capabilities ever imagined for that time.

Third, the canal provided for an extraordinary increase of economic activities in the Province of Languedoc itself, where Upper Languedoc wheat production could be shipped easily eastward to the wheat-starved Lower Languedoc region. In exchange, the Lower-Languedoc production of excellent wines could be easily shipped westward, while the linen and silk goods of Lyons could also travel the same route.

This corridor also provided the entire region from Toulouse to Beziers with the development of new olive groves, vineyards, greater expansion of granaries in the Lauragais region, new trading companies and gristmills, and prospects for mining. The more farsighted citizens of Castelnaudary, for example, even paid Riquet to divert the canal toward their town. Riquet also projected the creation of new towns along the canal route.

Fourth, and not least, the entire course of the 240-kilometer canal was going to be carved into one of the most beautiful landscapes in the world, and was going to be covered with 130 arched bridges built by the “beautifying engineers” of the *Ponts et Chaussées*. Colbert and Riquet were both of the conviction that if something is beautiful, it is useful!

Riquet’s ‘Parting of Waters’ Paradox

However magnificent the idea was, and however great the

advantages were anticipated to be, all of the proposals to link the Atlantic Ocean and Mediterranean Sea with a canal, during a period of 1,000 years, were demonstrated to be totally impracticable, and plans presented by the best engineers in the world, were rejected each time..

There were two ostensible reasons why this project was considered to be impossible. One was that the two rivers flowing respectively into the Atlantic and the Mediterranean—the Garonne and the Aude—could not be connected because of difficulties of terrain between them; and the technology to raise any great quantity of water upwards of 190 meters above sea level did not exist. The other reason was that there was no other visible source in this quasi-desert region of Provence that could provide the canal with the required amounts of water.

However, there was a third and more profound and subjective reason. All of the canal plans were rejected because none of them reflected the necessary discovery of principle that would make it work. Just as Filippo Brunelleschi had discovered the physical geometric principle of the catenary for the erection of the “impossible” dome of the Florence Cathedral, Riquet had discovered the required physical geometric principle that solved the problem of the “impossible” Languedoc Canal.

Pierre-Paul Riquet (1604-80) was a descendent of a Florentine family by the name of Arrighetti, changed to Riquetty, and then to Riquet. His father, the Count of Camaran, who was a public prosecutor for the Crown, educated his son in public management and got him a post in the administration of Beziers in the Languedoc region. As a young man, Riquet attended the council meetings of the Counts of Languedoc with his father, at several of which there were presentations of canal projects “linking the two seas.” After witnessing several unsuccessful debates on the question, Pierre-Paul Riquet became passionate about finding a solution to this “impossible problem.”

Since Riquet did make the discovery, and built the canal, the following description must hold some truth, with respect to the discovery which must have happened in the mind of this great man.

One day, a paradox must have struck Riquet; an anomaly in the form of a simple question must have struck him: "How can the flow of a canal go in two directions at once?" In a way, it was a very simple question; but none of the other engineers over centuries, who had looked instead for ways to connect up the river courses of Languedoc, seemed to have approached the problem quite this way.

That the question was vital to Riquet, is shown by the fact that he had a drawing made, sometime after his discovery, to commemorate a pedagogical reconstruction of his principle. It showed himself demonstrating to the Commissioners of the King and of the States, the solution to the problem that he had called—in a reference to the Moses miracle at the Red Sea—"the parting of the waters."

The drawing simply shows how a stone, placed before the water rising from the Fontaine La Grave, on the Plateau de Naurouze, divided the stream of water into two opposite directions, one part flowing west, toward the Atlantic Ocean, and the other flowing east, toward the Mediterranean Sea. Riquet's paradox had become a metaphor for what he then began to call the "canal of the two seas." He had generated a solution in principle to the "impossible" canal.

The "canal of the two seas" became his life's mission. Year in and year out, Riquet experimented, created model projects on his own land, and studied different locations around Montagne Noire, travelling the distance many times, searching for the solution to the source of water that would connect the two seas. If the illustration of the "parting of the waters" showed the principle, the fulfillment of that principle was going to be another matter altogether.

There was only one ideal spot in the entire expanse between the two seas where Riquet's principle could be applied, and that had to be precisely at the highest point that divided the entire region between West and the East. And when Riquet found that unique spot, there was no source of water at that location.

The Engineering Task

It was not until the ripe age of 58, after serving the government of Colbert as a Controller of the Salt Tax (*gabelle*) in the region of the Languedoc for 20 years, that Riquet confirmed his hypothesis by conducting a crucial experiment. By that time, he had enough of a personal fortune to invest in his "grand design," as he called it. Riquet asked Colbert to let him resign, and to hire him as chief engineer of the canal project. Colbert agreed, and got his Toulouse Counsellor, Pierre de Fermat, to authorize the project that was going to be built in his jurisdiction.

Riquet was able to solve his paradox by demonstrating how the result of its resolution was going to express itself in the increase of man's mastery over nature, in a definite increase in man's potential relative population-density. He knew beforehand, that the construction of the canal would create an expansion in markets inward and outward, which would result especially in the increase of French production of wheat, wines, and fabrics being exported toward England, Sweden, Germany, Holland, Italy, Greece, and so forth.

A Languedoc teacher, Philippe Calas, living today near Béziers, shows on his website called "*Le Canal du Midi en Languedoc*," how Riquet tackled the different engineering problems. He writes:

But there was one overwhelming problem facing all of these would-be canal builders: how to supply such an engineering work with water? One part of the route represented no such

problem. The section from Toulouse to the Atlantic could be achieved by the canalization of the River Garonne, navigable along this stretch. But from Toulouse at one end of the canal proper, to sea level at the other (Mediterranean end), the canal would have to rise to a summit of 190 meters. How could enough water be found to keep the canal flowing at a constant rate, and at what point should this water be supplied to it in order to distribute it evenly to the western section flowing toward Toulouse and the eastern section flowing towards Béziers?

FIGURE 2

The Languedoc Canal, Great Project of the 17th Century

[View full size](#)

Source: EIRNS.

The Languedoc Canal, connecting the Atlantic and Mediterranean Seas across southern France, built between 1667 and 1681, had been a dream for centuries. Solving the “impossible” paradox of creating a water source that could flow in two directions—eastward and westward—it was the greatest civil engineering project of the 17th Century. It contributed to shifting commerce from “free-trade” control of the sea lanes toward fair-trade development in the interior of the continent. The project became a model for much larger continental projects such as the Rhine-Main-Danube Canal built during the 20th Century.

And who would be foolish enough to think that such a fantastic source of water could ever be found in the quasi-barren mountains of the Languedoc?

FIGURE 3

The Transaqua Project

[View full size](#)

EIRNS/John Sigerson

The same nation-building principle applied to a proposed infrastructural great project today: the plan to create a canal to recharge the disappearing Lake Chad in Africa’s Sahel, by draining part of the catchment area of the Zaire

River's great flow. The urgent project will not be done without the kind of public credit strategy pioneered by Colbert, known since then as "dirigism."

As soon as he was ready to make his experiment known, Riquet wrote to Colbert, who immediately saw the solution, and was won over to the project. Colbert always appreciated the character of a man who could not be shaken from a true discovery, and he knew he could absolutely count on Riquet to bring the great work to success, if he gave him the necessary backup. The engineering task was to assemble enough water in a catch basin—from what today would be called a "catchment area" of subsurface water—and at the highest elevation, which could supply all of the necessary water to flow with gravity continuously into a westward slope toward the Atlantic and into an eastward slope toward the Mediterranean, each in a controlled manner.

Riquet found several hidden springs and streams in the vicinity of Montagne Noire, less than halfway between Carcassonne and Toulouse, which could supply a reservoir to be built at Saint-Ferriol. This reservoir of water had to hold a large enough supply of water to feed the canal all year round, including during periods of extreme drought, which occurs regularly in Provence. The reservoir was also to be supplemented by three additional sources—the Sor River, the Alzau stream, and the Fresquel River. A series of secondary basins had also to be constructed, to control the deliveries of the many flows.

[View full size](#)

M. Striķis

The beautiful Languedoc Canal is still in regular use, 341 years after its "impossible" construction. Its revolutionary features included lining the canal with trees to stabilize its banks. Here, a section of the canal at Carcassonne, Languedoc-Roussillon.

Canal and Ports du Midi

In his first testing experiment, Riquet spent £200,000 to build a drainage trench demonstrating to the Council of the State of Languedoc how the whole system would work. At that occasion, on Nov. 27, 1664, Riquet wrote to Colbert, saying:

But in this case [the drainage trench experiment], I am putting at risk both my fortune and my honor, and they won't fail me. In fact, it seems more reasonable that I shall acquire a little more of one as well as of the other, when I come out of this successfully. I hope to be in Paris during the month of January next... And then, Monseigneur, I shall have the honor of telling you, in person, and in a better fashion, all my sentiments on the subject. And you will find them reasonable because I will have established precise propositions that will consequently be in accordance with your wish; and in which case I shall follow my natural inclination of frankness and freedom, and without quibbling.

On May 25, 1665, Riquet was in Paris meeting with Colbert, who gave him his patent papers securing him in his rights of ownership. Two months after, on the last day of July, Riquet wrote Colbert, filled with the excitement of Archimedes coming out of his bathtub. His experiment was a total success! He wrote:

Many people will be surprised to see how little time I have taken, and little expense I have used. As for the success, it is infallible, but in a totally new fashion, that no one ever thought of, including myself. I can swear to you that the pathway I have now discovered had always been unknown to me, regardless of all the efforts I had made in attempting to discover it. The idea came to me in Saint-Germain, which is quite far away, and my musing proved me right about those locations.[fn_11]

By 1666, after Riquet had developed extensive feasibility

studies and established the financial conditions for the construction of the entire canal, he got permission from Colbert to begin the first phase of construction. The entire project was going to be built in three phases, and be financed both by the State and through private means (Riquet's).

Phase one, which was to be financed entirely by Riquet himself, included the hydraulic work of a catch basin—the Saint-Ferriol reservoir at the foot of Montagne Noire—with a capacity of 6 million cubic meters of water, the largest man-made lake ever built up to that time; and the building of the Toulouse-Trebes section of the canal going west toward the Atlantic. This reservoir was going to supply the water for the entire work.

The second phase, to be financed by the State, included the canal section from the reservoir to the fishing village of Cette (today called Set), on the Mediterranean.

The third phase, also to be financed by the State, included the creation of a major seaport facility at Set.

Moreover, the canal presented several extremely difficult engineering feats, such as having to go through the Malpas Mountain in an excavated tunnel of 173 meters in length, and then pass as an aqueduct for several hundred yards over the Ord River. The entire project originally contained 75 locks, took 14 years to build, and cost the royal treasury more than £7.7 million, not including the £4 million invested by Riquet personally. Louis XIV and Jean-Baptiste Colbert inaugurated the canal at Set, on May 24, 1681.

Although Riquet, who died eight months earlier, had not lived to see his masterpiece of engineering completed, he had lived and communicated to others the joy of immortality, and was comforted in the knowledge that he had brought a great contribution to mankind. At the turn of the 18th Century, the famous military engineer and admirer of Riquet, Marshal

Sébastien de Vauban, made some important improvements and a number of significant additions to the canal. Today, the canal is still in operation, for both trade and tourism.[fn_12]

Riquet also broke new ground in fostering “the advantage of the other” by providing exceptional benefits for his own workers. The Canal Company had a 12,000-man workforce, divided into 240 brigades of 50 men each. These represented the best-paid workers of the period for this type of construction work. Riquet had gotten from Colbert a royal order to pay, for the security of his workers, a salary of £10 a month per worker, which included modest living quarters, Sundays and religious and national holidays off, plus complete medical coverage and full disability in case of injury or death. The royal order also stipulated that “those who present themselves must be fit to do the work, not incapacitated in any way, and must not be younger than twenty years of age or older than fifty.” Riquet’s enemies were very upset, because other workers in the region of Languedoc began to demand similar working conditions.

Riquet’s royal charter for the protection of his labor force was the first of its kind in the history of Europe, guaranteeing the equivalent of good “union wages and conditions.”

The Principle of Discovery

How was Riquet’s canal plan going to guarantee success, when all of the others had failed? How can you guarantee that the LaRouche project of the Eurasian Land-Bridge will succeed, when all free-trade proposals have failed miserably? The answer to these questions lies in the fact that both Riquet and LaRouche understand the *principle of discovery*.

The irony of Riquet’s discovery was that, while everybody else was trying to use the waters of two rivers whose flows were contrary, and could not be made to climb up to 190 meters

above sea level, Riquet solved the problem by tapping the waters of far-away desert streams—up to 65 kilometers away from the canal's path—and sent them flowing into the only spot from which “the parting of the waters” could send the flows down in two directions at once! The idea was brilliant and the fruit of a true genius.

It is amazing how apparently unsolvable problems get resolved, when they are viewed from above the domain of sense perception. Riquet's project was so successful, that when Marshal de Vauban visited the site a few years after its completion, he remarked: “There is, however, something missing here: there is no statue of Riquet.”

In May 1788, a year after visiting the south of France, the United States' Minister to France, Thomas Jefferson, sent some notes about the construction of the Canal of Languedoc to George Washington. Jefferson wrote:

Having in the Spring of the last year taken a journey through the southern parts of France, and particularly examined the canal of Languedoc, through its whole course, I take the liberty of sending you the notes I made on the spot, as you may find in them something perhaps which may be turned to account some time or other in the prosecution of the Patowmac [Potomac] canal.

Jefferson's acute interest in the Canal du Midi is one more example showing how the economics of the Peace of Westphalia had found its manifest destiny in America.[fn_13]

Under Colbert's policy, France once again embraced the “principle of benevolence” that Louis XI had institutionalized from the sublime courage of Jeanne d'Arc. The so-called “religious wars” which had decimated Europe for over a century and a quarter, were stopped and overcome. Never, during such a short period as the Mazarin-Colbert reforms, had so much evil been defeated by such a simple and effective principle as “the

advantage of the other," or the common good. Without it, the Peace of Westphalia of 1648, and the era of sovereign nation-states which it launched, would not have been possible.

[fn_1] Hermann Scherer, *Histoire du commerce de toutes les nations depuis les temps anciens jusqu'à nos jours, Tôme seconde*. Paris: Capelle, Libraire-Editeur, 1857, p. 548. [back to text for fn_1]

[fn_2] The Mazarin plan for developing rivers and canals inside Germany made its way across the empire, and was finally realized in the reigns of the Grand Elector, Frederick William I (1620-88), the founder of the German nation-state, and his successor, Frederick II, the Great (1712-86). According to Scherer, *op. cit.*, it was Frederick II who fully succeeded in creating a real internal economic system centered on a series of canals connecting the rivers from east to west. After Frederick William I built the great trench that connected the Oder and the Elbe rivers in 1668:

"Frederick II continued the canal works of his predecessor. In Westphalia, the Ruhr was made navigable, and an outlet was created to the saline Unna. The canal of Plauen established the most direct connection between the Elbe, the Havel, and the Spree; the Finow canal connected the Havel and the Oder; the Bromberg canal connected the Oder and the Vistula. These navigable channels soon gave a tremendous impulse to the commerce of the steppes and to the neighboring provinces with the basin of the Elbe, Silesia and Poland, and thus contributed greatly to the rise of Berlin as a commercial city." (Scherer, *op. cit.*, p. 581)

These canal routes correspond today to the different sections of the Mittelland Canal crossing Germany west-east, connecting all of its main rivers from the Rhine to the Vistula and linking the main cities of Bonn, Münster, Osnabrück, Hanover,

Braunschweig, Magdeburg, Berlin, and the Polish city of Bydgoszcz (Bramberg). [back to text for fn_2]

[fn_3] See Pierre Beaudry, "Peace of Westphalia: France's Defense of the Sovereign Nation," *EIR*, Vol. 29, No. 46, Nov. 29, 2002, pp. 18-33. [back to text for fn_3]

[fn_4] This principle of benevolence has its political roots in the policy of France's Henry IV and the Duke of Sully, in the aftermath of the Saint Bartholomew's Day religious massacre of 1572. As Sully had emphasized to the King later:

"Your intention must be to truly seek all of the means to have them [potentates] live in peace and tranquility among themselves, constantly soliciting them to establish a peace or a truce, whenever there should be contention or diversity of pretensions; and always to endeavor to put forward, with whomever you are dealing, your generous resolution whereby you wish everything for the others, and nothing for yourself" [emphasis added]. Maximilien de Bethune, Duc de Sully, *Memoires des sages et royales oeconomies d'estat, domestiques, politiques, et militaires de Henry le Grand*, par M.M. Michaud et Poujoulat, Tôme deuxième, Paris, chez l'editeur du commentaire analytique du Code Civil, 1837, p. 151. [back to text for fn_4]

[fn_5] Since the discovery of America and of maritime routes to India, the control of sea-lanes and the monopoly of world trade by global merchant companies have been the main interests of a few maritime financial oligarchies. They have been centered most prominently, during successive periods of history, in the cities of Venice, Amsterdam, and London, whence they wielded the power of their central banking interests over most of the national economies of the planet.

The 17th-Century Dutch East India Company was such a commercial house. It was created on March 20, 1602, for the purpose of establishing a monopoly of trading in the Far East.

The new company was placed under the control of the Duke, William of Orange, in Amsterdam, and was composed of 60 administrators elected by the shareholders—that is, by themselves—to form a General Estates that became the real, behind-the-scenes government of Holland. It was a kind of parliamentary group composed of six different chambers, located respectively in Amsterdam, Middelburg, Delft, Rotterdam, Horn, and Enkhuisen.

Their control mechanisms were not unlike the European parliamentary system of today, under the Maastricht Treaty and its central banking arrangement. The general business of international trade was put into the hands of a smaller group of seven directors who would meet, several times a year, in Amsterdam, to determine the number of ships to send out, the period of their voyage, the times of their departure and return, and their specific destinations and cargoes. The directors' executive orders had to be obeyed to the letter, with the strictest of discipline.

According to its charter, which was later copied by the British East India Company, the Dutch Company was the only one authorized to trade with the East Indies, and no one else from Holland was allowed to engage in any such trading for his own personal benefit. In fact, no other Dutch ship was allowed to take the route of the Cape of Good Hope, or Cape Horn, without the permission of the Dutch East India Company. Furthermore, it had the exclusive right to establish colonies, coin money, nominate or eliminate high functionaries of government, sign treaties with other nations, and even make war against them. This Hobbesian trading arrangement was so powerful that it had life-and-death control over all of the sea-lanes of the world, and of the colonies the Company looted for their labor and products. Holland was no longer a country with a company, but a company with a country.

In his *Histoire du Commerce de toutes les Nations*, the 19th-Century German historian Hermann Scherer described the

monopolistic so-called free trade of the Dutch Company. In 1602, after expelling the Portuguese by force from the Molucca Islands in Indonesia, the men of Admiral Warwyk's 14 ships occupied the most important islands, especially Java, and made exclusive contacts with the indigenous tribes, for the complete control of spice production and trade of the entire region, that is, to the exclusion of any other country.

Scherer reported: "They [the Dutch East India Company] made war on nature itself, by letting her grow her goods exclusively where they intended to have complete control, and by destroying crops everywhere else. A company order restricted the growth of nutmeg trees on the island of Banda; another imposed a ban on cloves on the island of Ambon. In all of the other Molucca Islands, trees had to be burnt and slashed, and any new plantation was forbidden under threat of severe punishment. Treaties were agreed upon with the indigenous people, which sometimes had to be imposed by force of arms. The Islands were closed to foreign ships, and contraband was watched for, day and night. The whole thing was organized in order to maintain a complete monopoly, and to prevent any price fluctuation in Europe." (Scherer, *op. cit.*, p. 259.)

After a few years of success that had surpassed all of its anticipations, the Dutch East India Company was transformed into a new colonial and political empire. The Dutch Company even made war against British colonial interests in Jakarta. The British knew precisely what the Dutch were up to, and they wanted a piece of the action. In 1618, Adm. Jean Koen fought the British in Jakarta. The city was burnt to the ground and the British were forced out permanently. The city was rebuilt in 1621, under the old Dutch feudal name—Batavia—and became the center of all of the Dutch operations in the Far East. Batavia then became known as the Pearl of the Orient. Such a monopoly expanded into India, into Ceylon (Sri Lanka) in 1658, into Malacca (Malaysia), Les Isles De Sonde (Sunda Islands),

the Celebes (Sulawesi), Timor, Borneo, Sumatra, and then beyond, into Thailand, Taiwan, China, and Japan.

Since the shareholders of the company were the ones fixing the prices, the “little green men under the floorboards of the stock exchange,” in Amsterdam, kept improving the differences between the cost of buying cheap spices and selling them dear, which brought them a profit of 200-300% per annum. In his *History of Dutch Commerce*, historian M. Lueder estimated that during 137 years, from its founding in 1602 until 1739, the Company had bought for a total of 360 million florins, and sold for a total of 1,620 million florins: a spoiling of nature, and of the general welfare of the people of Holland and of the Far East. [back to text for fn_5]

[fn_6] Pierre Clement, *Lettres, instructions, memoires de Colbert, Tome IV*. Paris: Imprimerie Imperiale, 1867, p. 216. [back to text for fn_6]

[fn_7] Clement, *op. cit.*, p. 235. [back to text for fn_7]

[fn_8] Historian Pierre Clement wrote that when Mazarin died, “leaving France in a state of peace on the outside, freed from the factions on the inside, but tired out, without resources, and scandalously exploited by any man who had 100,000 ecus to lend to the Treasury at 50% interest, Colbert, who had long followed with diligence the progress of corruption, who knew all of its ruses and weaknesses, and who was revealing them to Louis XIV—Colbert whom the King consulted first in secret, because the need he had of him was so great—necessarily had to be brought into the Council and occupy the first place. His special skills, his antecedents, his character, his hard work, the important fortune of Mazarin that he administered so wisely during 15 years, but most of all the modesty of the functions he had held under the Cardinal [Mazarin], everything pointed him toward Louis XIV.” (Pierre Clement, *op. cit.*, p. 94.

In his article, "Colbert's Bequest to the Founding Fathers," historian Anton Chaitkin appropriately likened Colbert's 1661 bold intervention to a real coup d'état (*EIR*, Vol. 19, No. 1, Jan. 3, 1992, pp. 20-21). [back to text for fn_8]

[fn_9] See G.W. Leibniz, "The Discoveries of Principle of the Calculus in *Acta Eruditorum*," eight unpublished translations by Pierre Beaudry. [back to text for fn_9]

[fn_10] Philip Valenti, "Britain Sabotaged the Steam Engine of Leibniz and Papin," *EIR*, Vol. 23, No. 6, Feb. 16, 1996, pp. 18-23; see also *Fusion*, Vol. 2, No. 4, Dec. 1979. [back to text for fn_10]

[fn_11] Pierre Clement, *op. cit.*, p. 305. [back to text for fn_11]

[fn_12] Sébastien Le Prestre, Marquis de Vauban (1633-1707), was a Marshal of France and a military engineer who had studied Leonardo da Vinci and especially the great works of Pierre-Paul Riquet. A member of the Academie des Sciences, Vauban distinguished himself by establishing the most advanced form of modern fortification, surrounding France with a defensive shield by rebuilding more than 300 fortified cities and creating 37 new ones. (The post-Vauban Fort McHenry, located in Baltimore, Maryland, is a typical Vauban fortification.)

Vauban was a Colbertian economist who was preoccupied mostly with improving the conditions of labor, and who considered that "work is the principle of all wealth." Louis XIV unjustly disgraced him, but it was in honor of Vauban that Saint-Simon created the French word *patriote*. [back to text for fn_12]

[fn_13] Roy and Alma More, *Thomas Jefferson's Journey to the South of France*. New York: Stewart, Tabori & Chang, 1999, p. 157. [back to text for fn_13]

Principles of Westphalia

The Treaty of Westphalia of 1648 brought an end to the Thirty Years' War, the last of wars that had drowned Europe in blood in battles over religion. It defined the principles of sovereignty and equality in numerous sub-contracts. It became the constitution of the new system of states of Europe. We paraphrase the two key principles:

Article I begins: A Christian general and permanent peace, and true and honest friendship, must rule between his Holy Imperial Majesty and his Holy All-Christian Majesty, as well as between all and every ally and follower of the mentioned Imperial Majesty, the House of Austria ... and successors.... And this Peace must be so honest and seriously guarded and nourished that each part furthers the advantage, honor, and benefit of the other.... A neighborliness should be renewed and flourish for peace and friendship, and flourish again.

(In other words, peace among sovereign nations requires, according to this principle, that each nation develops itself fully, and regards it as its self-interest to develop the others fully, and vice versa—a real “family of nations.”)

Article II says: On both sides, all should be forever forgotten and forgiven—what has from the beginning of the troubles, no matter how or where, from one side or the other, happened in terms of hostility—so that neither because of that, nor for any other reason or pretext, should anyone commit, or allow to happen, any hostility, unfriendliness, difficulty, or obstacle in respect to persons, their status, goods, or security itself, or through others, secretly or openly, directly or indirectly, under the pretense of the authority or the law, or by way of violence within the Empire, or anywhere outside of it, and any earlier, contradictory treaties should not stand against this.

Instead, the fact that each and every one, from one side and

the other, both before and during the war, committed insults, violent acts, hostilities, damages, and injuries, without regard of persons or outcomes, should be completely put aside, so that everything, whatever one could demand from another under his name, will be forgotten to eternity.

–Prepared by Pierre Beudry from the French and Latin original texts. [back to text]

Preview the fall issue here

The Schiller Institute has just released the second issue of its new quarterly journal dedicated to the creation of a classical culture. The 95-page issue, described below, is yours as a monthly contributing member. Memberships start at \$5/month. Give more if you can. This beautiful journal, written for audiences from 12 to 102, is a map to winning a beautiful future. Failure is not an option.

In this special issue, we take on the question of “What is an Aesthetical Education?” This is an incredibly important and challenging question, but one that must be taken up. We want to examine different people and nations who have either attempted or successfully created this type of educational system.

We have a very wonderful composition for you to work through. Here are a few highlights:

Restore Classical Education to the Secondary Classroom

by Lyndon LaRouche

The Cult of Ugliness, Or Beauty As A Necessary Condition of Mankind

by Helga Zepp-LaRouche

Foundation for the Future

by Leni Rubenstein

The Current Transformation of Education in China: Shaping a More Beautiful Mind

by Richard A. Black

A Taste of the Sublime Comes from the Most Unexpected of Places

An Interview with Heartbeat Opera's Ethan Heard

Subscribe here!

Have fun! *Anastasia Battle*, Editor-in-Chief, *Leonore*

Hvilken form for fred? Hvilken type vækst?

Den 20. marts (EIRNS) – Vi lever med den umiddelbare trussel om en omfattende atomkrig, der kan udslette den menneskelige art, og i en økonomisk selvmordsspiral, der ødelægger menneskeliv og fremskridt. Hvad er vejen ud?

Folk af god vilje søger fred i Ukraine, men hvilken slags fred? Hvis fred blot var et fravær af krig, var Ukraine og Rusland så "i fred" før den 24. februar? Har Rusland og NATO været "i fred" i de sidste tyve år?

En fred, der er baseret på en magtbalance, på en kalibreret lighed mellem forskellige mål, kan ikke bestå; den ville ikke

afspejle menneskehedens universalitet eller de fælles veje til velstand og lykke...

Den fornødne form for fred, der er nødvendig for verden, kan ikke vindes på Ukraines jord.

Den må føres og tilvejebringes af befolkningen i USA, i andre NATO-lande, i den alliancefrie verden, af alle – kort sagt gennem en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer, der tager hensyn til alle nationer og menneskehedens interesser generelt.

Denne interesse går ud over nationernes (eller deres herskende elites) privilegier, og har sin autoritet fra det enkelte menneskes natur som skabt i Guds levende billede, udstyret med fornuft og med en impuls (og en ret, der i vid udstrækning er uforløst!) for, på en varig måde at bidrage til hele menneskehedens fremskridt.

Vi er nået til det punkt, hvor fattigdom overalt på denne klode er omsonst, og hvor dens fortsatte tilstedeværelse er en forbrydelse. I modsætning til dette store potentiale af det menneskelige sinds og den menneskelige økonomis kræfter, befinder sig et angloamerikansk centreret imperium, der direkte angriber det menneskelige potentiale til at trives – angriber det gennem grønne mandater, finansialisering af økonomien og med direkte militære konfrontationer.

Den russisk-ukrainske bio-geo-kemiker Vladimir Vernadsky beskrev den voksende kraft i det menneskelige sind i sin "Scientific Thought as a Planetary Phenomenon", som han skrev i 1930'erne:

"I løbet af det sidste halve årtusinde, fra det 15. til det 20. århundrede, fortsatte udviklingen af menneskets stærke indflydelse på den omgivende natur og dets forståelse af den, i et hastigt tempo og blev stadig mere magtfuld. I løbet af denne periode blev hele planetens overflade omfattet af en fælles kultur: opdagelsen af bogtrykkeriet, kendskab til alle

tidligere utilgængelige områder af jorden, beherskelse af nye energiformer – damp, elektricitet, radioaktivitet – beherskelse af alle kemiske grundstoffer og deres anvendelse til menneskets behov, skabelse af telegraf og radioen... Gennemgribende sociale forandringer, der fik støtte fra de brede masser, satte deres interesser i første række, og spørgsmålet om at eliminere underernæring og hungersnød blev en realistisk mulighed, som ikke længere kunne ignoreres.”

Tiden er inde til at organisere verden omkring realiseringen af dette store potentiale hos den menneskelige art, til at kassere fortidens brutale geopolitik og magtbalance perspektiv, og skue frem mod en fremtid med overflod og fremskridt.

Dér ligger sejren! Og den skal opnås, inden “dommedagsuret” slår midnat.

Styrk Schiller Instituttets konference den 9. april!

EAEU-Kina drøfter finansielt- økonomisk alternativ til dollar-regimet

Den 15. marts 2022 (EIRNS) – En videokonference fandt sted den 11. marts med deltagere fra Den eurasiske økonomiske Union (EAEU) og Kina om et projekt for et uafhængigt internationalt valuta- og finanssystem, der omfatter en ny valuta og andre forhold. Dette blev aftalt af deltagerne i den økonomiske dialog “Ny fase af det valutamæssige, finansielle og økonomiske samarbejde mellem Den eurasiske økonomiske Union og Folkerepublikken Kina. Globale forandringer: Udfordringer og

løsninger". Dette meddeles af korrespondenten fra erhvervsinformationscentret Kapital.kz med henvisning til EAEU's pressetjeneste. "I betragtning af de fælles udfordringer og risici, der er forbundet med den globale økonomiske afmatning og restriktive foranstaltninger mod EAEU-staterne og Kina, bør vores lande intensivere det praktiske samarbejde, både på baggrund af regelmæssige ekspertdialoger og inden for fælles foranstaltninger og projekter", sagde EAEU's minister for integration og makroøkonomi, Sergei Glazyev.

Wang Wen, dekan for RDCY's finansielle institut, understregede, at EAEU-landenes og Kinas holdninger til mange spørgsmål på den globale udviklingsdagsorden ligger tæt på hinanden, og udtrykte støtte til intensiveringen af den eurasiske-kinesiske dialog. Som følge af drøftelserne blev det besluttet at fremme projektet om et uafhængigt internationalt valuta- og finanssystem. Det forventes, at det vil blive baseret på en ny international valuta, som vil blive beregnet som et indeks af de deltagende landes nationale valutaer og råvarepriser. Det første udkast vil blive fremlagt til drøftelse inden udgangen af marts. Dialogdeltagerne overvejede også de mere konkrete aspekter af samarbejdet mellem EAEU og Kina inden for energi og informationsteknologi, handel med råvarer samt foranstaltninger for at tilpasse landene det eksterne økonomiske pres.

Der er kommet forskellige beretninger i medierne om konferencen den 11. marts, bl.a. fra Sputnik Kasakhstan og Zakon.kz om de aktive drøftelser mellem repræsentanter for Kina og Den eurasiske økonomiske Union om udformning af et udkast til et uafhængigt internationalt valuta- og finanssystem. <https://lenta.ru/news/2022/03/14/ruschina/>

Udvalgt billede: Claudia Seidenstick

Nu med de første prominente underskrivere: Underskriftindsamling: Indkaldelse til en international konference for at etablere en ny arkitektur for sikkerhed og udvikling for alle nationer

Se de første prominente underskrivere nedenunder.

23. februar 2022 – I lyset af den eskalerende Ukraine-krise spørger folk rundt om i verden indtrængende sig selv og deres politiske ledere, hvor det hele skal ende. Er dette på vej mod en meget stor, måske endda termonuklear, global konfrontation? Står vi over for en omvendt, farligere Cuba-krise? Vil menneskeheden overhovedet overleve?

Bag denne meget reelle krigsfare og årsagen til denne, ligger sammenbruddet af hele det transatlantiske finanssystem. En spekulationsboble af derivater og gæld på næsten 2 billiarder dollars er allerede ved at gå op i røg. En proces med hyperinflation er blevet udløst globalt, med et ledsagende sammenbrud af de vestlige nationers fysiske økonomier. City of London og Wall Street, ejerne af dette bankerotte system, er desperate efter at ødelægge ethvert fungerende alternativ til

deres system – såsom Ruslands og Kinas alliance omkring Bælte- og Vej-initiativet, som nu omfatter næsten 150 nationer – og det finansielle etablerement har åbent erkendt, at det er det, der er på spil.

Det samme har Vladimir Putin, som med rette har erklæret, at USA's/Storbritanniens/NATO's ubarmhjertige ekspansion mod øst, op til Ruslands grænser, er drevet af denne økonomiske politik, og at den truer Ruslands nationale sikkerhed på en måde, som Rusland ikke kan acceptere.

For at standse fremdriften mod krig, er det derfor nødvendigt at anvende en mere gennemgribende tilgang, nemlig at etablere et helt nyt paradigme, som vil sikre sikkerheden og den økonomiske udvikling for alle nationer på jorden. Den eneste nyere præcedens for dette i Vesten, er den Westfalske Fred fra 1648, som satte en stopper for 150 års religionskrige i Europa. Den blev først udformet på det tidspunkt, hvor alle parter indså, at hvis de fortsatte ad deres nuværende vej, ville der ikke være nogen vindere og meget få overlevende. De valgte at skabe et nyt paradigme, baseret på forsvaret af den andens interesser, og på den forudsætning at alles sikkerhed var den grundlæggende forudsætning for hver parts sikkerhed.

Det er den vigtigste læresætning af den Westfalske Fred for i dag. Verden står i dag ved en lignende skillevej. Hvis den nuværende geopolitiske politik fortsætter, udgør en atomkrig en meget reel mulighed – hvorefter der ikke vil være nogen vindere, og sandsynligvis heller ingen overlevende.

I stedet må der straks indkaldes til en international konference, i stil med det Westfalske Fredsinitiativ. Den grundlæggende opgave for alle parter er at sikre, at der tages hensyn til de centrale økonomiske og sikkerhedsmæssige interesser for hver enkelt part – med andre ord en orden baseret på den andens fordel, på det fælles bedste, eller den almene velfærd, og på en grundlæggende kærlighed til hele menneskeheden.

Det økonomiske system må også omformes drastisk for at give udtryk for dette livssyn. Den berømte amerikanske økonom Lyndon LaRouche specificerede meget detaljeret, hvordan et sådant system ville fungere, baseret på det han kaldte sine Fire Love:

Den øjeblikkelige genindførelse af Glass/Steagall-loven, som blev iværksat af den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelt, uden ændringer, hvad angår handlingsprincippet. Det betyder, at hele den spekulative finansboble skal underkastes en konkursbehandling.

En tilbagevenden til et system med topstyret og nøje defineret nationalt banksystem, som angivet af USA's første finansminister, Alexander Hamilton.

Formålet med brugen af et sådant føderalt kreditsystem er at skabe højproduktive udviklingsforløb med henblik på at forbedre beskæftigelsen, med den ledsagende hensigt at øge den fysisk-økonomiske produktivitet og levestandarden for personer og husholdninger.

Vedtag et "lynprogram" med fusionsdrevet teknologi for at fremme de grundlæggende videnskabelige gennembrud, som ubegrænset økonomisk vækst og udvikling kræver.

Schiller Instituttet og dets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, udsender denne opfordring for at igangsætte den presserende internationale diskussion, der er nødvendig for at indkalde til en sådan konference og stoppe det såkaldte "Dommedagsur", før det slår midnat. Det er på høje tid, at institutioner og enkeltpersoner fra alle nationer træder frem og slutter sig til mobiliseringen for en international konference med henblik på at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer.

Skriv under på underskriftindsamlingen her på skrivunder.net:

Links til underskriftindsamlingen på andre sprog:
 Spanish, Italian, French, Swedish, Arabic, Danish, Portugese,
 German, and Chinese.

North America (U.S. and Canada)		
Canada	Julian Fell	Biologist; Co-Director Area F, Regional Government of Nanaimo, British Columbia
Canada	Faisal Huda	CEO, BUNA Capital Inc.
Canada	Bill MacPherson	Past President, Applied Science Technologists and Technicians of British Columbia
Canada	John Stone	MChE, Member, Association of Professional Engineers, Geologists and Geophysicists of Alberta
United States	Dr. Athar Abbasi	Major, U.S. Army (Ret)
United States	Jon Baker	Agricultural Bank Loan Officer
United States	James Benham	State President, Indiana Farmers Union; Board Member, National Farmers Union
United States	Fr. Lawrence Bernard	Order of Friars Minor (OFM)
United States	Mike Callicrate	Farm leader, Kansas/Colorado

United States	Marshall Carter-Tripp	Foreign Service Officer (ret), former political science professor
United States	Victor Chang	US-China Forum, Inc.
United States	Alan Covey	Political activist
United States	Joel Dejean	LaRouche Independent Candidate for U.S. Congress – 38th District (Texas)
United States	Dr. Joycelyn Elders	Former U.S. Surgeon-General
United States	Frank Endres	Farm Leader, California
United States	Christopher Fogarty	Chair, Chicago Friends of Irish Freedom; author of “Ireland 1845-1850; the Perfect Holocaust, and Who Kept it ‘Perfect’.”
United States	Graham Fuller	Former CIA Officer and Vice Chair of the National Intelligence Council
United States	Matthew Griener	City Council, Keota, Iowa
United States	Dr. Bihong Guan	Chairman, World Association of Chinese Elites
United States	DeWayne Hopkins	Former two-term mayor; current at-large Councilman, Muscatine, Iowa

United States	James Jatras	Former U.S. Diplomat and Advisor to U.S. Senate Republican Leadership
United States	Dr. Ernest Johnson	President Emeritus, Louisiana NAACP; civil rights attorney
United States	Wilbur Kehrli	National Board of Directors, American Blue Cattle
United States	George Koo	Chairman, Burlingame Foundation; retired international business consultant
United States	Keaten Mansfield	Center for Political Innovation, Chief of U.S. Staff
United States	Caleb Maupin	Founder and Director, Center for Political Innovation
United States	David Meiswinkle	Attorney and former President of the Lawyers' Committee for 9/11 Inquiry
United States	John O'Loughlin	

United States	Jeff Philbin	Nuclear Engineer, Technical Consultant, Independent Contractor
United States	Sam Pitroda	Inventor and entrepreneur; Chairman, Indian Overseas Congress
United States	Earl Rasmussen	Executive Vice President, Eurasia Center
United States	Diane Sare	LaRouche Independent Candidate for U.S. Senate – New York
United States	Naser Shahalemi	Executive Director, End Afghan Starvation
United States	John Shanahan	Editor, website: allaboutenergy.net
United States	Barbara Suhrstedt	International concert pianist
United States	Everett Suttle	Opera singer
United States	Bruce Todd	Former Independent candidate for NJ Lt. Governor; Retired Millwright, Local 715
United States	Mohammad Ashraf Toor, MD	Chairman, Pakistani American Congress
United States	Bob Van Hee	Redwood County Commissioner, Minnesota

United States	Zaher Wahab	Professor Emeritus of Education, former Advisor to the Afghanistan Ministry of Higher Education
United States	Alan Waltar	Retired Professor and Head, Dept. of Nuclear Engineering, Texas A&M University; Past President , American Nuclear Society
Europe		
Belgium	Frans Vandenbosch	Author of "Statecraft and Society in China"
Denmark	Tom Gillesberg	Director, Schiller Institute, Denmark; former parliamentary candidate
Denmark	Jelena Nielsen	Director, Russian-Danish Dialogue
Denmark	Jens Jørgen Nielsen	Former Moscow correspondent, Danish daily Politiken; author of books about Russia and Ukraine; a leader of Russian-Danish Dialogue
Denmark	Thomas Vissing	Director of a China-Nordic trading company

Denmark	Dr. Li Xing	Professor of Development and International Relations, Department of Politics and Society, Aalborg University
Donetsk People's Republic	Russell "Texas" Bentley	Journalist, Former Vice President of Donbass Humanitarian Aid
France	Jacques Cheminade	President, Solidarité et Progrès, former presidential candidate
France	Alain Corvez	Col. (Ret.), International strategy advisor; former advisor to the Commanding General of the United Nations Force in South Lebanon (UNIFIL)
France	Ali Ratsbeen	President, Academie Géopolitique de Paris
Germany	Dr. jur. Wolfgang Bittner	Author
Germany	Ole Doering	Professor, Hunan Normal University; Associate Professor, Dep't. for Global Health, Peking University; Privatdozent, KIT

Germany	Rainer Sandau	Technical Director, Satellites and Space Applications, International Academy of Astronautics (IAA)
Germany	Helga Zepp-LaRouche	Founder and Chairwoman, Schiller Institute
Greece	Leonidas Chrysanthopoulos	Ambassador ad Honorem; Secretary General, Black Sea Economic Cooperation Organization (BSEC), 2006-2012
Greece	George Tsobanoglou	Professor of Sociology, University of the Aegean
Italy	Mario Agostinelli	Chairman, Fondazione Energia Felice
Italy	Pino Arlacchi	Former Director, United Nations Drug Control Programme; Professor of Sociology, University of Sassari
Italy	Prof. Bruno Brandimarte	Professor of Electronic Measurement, Rome
Italy	Nino Galloni	Economist

Italy	Liliana Gorini	Chairwoman of Movisol (Movimento Internazionale per i Diritti Civili Solidarietà)
Italy	Prof. Fabio Massimo Parenti	Associate Professor of International Studies, CFAU, Beijing
Italy	Vincenzo Romanello	Nuclear Engineer, Founder of Atomi per la Pace (Atoms for Peace), Lecce. Italy
Italy	Alessia Ruggeri	Spokeswoman of Comitato per la Repubblica, Rome, Italy
Monaco	Aleksandar Krainer	Author, "Grand Deception: The Truth about Bill Browder, the Magnitsky Act and Anti-Russian Sanctions"; financial consultant
Netherlands	Guus Berkhout	Professor-Emeritus Geophysics, President of CLINTEL
Norway	Thore Vestby	Former mayor and MP; Cofounder, ICHI Foundation
Spain	Juan José Torres Núñez	Free-lance journalist, poet

Sweden	Hussein Askary	Southwest Asia Coordinator, Schiller Institute
Sweden	Kjell Lundqvist	Chairman, European Labor Party
Sweden	Ulf Sandmark	Chairman, Schiller Institute, Sweden
United Kingdom	Mike Robinson	Editor, The UK Column
Ibero-America/Caribbean		
Argentina	Enrique Juan Box	Media personality
Argentina	Luis Bragagnolo	Peronist leader; Veterinarian
Argentina	Roberto Fritzsche	Professor, Department of Economic Science, University of Buenos Aires
Argentina	Ruben Darío Guzzetti	Professor, Argentine Institute of Geopolitical Studies
Argentina	Juan Francisco Numa Soto	Constitutional Attorney
Argentina	Carlos Perez Galindo	Attorney at Law
Argentina	Alejandro Yaya	Vice President, Civilian Institute of Space Technology
Bolivia	Edwin De la Fuente Jeria	Former Commander in Chief of the Bolivian Armed Forces

Bolivia	Max Ibañez	Former Secretary of Grievance Resolution, National Federation of Electrical, Telephone and Water Workers of Bolivia
Bolivia	Sandra Marca Uscamayta	Integration Coordinator for the Peasant, Indigenous and Native Economic Organizations of Bolivia
Brazil	Jairo Dias Carvalho	Professor, Philosophy of Technology, Federal University of Uberlândia
Brazil	Igor Maquieira	Biologist; member of CLINTEL
Colombia	Mario Guillermo Acosta Alarcon	Scientist and author; General Director of CIFRA (Space Lab City)
Colombia	Ross Carvajal	Journalist
Colombia	Everardo Hernandez Pardo	Trade union leader
Colombia	Alba Luz Pinilla	Vice-President of DIGNIDAD Political Movement
Colombia	Pedro Rubio	President, Association of Officials of the General Accounting Office of the Republic

Dominican Republic	Ramon Emilio Concepcion	Attorney at Law; Presidential Pre-candidate for the PRM party (2020)
Dominican Republic	Ramon Gross	Post-graduate Professor, Catholic University of Santo Domingo
Dominican Republic	Dante Ortiz Nunez	Historian; Professor of History, Autonomous University of Santo Domingo
Dominican Republic	Domingo Reyes	Former professor of economics, Ph.D. in Higher Education
Dominican Republic	Rafael Reyes Jerez	TV producer, "Face to Face" and "Economics and Politics" on Chanel 69 Teleradioamérica
Haiti	Jhonny Estor	Founder, Renaissance-Haiti
Haiti	Dr. Garnel Michel	Physician and author; his book 'Bak Lakay' calls the diaspora to return and help rebuild Haiti
Mexico	Edith Cabrera	Founder and Director of "Coalition #24F Life and Liberty for Julian Assange"

Mexico	Oscar Ramon Castro Valdez	General Director, "Dossier Político" internet publication
Mexico	Daniel Estulin	Publicist
Mexico	Simon Levy	Founder, Cátedra México-China, National Autonomous University of Mexico (UNAM)
Mexico	Enrique Lopez Ochoa	Surgeon, Professor of Angiology, UNISON School of Medicine
Mexico	Daniel Marmolejo	Investigative journalist, winner of the 2019 National Journalism Award
Mexico	Marino Montoya Contreras	Journalist for El Centinela and LGM News
Mexico	Francisco Quezada	Mathematician; Professor Department of Sciences and Humanities, National Autonomous University of Mexico (UNAM)
Mexico	Antonio Valdez	Journalist
Mexico	Jaime Varela Salazar	Chemical Engineer; Former Director of the Department of Chemical Sciences, University of Sonora (UNISON)

Peru	José Antonio Benllochpiquer Castro	Vice President, Christian Democratic Party
Peru	Fernando Fauche	National Secretary, Christian Democratic Party
Peru	Adrian Flores Konja	Former Dean of Accounting Sciences, National University of San Marcos
Peru	Carlos Francisco Gallardo Neyra	President, Christian Democratic Party
Peru	Ruben Rojas	Nuclear Physicist
Peru	Milton Vela-Gutierrez	Professor, University of Lima
Venezuela	Emil Guevara Muñoz	Member of Parliament, Latin American Parliament (2006-2011)
Venezuela	Edgar Rodriguez Martinez	Alberto Adriani Foundation
Africa/Asia/Australia		
Africa	Tse Anye Kevin	Deputy President, State55 Afrika
Australia	Trudy Campbell	Australian Citizens Party
Congo, Republic of	Diogène Senny	President of Ligue Panafricaine – UMOJA Congo; Coordination avec les Partis Panafricanistes

Guinea	Jacques Bacamurwanko	Former Ambassador of Burundi to the United States
Iraq	Mustafa Jabbar Sanad	Member, Council of Representatives (Parliament), Basrah
Lebanon	Basham El Hachem	Professor of Political Sociology, Doctoral School, l'Université du Liban
Malaysia	Dr. Isharaf Hossain	President & Principal Research Fellow, Muslim World Research Center (MWRC), Kuala Lumpur.
Mozambique	Samo Fernando Soares da Manhica	Executive Director, International Alliance for Development – Mozambique
Pakistan	Shakeel Ahmad Ramay	Chief Executive Officer, Asian Institute of Eco-Civilization Research and Development (AIERD), Islamabad
Pakistan	Khalid Latif	Executive Director, Center of Pakistan and International Relations (COPAIR); Program Director (Middle East)

Yemen	Fouad Al-Ghaffari	President, ALBRICS Yemeni Youth Parliament
-------	-------------------	--

Panel 2:

Interview: Li Xing, phd: Den fælles erklæring fra Kina og Rusland af 4. februar: En erklæring om en ny æra og en ny verdensorden

22. februar 2022 – Schiller Instituttet i Danmark gennemførte et 45-minutters interview med Dr. Li Xing, professor i udvikling og internationale relationer ved Institut for Politik og Samfund, Det Humanistiske og Samfundsvidenskabelige Fakultet, Aalborg Universitet, Danmark.

Dr. Li beskriver indholdet af den fælles erklæring af 4. februar 2022 mellem Kina og Rusland og analyserer, hvad dette betyder for forbindelserne mellem Kina og Rusland, men også for resten af verden. De emner, der diskuteres, omfatter unipolaritet eller multipolaritet, et nyt forhold mellem nationer, demokrati, økonomisk udvikling, en amerikansk domineret "regelbaseret orden" eller en FN-baseret orden, behovet for en ny international sikkerhedsarkitektur, som efterlyst af Helga Zepp-LaRouche, og hvordan Kina vil reagere

på de kraftige vestlige sanktioner mod Rusland, der er udløst af Ukraine-krisen.

Dr. Li havde også givet Schiller Instituttet et interview den 26. januar med titlen "Samarbejd med Kina": Det er ikke fjenden".

Afskrift på engelsk:

Interview: Li Xing, PhD

The China-Russia Feb. 4 Joint Statement:

A Declaration of a New Era and New World Order

Michelle Rasmussen: Presidents Xi Jinping and Vladimir Putin held a summit meeting on the sidelines of the Beijing Olympics and issued a statement on Feb. 4 called Joint Statement of the Russian Federation and the People's Republic of China on the International Relations Entering a New Era and the Global Sustainable Development. Schiller Institute founder and international President Helga Zepp-LaRouche said that this signals a new era in international relations. To discuss the content and implications of the development, I am pleased to interview Dr. Li Xing, Professor of Development and International Relations in the Department of Politics and Society, Faculty of Humanities and Social Sciences from Aalborg University in Denmark. Dr. Li also gave the Schiller Institute an interview on Jan. 26 of this year, entitled "Cooperate with China. It Is not the Enemy."

Before we go into details, can you please give us your assessment of the overall importance of the summit and statement, including what it means for relations between China and Russia, and China-Russian relations with the rest of the world. And at the end of the interview, we will also discuss what it means in the current, very tense situation between Russia and NATO.

Li Xing: Thank you Michelle for your invitation. It's my pleasure to be invited again by the Schiller Institute.

First of all let me emphasize that it is a landmark document. Why? Because the document emphasizes what I call a “new era,” declaring a shift in the world order, a multipolar world order, in which the U.S. and the West are not the only rule-makers, and Russia and China take the lead, and lay out a set of principles and a shared worldview. This is my first general summary.

Second, unlike the U.S./NATO alliance, the China-Russia relationship is described by the joint document as a “close comprehensive strategic partnership.” In Putin’s early words, he said, “The China-Russia relationship is a relationship that probably cannot be compared with anything in the world.” The relationship is not “aimed against any other countries.” It is “superior to the political and military alliances of the Cold War era,” referring to the U.S.-NATO alliance. It also echoes Xi Jinping’s recent statement, that “the relationship even exceeds an alliance in its closeness and effectiveness.” So the document tries to demonstrate that the China-Russia relationship is a good example of interstate relationships.

Rasmussen: You have characterized the introduction as “a conceptual understanding and analysis of global changes and transformations taking place in the current era.” It especially refers to the transformation from a unipolar to a multipolar world. Can you please explain how the statement addresses this, and what it means?

Li: In the beginning of this statement, it puts forward both countries’ conceptual understanding of the world order, which is characterized as “multipolarity, economic globalization, the advent of information society, cultural diversity, transformation of the global governance architecture and world order; there is increasing interrelation and interdependence between the States; a trend has emerged towards redistribution of power in the world.” [emphasis added by Li] “Redistribution of power in the world.” This is what the part emphasizes. Second, this part also clearly sets up a series of analyses,

arguments and discourses to demonstrate both countries' understanding, and to emphasize the fact that the world order has entered a new era. Again, "new era" are the key words for this document.

Lastly, in this beginning part of the joint statement, it shows both Russia and China's grand worldview that pave the foundation for the two countries' broad consensus on almost all issues of the world, which we will deal with one by one later on.

Rasmussen: Part 1 is about the question of democracy, and it starts by saying: "The sides" –that is, China and Russia–"share the understanding that democracy is a universal human value, rather than a privilege of a limited number of States, and that its promotion and protection is a common responsibility of the entire world community."

But the charge is that China and Russia are not democratic, but rather autocratic. This is one of the leading accusations by those in the West who are trying to maintain a unipolar world, and they portray the world as a battle between the democrats and the autocrats. How does the document respond to this, and treat the idea of democracy?

Li: Actually, this document utilizes a large amount of space to discuss this point. First, the joint statement points out that "democracy"–including human rights–"is a universal human value, rather than a privilege of a limited number of States." So here it implies that the concept of democracy must not be defined by the West alone. The West cannot singlehandedly define which country is autocratic and which country is democratic.

Second, the joint document emphasizes that their standpoint is that there is no universal one-form document, or human rights standard. Different countries have different cultures, histories, different social-political systems in a multipolar world. We have to respect the way each country chooses their own social-political system, and also the tradition of other

states.

Third, it signals a strong critique of the West, and in this part, there are a lot of criticisms toward the West. That is, that the West has a tendency to weaponize the issue of democracy and human rights, and very often uses it as a tool to interfere in other countries' internal affairs. It is completely wrong for the U.S. and the West to impose their own "democratic standards" on other countries, and to monopolize the right to assess the level of compliance with democratic criteria, and to draw a dividing line on the basis of ideology, including by establishing exclusive blocs and lines of convenience, and this is very bad, according to these two countries, that the West tends to use democracy and human rights to interfere into other countries' internal affairs, and China really suffers a lot from this point.

Rasmussen: How would you say democracy works in China?

Li: I would argue that if we use Western standards to define democracy, then definitely, China is not a democracy. In a Western version of democracy, China does not have a multi-party system, China does not have elections. But the point is, how the West will respond to the fact that according to major Western sources, survey data sources, throughout many years, that the Chinese people's confidence in their government is the highest in the whole world. And the Chinese Communist Party and the Chinese state receive the highest approval from the Chinese population according to those data. And also China has reached very high, rapid economic development, under the so-called "non-democratic government." Now, how can the West explain these issues? Many democratic countries suffer from economic backwardness and underdevelopment.

So, as to the form of governance in China, I think it is the Chinese people, themselves, who should make the judgment.

Rasmussen: Let's move on to part 2, which is about coordinating economic development initiatives, including harmonizing the Chinese Belt and Road Initiative, and also the

Russian Eurasian Economic Union (EAEU), even more, and taking initiatives to create economic development, where they emphasize the role of scientific research in generating economic growth, something that Lyndon LaRouche and our movement have had as a priority concept. And also increasing healthcare and pandemic response in poor countries. What do you see as the significance of this call for increasing economic development cooperation?

Li: Yes. I also read this part of the document very carefully. This part shows a clear difference in approach between the West and the U.S. on the one side, and China-Russia on the other side. While the West is emphasizing, or holding the flag of democracy and human rights, China-Russia actually emphasize that peace, development and cooperation lies at the core of the modern international system. So, according to the understanding of Russia and China, development is the key driver in ensuring the prosperity of other nations, even though democracy and human rights are important, but development must be the core. So it implies that good development will lead the country in the direction of democracy, but not defined solely by the West, the concept of democracy.

Second, that following this line of understanding, then China's Belt and Road Initiative and Russia's Eurasian Economic Union are good examples of interregional cooperation. So they actually use the Belt and Road, and also Russia's Eurasia Economic Union, as good examples. One interesting point I want to emphasize is that both countries emphasize scientific and technological development, and "open, equal, and fair conditions." I think here, there is a kind of implicit criticism toward the United States, which has been conducting sanctions against Chinese tech companies, for example, Huawei, or other high-tech companies.

Finally, I'll remark here that both countries show their commitment to the Paris Agreement and to combat COVID-19, and these two issues are the most vital issues for the

international community today. So it is a core for every country to emphasize these two vital issues: climate change, Paris Agreement, on the one side, and COVID-19 on the other side.

Rasmussen: Yes, I can add that Helga Zepp-LaRouche has initiated a proposal which she calls Operation Ibn Sina, which deals with the terrible humanitarian catastrophe in Afghanistan, leading off with creating a modern health system in every country. And if we could get much more international cooperation for building a modern health system, having the economic development which gives the basis for the population to have the immunology to resist disease, this would be a very important field for economic development, which means life and death at this moment.

Li: I fully agree with Helga's understanding and call.

Rasmussen: As to part 3, this is about the increasing, dangerous international security situation, with a sharp critique of Western attitudes and actions. And the statement reads: "No State can or should ensure its own security separately from the security of the rest of the world and at the expense of the security of other States." And here, China addresses Russia's concerns and criticizes NATO's expansion eastward after the Fall of the Berlin Wall. And Russia addresses China's concerns by reaffirming the One-China principle and concerns about building different regional alliances against China –the Quad and AUKUS. It also praises the recent P5 statement against nuclear war.

Can you say more about China's and Russia's concerns? And do you think this is a call for a new international security architecture?

Li: Yes. If you read the document carefully, and this part on international security architecture, or their understanding of international security, occupied quite a large space. So it is a very important part for China and Russia.

In this part, the statement is actually bluntly clear about their mutual support for each other's national security concerns. For Russia, it is connected with the Ukraine crisis, but the document does not mention Ukraine specifically, but it is connected. For China, it is the Taiwan issue, definitely. So they show their mutual support for each other.

On Russia's concern for its national security, both countries oppose "further enlargement of NATO," and "respect the sovereignty, security and interests of other countries." And it clearly pronounced, there will be no peace if states "seek to obtain, directly or indirectly, unilateral military advantages to the detriment of the security of others." The document claims that the NATO plan to enlarge its membership to encircle Russia will mean security for the Western side, but it is a danger for Russia. It is a national security concern.

On the Taiwan issue, Russia reconfirms that Taiwan is part of China—the One-China policy—and it is against any form of Taiwan independence.

Third, the joint statement also openly criticized the formation of closed blocs, as what you mentioned about the Quad. The document does not mention the Quad, but it does mention AUKUS. The document shows that both countries oppose U.S.-led military camps, or security camps in the Asia-Pacific region, definitely implying the Quad and AUKUS, and it points out the negative impact of the United States Indo-Pacific strategy.

Finally, the two countries call for a new international security architecture, with "equitable, open and inclusive security system ... that is not directed against third countries and that promotes peace, stability and prosperity." So this part is very important for China and Russia to challenge the traditional international security architecture, and call for a new international security architecture, which I will touch on a bit later.

Rasmussen: Many political spokesmen in the West have

criticized Russia and China for not adhering to the “rules-based order” and here, in part 4, China and Russia write that they “strongly advocate the international system with the central coordinating role of the United Nations in international affairs, defend the world order based on international law, including the purposes and principles of the Charter of the United Nations, advance multipolarity and promote the democratization of international relations, together create an even more prospering, stable, and just world, jointly build international relations of a new type.”

And it continues: “The Russian side notes the significance of [Xi Jinping’s] concept of constructing a ‘community of common destiny for mankind...’”

Can you say more about the significance of this section, about global governance and the difference between the question of the “rules-based order” and an order based on international law, as laid out by the United Nations Charter?

Li: Yes. This part is extremely interesting, because it touches upon the mental clashes between China-Russia on the one side, and the U.S. and West on the other side, about the “rules-based order.” China, in particular, has been criticized a lot, as you also mentioned, that China has been accused by the U.S. of not following the “rules-based order.” If you remember the dialogue between a Chinese delegation and a U.S. delegation in Alaska in December two years ago, then we still remember the clash, that the Chinese claim that the U.S. rules-based order does not represent the global rules-based order, rather the United Nations–China emphasizes that the United Nations should play the central coordination role in international affairs. But the United States does not really like the UN-based structure, which is based on one-country/one-vote. So if we trace UN voting, we could easily find that the United States very often suffers from many setbacks when it comes to UN voting on many issues. So that’s why China emphasizes the United Nations rules-based order, whereas United States prefers a U.S. rules-based order.

And this joint statement also calls for advancing multipolarity and promoting democratization of international relations. In my interpretation, democratization of international relations implies that the power structure embedded in the Bretton Woods system, which was created by the United States after the Second World War, does not really reflect the new era, as I pointed out earlier. China and Russia think reforms are needed to reflect the new era. This definitely, again, from my interpretation, refers to international financial institutions like the World Bank, and the IMF, where Chinese voting power is proportionally weaker than it should have been, according to its economic size.

And also the joint statement mentions the China foreign policy, as you mentioned in your question, "community of common destiny for mankind," which was raised by President Xi Jinping. And in this nexus China's Belt and Road Initiative is a good example, seen from China's point of view, a good example of community of common destiny for mankind, in which the Belt and Road intends to promote, through worldwide infrastructure investment, the formation of a new global economic order, through creating a community of shared interest, and the community of shared responsibilities.

Unfortunately, the West does not really like both a "community of common destiny for mankind," and the Belt and Road Initiative, because they are interpreted as the Chinese agenda is to transform global governance and the rules-based order.

However, I really think that the West should rethink their opposition, and they must face the fact that the Belt and Road memorandum has been signed by 148 countries and by 32 international organizations. So, according to my judgment, the Belt and Road, and also a community for common destiny for mankind, have already become an indispensable part of global governance and global order.

Rasmussen: Yes, this is also to underscore what you said before, about how important economic development is for the wellbeing of the countries. And here you have China, which was

the first country to eliminate poverty in their country, over the last 40 years, and is offering this as a model for other countries to get economic development. The slogan of the Schiller Institute is "Peace through Economic Development,"—

Li: Exactly.

Rasmussen: The way that you can get countries that have perceived each other as enemies to rise to a new level, to seek common interest, is through arranging economic development programs, not only for a single country, but for a whole region, which encourages them to work together. You spoke before about the Chinese criticism of the Bretton Woods institutions. What the Schiller Institute and Lyndon LaRouche have been saying, is that the initial idea of the Bretton Woods institutions as proposed by Franklin Roosevelt was to try to get the economic development of the poorer countries. But it degenerated into, for example, where you had the World Bank and International Monetary Fund imposing austerity conditions on countries as a precondition for loans, where nothing was done to actually increase the productivity of the countries, in the way that the Belt and Road is actually—with the infrastructure development, creating the basis for the countries to becoming prosperous. And what we're saying is that the total change in the international financial institutions is absolutely necessary now, at a point where financial speculation is blowing out, hyperinflation, and we need to have a new economic architecture, you could say, based on the physical development of the countries.

Li: I fully agree with your remarks and comments.

Rasmussen: Then another important statement in part 4, is that Chinese-Russian relations have reached a new level, as you said at the beginning, "a new era."

"The sides [China and Russia] call for the establishment of a new kind of relationship between world powers on the basis of mutual respect, peaceful coexistence

and mutually beneficial cooperation. They reaffirm that the new inter-State relations between Russia and China are superior to political and military alliances of the Cold War era. Friendship between the two States has no limits, there are no 'forbidden' areas of cooperation, strengthening of bilateral strategic cooperation is neither aimed against third countries nor affected by the changing international environment and circumstantial changes in third countries."

And yet, this is a plea to end the geopolitical blocs, where the two countries also call for strengthening multilateral fora, like the Shanghai Cooperation Organization, the BRICS.

Li Xing, what will this much strengthened alliance mean for China and Russia, and also for the rest of the world? Should the West be worried, or is this a plea for a new type of international relations? What are the implications for shaping the new world order? What is your conclusion from the joint statement?

Li: I think one of the purposes of the joint statement is to demonstrate the good example of the China-Russia relationship, characterized as mutual respect, peaceful coexistence, and mutually beneficial cooperation. It is not targeted at any other country. It is not like the U.S.-led coalitions which are Cold War minded, according to Russia and China's understanding.

And if we look at the BRICS, and if you look at the Shanghai Cooperation Organization, they are not purely juridical and geopolitical organizations or alliances. They are non-binding, open and non-binding.

After I read the document several times, I reached the conclusion that the unipolar world order is over. The West and the United States might have a hard time to accept it.

So the joint statement shows a strong unity between Russia and China. So my question is where is the West's unity after the Cold War, and when the unipolar world order is over? How strong is the trans-Atlantic relationship today? I don't know: I'm asking the questions to the West, the U.S. The West must

rethink its Cold War strategy of reviving unity through creating enemies, and I think this is a completely wrong strategy, in a multipolar world order, where countries are much more interdependent. So it is necessary for the U.S. to rethink its own version of the rules-based order, in which the U.S. is the rule-maker and others are rule-followers. And this does not work in a new era any more. That is my conclusion after reading the joint statement.

Rasmussen: Now, as to the current situation, today is Feb. 22, and yesterday, Russia recognized the two breakaway republics in Ukraine as independent republics, which is now going to lead to very heavy sanctions by the West. Putin's point was that these sanctions would have come anyway, but in any case, without going into the details of the Ukraine-Russia-U.S./NATO crisis, the fact is that Russia will be most probably faced with enormously hard sanctions.

In our last interview, you were asked, for example, if Russia were thrown out of the SWIFT system, how would China react? Now it's a question of the not only of the SWIFT system, but also of other major financial penalties. How do you see China reacting, in light of the joint statement, to the new sanctions against Russia, that will most probably come?

Li: Let me first of all put it in this way: That sanctions are never one-sided punishments. That both sides will suffer. It's like President Trump's trade war, that President Trump thought the trade war would hurt China. Yes, it hurt China, but it had a backlash, a backfire to the U.S. economy. And today, if you look at the U.S. economy, the inflation actually is, one way or another, connected with the trade war, as well. It was one of the outcomes.

Now, sanctions against Russia will also cause mutually suffering by both sides. Because if you look at the European dependence on Russia's oil and gas, it's about 30-35%; some countries more, some less. If Russia is thrown out of the SWIFT system, which means that Russia cannot have

international trade, then Europe cannot pay Russia as well, then the oil or gas pipelines will be blocked, which is in the interest of the United States, but not in the interest of Europe. This is the first point.

Second, that China and Russia have already agreed that they are not going to use dollars for their bilateral trade. So that doesn't really matter seen from the Russian and Chinese perspective, and in light of the spirit of this joint statement. So definitely China will continue to do business with Russia, and if the U.S. is saying that any country that is doing business Russia will be sanctioned as well, then the U.S. is creating even a larger, a bigger enemy. And China is a different story. And Russia, because Russia's economy, Russia's economic-financial status is relatively limited, compared with China. China is the second largest economy in the world.

By the way, China is the largest trading nation in the world. And you can see that last year, the China and EU trade reached more than 850 billion! That's a lot! And look at the China-U.S. trade as well. If you punish China, in what way? I cannot imagine it. Take China out of the SWIFT system as well? No, you can't do that! Then the whole world is blocked! Then no trade, no economic development at all.

So these are grave consequences of sanctions. I cannot predict the future situations. Until now I haven't read any concrete reaction from the Chinese government, but I guess, following the spirit of this document, which was signed three weeks ago, definitely, China is going to act. China will also act in accordance with the spirit of solidarity between both countries.

Rasmussen: Our analysts were saying that it may be the case that China would buy more oil and gas and other products from Russia. Actually, one thing is that today, February 21, is the 50th anniversary of Nixon's trip to China, [February 21 to 28, 1972] and the opening up of relations, and the United States commitment to the One-China policy. And at that time,

many people were saying that Kissinger's strategy was to open up the relations to China, as a way of isolating Russia, of putting Russia aside. But the fact is that these sanctions and this type of policy over the recent period, has done more to bring Russia and China together, as signified by this document. What is your reaction to that? But also the prospects of how we get out of this?

Lyndon LaRouche, for many years, called for a "Four Power" agreement between the United States, Russia, China, and India. How can we break through, looking at the world as Russia and China on one side, and the U.S. and Europe on the other side, how can we get a cooperation among the great powers for the necessity of dealing with these other very serious crises the world is facing?

Li: Extremely interesting that you mentioned Nixon's trip, of playing the "China card," during the Cold War, in the beginning of the 1970s. You are completely right that the U.S. has historically enjoyed a very favorable position, in which the U.S. has been able to keep relatively stable relations with China, relatively stable relations with Soviet Union, at that time—but making the Soviet Union and China fight each other all the time. And especially after the Cold War, the U.S. still had this favorable position—relatively stable relations with both countries, but China and Russia still had difficult relations with each other.

But today, the situation is reversed. It's totally shocking that the U.S. is fighting both world powers simultaneously. If you remember that the former U.S. National Security Advisor Zbigniew Brzezinski, he wrote, before he died, he wrote clearly, that the worst situation for the United States, for the West is when Iran, Russia, and China become a bloc, become an alliance, with China as the economic driver, the economic power. I was very surprised that his words are becoming true today!

So, the only way we can come to the second part of your question, about how we can manage major power relations, is in

line with the spirit of the Schiller Institute conference that took place last week and its call for establishing a new international security architecture. There is no other way. The Western dominance, the U.S. singlehanded dominance, the unipolar world is over. We need what Helga proposed, to establish a new international security architecture. We don't know exactly what the form of this architecture, but that needs discussion from both sides! Unless the international community forms a kind of great, new international security architecture, conflict will continue.

Rasmussen: And then, as we spoke, it goes hand in hand with the increasing economic cooperation and the determination of the great powers to really do something for the economic development of the poor parts of the world.

Li: Yes, definitely. I agree with you. Thank you.

Rasmussen: Is there anything else you would like to add?

Li: No, I just want to add the last point, that I am very amazed by this joint statement, because I have come across many joint statements by two countries, or by multiple countries. But this one is the most comprehensive political document I have ever come across, because it covers every aspect of the world order, international relations, governance, security, values, norms, technology, climate change, health—you name it. So it is an extremely comprehensive document, which shows what Russia and China envision as a just world order.

So I would argue that this document implies a kind of new world order which Russia and China are going to, not only propose, but also push forward.

Unfortunately, this document has been demonized by many Western media—I have read many media talking about – to me it's a kind of Cold War syndrome, because those media describe the document as creating a "bipolar world," they say bipolar world, with the Russia and China/autocracies on the one side,

and the U.S. and the West/democracies on the other side. So to me again, it's a dividing line, when they allege that this document divides the world into two camps again. So to me, this is a typical Cold War syndrome.

Again, I come back to my last point: That we need a new international security architecture, as the Schiller Institute also proposed during the conference last week. Otherwise, there will be no peace and development. Thank you.

Rasmussen: Thank you so much, Li Xing. This has been a very important discussion.

Li: Thank you very much.

Videokonference på treårsdagen for Lyndon LaRouches død: Hvorfor verden har brug for LaRouches opdagelsesmetode, Lørdag den 12. februar kl. 20

Lyndon LaRouches revolutionære ideer om fysisk økonomi, ideen om de nødvendige konstante opjusteringer af den verdensøkonomiske platform, er baseret på den universelle nødvendighed af kreative opdagelser. Man kan nærme sig denne idé ved at se på LaRouches arbejde med at fremme idéerne fra især tre videnskabsmænd: Leibniz, Bernard Riemann og Vladimir Vernadskij. Anvendelserne af LaRouches arbejde blev til idéen om udviklingskorridoren i 1980'erne, og er det aktive program,

der nu er kendt som "Operation Ibn Sina", som i høj grad er en del af Schiller Instituttets Komité for Modsætningers Sammenfald.

Blandt talerne vil være Harley Schlanger og medlemmer af LaRouche-organisationen.

(Komitéen blev grundlagt af Helga Zepp-LaRouche, den tidligere amerikanske chefmilitærlæge i USA Joycelyn Elders, da COVID-pandemien brød ud, og der var behov for et moderne globalt sundhedssystem. Denne omfattende platform kræver, at der skabes 1,5 milliarder produktive arbejdspladser for at skaffe vand, elektricitet og anden infrastruktur til at skabe et moderne sundhedsvæsen i alle nationer på planeten.)

Organisationen for islamisk Samarbejde forpligter sig til koordineret støtte til Afghanistan; verden må skride til handling – vores 'historiske mission'

Den 19. december (EIRNS) – I søndags mødtes Ministrenes Råd fra Organisationen for islamisk Samarbejde (OIC) i et ekstraordinært samråd (session) i Pakistan og blev enige om forslag for koordineret humanitær støtte til Afghanistan, samt økonomiske tiltag. Mekanismer for at følge disse til dørs blev fastlagt, således at OIC's beslutninger kunne realiseres. Mere end 70 delegerede deltog, som repræsenterede medlemslande,

gæstinationer, internationale, finansielle og FN-relaterede - nødhjælpsagenturer. Med 57 medlemslande er OIC den næststørste sådan organisation efter De forenede Nationer. Men selv med dette, vil det som vil bestemme hvad der sker med den afghanske befolkning og nation, den større omkringliggende region, samt verdenssituationen, være en nødvendig forandring i tilgangen, væk fra den dødelige geopolitik og påbegyndelsen af fælles, positiv handling blandt stormagterne.

Dette blev understreget i fredags – åbningsdagen af det tre dage lange OIC-møde i Islamabad – af Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, som deltog i en diskussion, der blev vist på Pakistans nationale TV, PTV, som nøje fulgte OIC-begivenheden. Hun sagde følgende: »I en vis forstand er det at samle alle internationale kræfter for at hjælpe Afghanistan, efter min mening en af de allervigtigste, historiske missioner. På en vis måde tror jeg, at hele menneskeheden er som en laser, koncentreret om hvad der sker i Afghanistan. Så, jeg vil virkelig håbe, at alle de deltagende og berørte nationer vil fordoble og flerdoble deres anstrengelser for at gøre redningen af Afghanistan til et tema for hele verden, fordi det er det lige nu. Og jeg mener, at alle fremgangsmåder må tages i brug: medier, FN, konferencer. Der bør være et trommeslag, et trommeslag for at vække verdens samvittighed, fordi jeg tror, at dette er en slags bedømmelse af vores evner som menneskehed: er vi i stand til, moralsk, at overleve eller ej?«

Hvad der sker her til aften er, at tilsagn begynder at komme fra OIC-nationer, angående donationernes størrelser, som har til formål at yde den hårdt tiltrængte støtte. Baseret på de første udmeldinger omfatter rammerne for den tildelte bistand flere funktioner. En resolution om, at OIC vil oprette en Humanitær Fond og et Program for Fødevarerikkerhed blev enstemmigt vedtaget. OIC-mødet opfordrede til, at den eksisterende Islamiske organisation for Fødevarerikkerhed

(IOFS) arbejder med dette nye Program for Fødevarer-sikkerhed for Afghanistan, herunder brugen af IOFS-reserver, hvis dette giver mening. Den Humanitære Fond står til at blive operationsklar i løbet af det første kvartal i 2022, under Den islamiske Udviklingsbanks regi.

I Kabul skal den eksisterende OIC-mission styrkes med større logistiske, finansielle og menneskelige ressourcer for at gøre det muligt for den at koordinere operationer med globale agenturer og partnerskaber. Under disse inkluderes de åbenlyse FN-agenturer, fra UNICEF til Verdens Fødevareprogram, samt andre organisationer. En prioritet vil blive lagt på at samarbejde med Verdens Sundhedsorganisation indenfor vacciner og medicinske forsyninger.

Der vil være støtte til de afghanske flygtninge, som er flygtet til nabolande, og til de internt fordrevne i Afghanistan selv. Det vurderes, at 665.000 mennesker er blevet fordrevet blot imellem januar og september 2021, udover de allerede 2,9 millioner fordrevne i deres nation. Kortfattet: 60% af befolkningen på 38 millioner mennesker trues med - hungersnød og manglen på livets fornødenheder.

Konferencen bød velkommen til Usbekistans tilbud om, i fællesskab med FN, at skabe et regionalt, logistisk knudepunkt i byen Termez for at håndtere fragten af humanitært materiel til Afghanistan. OIC-mødet godkendte ambassadør Tarig Ali Bakhit Salah, assisterende generalsekretær for humanitære, kulturelle og familiære Anliggender ved OIC-sekretariatet, som OIC's Særlige Udsendte i Afghanistan for OIC's Generalsekretær for at koordinere indsatsen og rapportere til OIC.

Det meddeles af AP Pakistan (APP), at der var en indtrængende appel for at bygge storstilede projekter i det multinationale område for at tilvejebringe genopbygning og udvikling. Overordnet set burde dette inkludere energi-, transport- og kommunikationsprojekter. To af disse var TAPI-rørledningen og TAP-ledningen, som skal overføre strøm mellem Turkmenistan,

Afghanistan og Pakistan. Diskussionens deltagere henledte opmærksomheden på vigtigheden af Den økonomiske Samarbejdsorganisations 15. topmøde, som mødtes den 28. november 2021 i Ashgabat i Turkmenistan.

Det andet område af OIC-initiativer, parallelt med arbejdet indenfor humanitær støtte, fødevarehjælp og anti-pandemiske tiltag, er i skabelsen af bank-, kredit- og relaterede rammebetingelser, som skal tjene en genetableret, - fungerende økonomi, samt til genopbygning. Ifølge APP vedtog Udenrigsministrenes Råd, at de første forhandlinger, »der skulle frigøre finansielle og bankrelaterede veje for at genoprette likviditet, samt - finansiell og humanitær assistance«, burde begynde under vejledningen af OIC's Generelle Sekretariat og Den islamiske Udviklingsbank. APP tilføjede, at deltagere diskuterede at »udforske realistiske måder, hvorpå Afghanistans finansielle aktiver kunne frigøres«.

Det er her, at en direkte konfrontation kommer ind i billedet med London, Washington D.C. og medsammensvorne, der - uberettiget insisterer på at tilbageholde 9,5 milliarder dollars af Afghanistans statsaktiver, som er svært nødvendige for regerings- og økonomiske funktioner. En særlig styg, dobbeltmoralisk offentlighedskampagne finder sted i USA, hvor åbne breve blev offentliggjort i den seneste uge, hvor krokodilletårer blev fældet, og det blev påstået, at nogle af de 9,5 milliarder dollars burde blive frigivet og brugt til »direkte at afhjælpe det afghanske folk«, men kun hvis de kunne overføres direkte til FN og andre agenturer, hverken relateret til Kabul-regeringen eller Taliban. Et af brevene var fra forhenværende militære personligheder, som står i forbindelse med det berygtede Atlantiske Råd, og det andet brev var fra 39 kongresfolk, enten uvidende, blåøjede, korrupte eller alle tre.

Ingen nation eksisterer uden fungerende institutioner. Ingen

uafhængighed er mulig uden økonomisk suverænitet. At tilbageholde finansielle midler, eller på uberettiget vis kontrollere beslutningstagningen over benyttelsen af disse, er ensbetydende med at ødelægge en nation. Dette vil fuldføre opgaven gennem folkemord, hvilket 20 år med militær tilstedeværelse og manglen på udvikling ikke var i stand til i Afghanistan. Dette er en moralsk prøve for Vesten.

Hvad de finansielle midler bør bruges til, samt hvad der generelt må gøres i Afghanistan, er præsenteret i et nyudgivet *EIR*-interview med Dr. Shah Mehrabi, som i 20 år sad i bankbestyrelsen i DA Afghanistan Bank, Afghanistans centralbank.

Vores rolle i at udbrede sådanne politiske tiltag er uundværlig, parallelt med at bringe sandheden om størrelsesordenen af Afghanistans krise, som fuldstændig udelukkes af den transatlantiske presse. Zepp-LaRouches opråb for Operation Ibn Sina, som vil skabe en moderne sundhedsplatform i landet, er en opfordring til at verden agerer. At rette lyset på Afghanistan, og mobilisere for det som må gøres, udbreder forståelse af nødvendigheden for at gøre en ende på grebet fra den imperialistiske udenrigspolitik og det globalistiske finanssystem overalt, som nu bryder sammen og truer med atomkrig.

Helga Zepp-LaRouche afsluttede sine bemærkninger på PTV den 17. december, ved at sammenfatte situationen således: »Så, i en vis forstand tror jeg, at Afghanistans skæbne og menneskehedens skæbne er langt tættere forbundet end de fleste mennesker kan forestille sig.«

Links:

Et *EIR*-interview med Dr. Shah Mohammad Mehrabi, som sidder i den regerende bestyrelse af Afghanistans centralbank (Da Afghanistan Bank), er blevet offentliggjort i video- og

tekstformat. Heri går han i dybden med det, som er nødvendigt for at Afghanistan kan fungere økonomisk. Interviewet har titlen: »Amerikansk politik 'kvæler det afghanske folk'«:

<https://schillerinstitute.com/blog/2021/12/18/interview-with-dr-shah-mehrabi-u-s-policy-is-suffocating-the-afghan-people/>

Fire repræsentanter for Schiller Instituttet blev interviewet på Pakistans PTV i forbindelse med OIC-konferencen:

Stifteren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, og Hussein Askary:

<https://schillerinstitute.com/blog/2021/12/19/pakistan-tv-special-broadcast-on-oic-extraordinary-meeting-on-afghanistan-gets-briefing-from-helga-zepp-larouche-hussein-askary/>

Harley Schlanger:

https://youtu.be/_sb7eD5sLdc

Karel Vereycken:

<https://www.youtube.com/watch?v=Td7T64hPNq0>